

MARY MEREDITH

Naufragiati

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Avionul plonjă periculos, iar Ashleigh închise ochii, strângând în mâini cu toată forța brațele scaunului. Doamne, ura să călătorească în avion!

Ca întotdeauna, familia ei exagera! În astfel de ocazii, aproape regreta că nu era orfană. Fata zâmbi fără să vrea, amintindu-și chipul trist al mamei, care venise s-o însoțească la aeroport.

Toată lumea cunoștea frica ei irațională de zbor, dar cu toate astea, hotărâseră într-o unanimitate scandaloasă s-o trimită în misiune ca s-o salveze pe Gemma. Sărmana Gemma! După spusele mamei, fata era expusă celor mai grozave pericole și risca ceva mai grav decât moartea! Preocupată acum mai mult de propria ei soartă, Ashleigh se strâmbă, încercând să-și alunge frica.

De fapt, înțelegea prin ce trebuia să treacă mama ei, cu șapte fete de măritat! O sarcină dificilă și nu tocmai de invidiat. Peste o lună avea să vină rândul lui Ashleigh. Astfel, nu-i vor mai rămâne decât trei de "cazat", se gândi fata, cu un zâmbet amuzat.

Ashleigh își admira mult părinții, pentru că reușiseră să ducă la bun sfârșit sarcina creșterii și educării numeroaselor lor odrasle, mai ales că micul trib nu se arătase întotdeauna docil...

Își amintea foarte bine de acea după-amiază de vineri, când fusese nevoită să înfrunte consiliul de familie alcătuit din mama și cele patru surori. Tocmai se întorcea acasă. Nici nu-i trecea prin minte ce o aștepta când intră fericită pe strada Levănțicii și opri mașina ei Mini în fața vechii locuințe coloniale care adăpostea familia Craig de două generații. Ce fericire! Era în vacanță pentru șase săptămâni, iar într-o lună avea să se mărite cu un bărbat fermecător și atent, alături de care își va petrece restul vieții!

Ashleigh intră pe porțile mari, întotdeauna deschise, și parcă sub magnoliile care umbreau fațada. Era atât de bine acasă!

Nu bănuia nimic, nici nu o zări pe Debbie, mezină familiei în vârstă de doisprezece ani, jucându-se în curte alături de o mulțime de alți copii. Numărul lor mare trebuia să-i trezească suspiciuni, pentru că asta însemna că toți nepoții și nepoatele familiei se adunaseră aici, lucru neobișnuit pentru o zi din săptămână. Ashleigh nu luă însă în seamă acest avertisment și îi sărută pe rând, în ordinea în care se adunaseră în jurul mașinii mătușii Ash.

– Bună, Deb! zise Ash, aruncându-i înapoi mingea roșie. Sunt atât de bucuroasă că am scăpat de elevi... Am o lună jumătate de vacanță.

– Mă dezamăgești, Ash, remarcă Debbie pe un ton important. Credeam că profesorii sunt pasionați de ceea ce fac.

– Ei bine, te înșeli! Mie îmi plac mai mult vacanțele, adăugă ea râzând, pentru că de fapt își iubea mult profesia și nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

– La fel și mie! Nu mai am ore de matematică... sunt fericită!

– Vii, Deb? o strigă Melissa.

– Acum!

Debbie se îndreaptă spre ea, apoi se opri brusc și îi aruncă surorii ei pe un ton ironic:

– Baftă!

– Pentru? întrebă Ashleigh, nepricepând aluzia.

– O să vezi tu..., răspunse Debbie cu subînțeleș, prinzând mingea din zbor.

Ashleigh urcă în grabă scările și străbătu veranda. În camera de alături se auzeau voci. Era o discuție animată. Lăsându-și fericită geanta pe o masă, Ash intră în salon și salută adunarea, care o primi cu o bucurie evidentă. Așezată în mijlocul numerosului grup, mama îi reproșă cu un mic zâmbet:

– Ashleigh, draga mea, ai întârziat!

– Colegii au dat o mică petrecere în cinstea mea, explică fata. Am primit un serviciu de ceai foarte frumos. Ah, l-am uitat în mașină, mă duc să-l aduc!

Mama ei o opri și îi făcu semn să rămână.

– O clipă, draga mea, vrem să discutăm ceva cu tine.

Ashleigh remarcă abia atunci scrisoarea pe care mama ei o ținea în mână.

– Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă ea, așezându-se pe brațul fotoliului preferat al tatălui. Parcă ar fi o reuniune la vârf.

Cele patru surori izbucniră în râs, iar mama se încruntă, supărată.

– E ceva foarte serios, fetelor.

Și, agitănd scrisoarea în direcția lui Ashleigh, adăugă:

– E vorba despre Gemma.

– Gemma? repetă Ashleigh, alarmată. I s-a întâmplat ceva? E bolnavă?

– Din nefericire, lucrurile nu sunt atât de simple, răspunse mama, ridicând ochii spre cer. S-a logodit, anunță ea pe un ton sumbru, catastrofal.

– Da? exclamă Ash, stupefiată.

Gemma avea douăzeci de ani și era cea mai rezervată fată a familiei. Niciodată nu reușise să strălucească printre personalitățile puternice ale clanului. În plus, fusese întotdeauna foarte timidă cu bărbații.

Cu șase luni înainte fusese trimisă de banca unde lucra la filiala din Queensland, pe coasta de est a Australiei, cu misiunea de a instrui noile angajate. Gemma fusese nevoită să-și prelungească sejurul din pricină că un angajat avusese o problemă de sănătate.

– Ești sigură? întrebă Ashleigh, neîncrezătoare.

– Crede-mă, aş fi preferat să mă înșel! zise doamna Craig, clătinând din cap, cu un aer trist. Doamne, mor de îngrijorare! Nici că se putea să pice mai rău povestea asta. Eu sunt imobilizată din cauza entorsei ăsteia blestemată, iar tatăl tău e la colodivul de la Sydney și nu se întoarce decât la sfârșitul săptămânii. Dacă aş fi fost sănătoasă, mă urcam în primul avion și plecam la ea. Gemma e foarte vulnerabilă! oftă ea. Cum putem ști că bărbatul ăsta e bun pentru ea? Ar putea fi oricine!

– Ce zice mai exact Gemma? întrebă Ash.

Toată lumea începu să vorbească în același timp.

– Din câte se pare, e o partidă bună, zise Louise, dar e cam bătrân. Cred că are vreo trezeci, nu?

– Nu îl cunoaște de mult timp, interveni Nina. Nu a mai vorbit niciodată despre el până acum.

– Se pare că e un tip bine, insistă Adrie, încercând să desfacă pumnișorii copilului care i se prinsese de păr. Gem nu-i tâmpită, nu s-ar fi aruncat aiurea în brațele primului venit.

– Se pare că e bogat, adăugă doamna Craig pe un ton acuzator.

– Și ce ai împotriva acestui fapt? răspunse Louise. Mai e și frumos. Ce vrei mai mult?

– Gemma spune că vor să se căsătorească peste două luni. Asleigh, așa ceva e imposibil! Fata mea are nevoie de mine și eu sunt imobilizată aici ca o infirmă.

– Bine, dar ce ai putea să faci ducându-te acolo? Dacă Gemma a luat decizia asta, nu cred că se va răzgândi doar ca să-ți faci ție o plăcere. Cu ce se ocupă tipul? întrebă Asleigh.

Doamna Craig își puse ochelarii, căută pasajul elocvent și cită:

– "E un bărbat fermecător, adorabil. Familia lui are câteva iahturi și face transporturi spre insula Withsunday. Joel – ăsta e prenumele lui, explică doamna Craig cu un tremur al buzelor – se ocupă de gestiune."

– Citește-i pasajul despre fratele lui, mamă, interveni Louise.

– Da... da... Ah, uite-l. "Ryan, fratele lui Joel, și soția lui, Liv, sunt proprietarii unei stațiuni balneare la Craven Island. Cred că îi știți numele, e celebră."

– Chiar am auzit de ea, încuviință Louise. E un loc foarte la modă. Nu pricep de ce ești atât de îngrijorată, mamă. Par foarte bogați.

Crezi că ne vor oferi vacanțe gratuite acolo?

– Banii reprezintă ultima mea grijă, când e în joc fericirea fetelor mele, zise doamna Craig. Mai întâi trebuie să știu sigur că soțul pe care l-au ales este bun, draguț, atent. . .

– Joel pare să corespundă perfect profilului, îi aminti Adrie.

Această observație nu-i fu deloc pe plac doamnei Craig.

– Mamă, zise Ash, Gem are douăzeci de ani, nu mai e un copil. E deșteaptă, responsabilă, nu cred că are nevoie de părerea ta.

– Ashleigh, cum poți spune așa ceva, cu atâta dezinvoltură? Acest. . . Joel Denison încearcă probabil să profite de naivitatea ei și s-o seducă. . . Până la urmă, noi nu știm nimic despre el, iar Gemma e încă tânără și atât de inocentă. . .

– Haide, mamă, cred că exagerezi, Gem nu e o gâscă! protestă Louise.

– Louise! o certă mama.

Ashleigh izbucni în râs, dar își regăsi îndată seriozitatea în fața expresiei severe a mamei.

– De ce nu-i dai telefon? sugeră ea, timid.

– Nu, răspunse ferm doamna Craig. Nu voi putea să stau liniștită până nu aflu despre băiatul ăsta ce mă interesează.

– Doar nu ai de gând să pleci într-o călătorie! Nu te-ai vindecat. Tata s-ar înfuria rău!

– Știu că nu pot pleca! oftă ea. Dar tu, Ash, tu vei putea merge în locul meu.

– Eu? strigă fata. A, nu, în nici un caz, protestă ea, sărind de pe brațul fotoliului. Am prea multe lucruri de făcut, trebuie să mă ocup de pregătirile de nuntă. Nici nu se pune problema.

– Ashleigh, draga mea, sufăr și așa din pricina imobilizării mele forțate. Nu mă mai supăra și tu, o rugă mama.

Un ciudat sentiment de vinovăție o copleși atunci pe Ashleigh și aruncă o privire imploratoare către surorile ei, dar nici una nu-i sări în ajutor.

– Numai tu poți pleca, continuă mama. Nina și Rex vor pleca la părinții lui trei săptămâni; Adrie nu-și poate lăsa copilul singur, iar Vicki e gata să nască...

– Dar eu m-am oferit voluntar, interveni Louise, veselă.

– Mă opun plecării tale! zise mama. Ești cu capul în nori! Am fi nevoiți să plecăm în căutarea ta. Vezi bine, Ashleigh, tu ești singura noastră scăpare, adăugă ea.

– Dar, mamă, obiectă aceasta pe un ton rugător, cred că nu-ți dai seama de situație! Trebuie să mă mărit peste o lună și nu-i nimic încă gata.

– Dar nu vei lipsi mai mult de două zile. Dacă pleci luni, miercuri te-ai întors.

– Mamă, știi foarte bine cât urăsc să zbor, imploră Ashleigh. Și apoi, suntem în plin sezon, nu cred că voi reuși să fac rost de bilet.

Dar doamna Craig îi arată triumfătoare un plic.

– Cineva și-a anulat călătoria. Problema e rezolvată și i-am trimis deja o telegramă surorii tale ca să-i spun ora la care sosești, anunță femeia, cu un zâmbet ingenuu.

– Mamă! zise Ashleigh pe un ton expaspat.

– Nu dispera, interveni Louise. Poate că mai are un frate de care te vei îndrăgosti!

– Scutește-mă de prostiile tale! o certă Ashleigh.

– Atunci, cu atât mai rău pentru tine. Va trebui să te mulțumești cu Jonathan, continuă sora ei.

– Sunt perfect mulțumită! replică Ashleigh, furioasă. Imaginează-ți că sunt îndrăgostită de el.

– Dar nu semănați deloc! E atât de liniștit și de... bătrân!

– Treizeci și opt de ani mi se pare o vârstă rezonabilă, îl apără Ashleigh.

– N-o mai supăra pe Ashleigh, Louise, interveni Adrie. Jonathan e un tip bine.

Ashleigh aruncă o privire pe geamul avionului și se strâmbă de groază. Din fericire, într-o oră va ajunge la destinație...

Cuvintele surorii ei nu-i dădeau pace. "Jonathan e un tip bine" își repetă ea, încruntându-se. Nu-și mai amintea și alte comentarii. Cu toate astea, Jonathan era drăguț, distins, imaginea perfectă a reușitei sociale. Iar viitorul îi era deschis... era un contabil conștiincios, cu o carieră importantă în față.

Se cunoșteau de șapte ani și cele optsprezece luni de logodnă le consolidaseră relația. Aveau aceleași gusturi, aceleași dorințe. Le plăcea muzica, le plăcea să citească, să facă sport... și aveau aceleași așteptări de la viață.

După căsătorie, vor locui în casa cumpărată de Jonathan. Ashleigh va continua să predea pentru câțva timp, apoi, peste un an sau doi, vor avea un copil. Totul era atât de simplu!

Ashleigh se agită în scaun. Cuvântul "plictisitor" îi trecu deodată prin minte. Oare ce îi venise? Toate dorințele ei erau pe cale să se îndeplinească. Jonathan era prudent și inteligent, calm și așezat, întreaga lui ființă inspira încredere absolută.

Câteodată i se părea însă prea rezonabil... De câte ori o sărutase oare cu pasiune? se întrebă ea. Nu de prea multe ori... Dar Jonathan o respecta, își răspunse, încruntând din sprâncene. Și apoi, la douăzeci și opt de ani, devenise și ea mai înțeleaptă, depășise vârsta efuziunilor adolescente...

Sigur, fusese și ea tânără și fără griji altădată, dar destinul crud o împiedicase să-și îndeplinească visele și-i distrusese entuziasmul.

Inima i se strânse dureros la amintirea celor câteva luni bune de la începutul facultății. Trăise atunci la intensitate maximă fiorii primei iubiri și descoperise toate nuanțele acestui minunat sentiment cu o putere care acum o uimea.

Ce ciudat... Nu se mai gândise la asta de foarte mult timp! Dar, chiar și acum, la zece ani după, îi revedea chipul și simțea durerea pierderii sale. Sărmanul Robbie, atât de plin de viață... Părul lui blond, lung, care îi cădea pe frunte... ochii lui albaștri, fața aurită de soare... Ce mult îl iubise! De altfel, toată lumea îl iubea. Era simpatic... era cel mai popular tip din facultate. Și, printr-o neașteptată șansă, o alesese pe ea, Ashleigh Craig, atât de simplă, de banală.

Evocarea acestei amintiri trezi în ea un sentiment ciudat, aproape uitat. Robbie voise să petreacă un week-end întreg alături de ea și închiriasse o mică vilă pentru ei doi. Ashleigh știa foarte bine la ce se angajează, acceptând invitația lui, dar nu ezitase nici o clipă, în ciuda unui straniu sentiment de vinovăție. Tot ce conta era dragostea ei pentru Robbie. Dar, venind spre ea în acea fatală zi de vineri, mașina îi derapase pe șoseaua udă și Robbie pierduse controlul volanului. A murit pe loc...

Ashleigh nu-și revenise niciodată complet din doliu. Anii treceau, dar nu putea uita; totuși, prezența discretă a lui Jonathan îi oferise un confort pentru care îi era recunoscătoare... Dar se simțea totuși nesigură... Oare se putea construi un mariaj solid pe un sentiment de recunoștință?

Ashleigh se certă în sinea ei pentru astfel de gânduri. Unde erau încrederea și buna dispoziție de vineri după-amiază, când se întorsese acasă? Călătoria asta stricase totul! Ah, regreta acum că cedase rugămintilor mamei! Dar ce putea face? Cum îi putea refuza o astfel de favoare?

Ashleigh își puse centura. Avionul începuse să coboare, iar inima fetei bătu mai repede. Își ținu răsuflarea până când simți că aparatul atinge pământul. De-abia atunci inspiră profund, ușurată că totul trecuse cu bine. Degeaba încerca să-și domine frica, încercările nu-i foloseau la nimic. Călătoriile cu avionul îi inspirau o teamă îngrozitoare.

Intrată în micul aeroport, își căută din ochi sora, dar nu o zări. Își recuperează valiza, apoi, cum Gemma încă nu sosise, se instalează confortabil într-un scaun. Urechile îi vâjâiau, iar capul îi era greu. În această atmosferă umedă și ploioasă se simțea foarte vulnerabilă.

Unde putea fi Gemma? Oare nu primise telegrama mamei? se întreabă Ashleigh, neliniștită după douăzeci de minute de așteptare. Se hotără să mai aștepte încă o jumătate de oră, apoi să ia un taxi.

După câteva minute, o impozantă siluetă masculină se ivi în hol, părând să caute pe cineva. Ashleigh îngheță, pradă unei emoții violente. Pentru o clipă, crezu că-l revede pe Robbie... Asemănarea era frapantă: aceeași culoare a părului, de un blond

foarte deschis, același fel de a merge, nepăsător și sigur pe sine...
Dar Robbie murise!

Necunoscutul studie atent pasagerii și se îndreptă spre Ashleigh în pas alergător și cu o privire hotărâtă. Fata îl privi cum se apropie. Chipul lui nu semăna deloc cu cel al lui Robbie. Pe fața lui dură, parcă tăiată în piatră, nu se citea nici o scîlipire de umor. Fata își întoarse privirea strângând din buze, enervată de grosolănia acestui individ care nu se jena s-o privească din cap până în picioare. Doamne, ura genul ăsta de bărbat!

Îmbrăcat într-un sort albastru și într-un tricou de aceeași culoare, încălțat în teniși și cu părul ciufulit, părea un uriaș conștient de forța sa. Fascinată la rîndu-i de statura lui impresionantă și de siguranța pe care acest individ o emana, Ashleigh trebui să recunoască faptul că era, în felul lui, un tip impresionant.

El se opri în fața ei, își puse mâinile în șold și întrebă cu o voce serioasă, încruntându-se:

– Domnișoara Ashleigh Craig?

– Da? zise ea, cu un aer dezgustat, fără să priceapă de ce era atât de iritată de prezența acestui om.

El o privi insolent și un zâmbet cinic îi apărură pe buze, când binevoi să-i ofere o explicație:

– Gemma m-a trimis.

– De ce nu a venit chiar ea? întrebă ea, ridicându-se.

Chiar în picioare, fata fu nevoită să ridice privirea pentru a-i vorbi, iar acest lucru îi spori enervarea.

– A avut un ușor accident de mașină pe drum, anunță el.

– Doamne! Ce s-a întîmplat? Sper că nu e ceva grav.

– Nu cred. Nu mi-a dat detalii.

– Dar ai fi putut s-o întrebi tu! zise ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

– M-a asigurat că nu e rănită, dar mașina nu mai poate fi folosită. De asta a apelat la mine, explică el cu dezinvoltură.

– Mulțumesc, dar pot foarte bine să iau un taxi, îl anunță Ashleigh pe un ton agresiv, ridicându-și de jos valiza.

– O clipă, drăguță domnișoară! o opri el, prinzând-o de braț. Gemma mi-a încredințat o sarcină și sunt hotărât s-o duc la bun sfârșit.

– Lasă-mă! explodă ea, fulgerându-l cu privirea.

Dar, aparent puțin impresionatul domn necunoscut clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Chiar ești sora Gemmei? întrebă el, sceptic.

– Sigur că da! replică ea furioasă. În schimb, tu nu ai avut bunul simț de a te prezenta! constată ea, sec. Doar nu ești chiar tu Joel Denison! se miră ea, cu un brusc fior.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc! răspunse el cu un zâmbet ironic. Dar nu-mi pot imagina că drăguța și timida ta surioară ar putea fi vreodată cu mine. Cred că aş teroriza-o!

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine ești?

– Băiatul rău al familiei! răspunse el râzând. Mitchell Patterson, Mitch, pentru prieteni. Sunt verișorul lui Joel.

– Ei bine, domnule Patterson, voi renunța la serviciile tale și voi lua un taxi. Cred că voi ajunge în siguranță.

– Nici să nu te gândești. Am plecat de la serviciu la rugămintea surorii tale și trebuie să te duc personal la ea. Mașina mea e parcată chiar în fața intrării.

– Mulțumesc, zise ea ironic. Vin cu tine doar ca să n-o supăr pe Gemma.

– Sunt la dispoziția ta, domnișoară Craig! se plecă el, ceremonios.

Îi luă valiza și porni înainte. Ajunși la mașină, îi ținu portiera cu o politețe exagerată și batjocoritoare. Ashleigh se urcă fără un cuvânt, remarcând pe caroserie sigla firmei D.J. Denison & Cio.

– Apartamentul Gemmei e departe? întrebă ea, cu un aer destins, punându-și ochelarii de soare.

– Nu foarte, nu, răspunse el, schimbând viteza. Spune-mi, domnișoară Craig, ce aștepți de la vizita asta? Crezi că o vei descuraja pe sora ta?

– Ce vrei să spui? întrebă Ashleigh, nedumerită.

– Nu te mai preface surprinsă. Gemma a anunțat familiei că s-a logodit săptămâna trecută. Iar imediat după aia apari tu. Nu trebuie să fii ghicitor în stele să ghicești motivele călătoriei tale.

– Nu mă interesează oricum părerea ta, domnule Patterson, răspunse Ashleigh cu un calm aparent. Am venit pur și simplu s-o văd pe Gemma și nu cred că trebuie să-ți ție dau socoteală.

El izbucni în râs.

– Atunci, e o coincidență curioasă! Sora mai mare și necăsătorită apare la țanc...

– Dar... începu Asleigh, uimită de obrăznicia lui, eu nu sunt paznica Gemmei.

– Nu? Foarte interesant! comentă el, ridicându-și ochelarii de soare și privind-o cu un aer critic.

– Ești vulgar și prost crescut, domnule Patterson, zise fata, cu buzele strânse. Un tip grosolan ca tine nici nu are cum să înțeleagă legăturile care există în familia noastră. O iubim pe Gemma și soarta ei ne preocupă foarte mult. De aceea, am fost trimisă să-l cunosc pe logodnicul ei. Poți să interpretezi asta cum vrei, nu mă interesează.

Spunând acestea, fata își întoarse ostentativ capul, privind cu interes palmierii de pe marginea drumului.

– Te pricepi să pui oamenii la punct! răspunse el după o lungă pauză. Nu mergi pe ocolite.

Tăcu, în așteptarea ripostei ei, apoi adăugă, râzând, spre enervarea fetei:

– Cred că mă placi foarte mult, Ashleigh!

– Nu mai încerca să faci pe cavalerul! replică ea printre dinți, în timp ce bărbatul parcă în fața unei vile.

– Ești foarte diferită de Gemma, observă el, clătinând din cap. Din punctul de vedere al caracterului, vreau să spun. Mi-ar plăcea să cunosc o a treia soră, dacă există, la mijloc între voi două. Să aibă temperamentul tău și calmul Gemmei.

– Mai sunt cinci surori, domnule Patterson, dar am să fac în așa fel încât să nu le cunoști! decise ea, deschizând disprețuitoare portiera.

– Poate că până la urmă și tu ești destul de convenabilă! În orice caz, ar fi amuzant de încercat! o șicană el.

– Nu ai nici o șansă! ripostă fata, arătându-i mândră inelul de logodnă. Mă mărit peste exact trei săptămâni și trei zile!

Fericită că avusese ultimul cuvânt, Ashleigh coborî din mașină și o zări pe Gemma care traversa peluza, șchiopătând. Avea genunchiul bandajat.

– Ash, Ash! Cât mă bucur să te văd! strigă Gemma, sărindu-i de gât.

– Și eu, draga mea! Totul e bine? Cum te simți?

– Sunt bine. În afară de problema cu genunchiul și câteva echimoze, răspunse Gemma, cu o strâmbătură.

Apoi, întorcându-se timidă către Mitchell Patterson, adăugă:

– Drăguț din partea ta că te-ai deranjat să te duci la aeroport, Mitch. Cum Joel e plecat e insulă, nu aveam cui să cer o astfel de favoare. Sper că nu ai ratat vreo întâlnire importantă la serviciu.

Mitch Patterson îi răspunse cu un zâmbet fericit. Ashleigh fu uimită de ciudata lui amabilitate și de metamorfoza chipului său. În mod curios, simți o invidie inexplicabilă față de sora ei. Mitchell mângâie ușor obrazul Gemmei, la care fata roși violent, și o asigură:

– Sunt încântat că am putut să te ajut, știi foarte bine, Gem.

– Ai timp să bei o cafea cu noi? întrebă Gemma.

– Nu, mulțumesc. Poate altădată. Trebuie să mă întorc la muncă. Surâsul său deveni cinic când se adresă lui Ashleigh:

– Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară Craig.

– Mulțumesc că te-ai deranjat pentru mine, răspunse ea, politicoasă.

– La revedere, Mitch! zise Gemma.

– Pe curând, răspunse bărbatul pe un ton calm și cu un aer gânditor, urcând în mașină fără s-o slăbească din ochi pe Ashleigh.

Capitolul 2

— Ash, nici nu știi cât mă bucur să văd în sfârșit pe cineva din familie! spuse Gemma, fericită, așezându-se pe canapea. Îmi lipsiți atât de mult!

— Tu ai lăsat în urma ta un gol foarte mare! Nu mai avem pe nimeni care să arbitreze certurile! glumi Ashleigh, încercând să-și uite proasta dispoziție și pe Mitchell Patterson. Dar spune-mi, cum s-a întâmplat accidentul?

— A, nu a fost nimic grav. Dar s-au blocat roțile și nu am mai putut folosi mașina. Am lăsat-o la un atelier. Îmi pare rău, pentru că voiam să-ți arăt regiunea. Mi-am luat chiar două zile de concediu pentru asta! oftă ea.

— Important e că nu ai pățit nimic.

— Dar mi-ar fi plăcut atât de mult să ne plimbăm împreună...

— Stai liniștită, nu cred că ne vom plictisi. Vom avea timp să vorbim.

– Ah, Ash, sper că mama nu a fost foarte uimită de scrisoarea mea, zise Gemma, roșind ca o școlăriță.

– Din pricina ei mă aflu aici, cred că ți-ai dat seama, replică Ashleigh.

– Da, cred că da, oftă Gemma. Îmi pare rău că ți-am dat peste cap planurile; cred că te afli în plină pregătire pentru nuntă. Jonathan a fost de acord să pleci?

Ashleigh ridică din umeri, evitând să răsună.

– Dar nu stau decât două zile. Nu e ceva extraordinar. Povestește-mi despre Joel. Cum e?

– E minunat, Ash!

Văzând chipul fericit al surorii ei, inima lui Ashleigh se strânse dureros. Oare ea păruse vreodată atât de entuziasă, vorbind despre Jonathan?

– Bineînțeles, eu nu pot fi foarte obiectivă, știu asta, continuă Gemma. Dar sunt sigură că îți va plăcea și ție. Iar mama și tata vor fi cuceriți. E atât de... adorabil! concluzionează ea, râzând jenată.

– Cum v-ați întâlnit?

– La bancă, închipuiește-ți. Imediat după sosirea mea. Dar nu am povestit nimic despre el în scrisori pentru că... nu aveam chef să divulg toate secretele. Mă înțelegi, nu-i așa? o întreabă ea, pe un ton rugător.

Ashleigh o aprobă, indulgentă.

– Joel venise la directorul băncii, domnul Donovan, și ne-am ciocnit pe hol, reluă Gemma. A fost vina mea. Am fost foarte stânjenită și i-am cerut scuze, dar el mi-a zâmbit...

Încă emoționată de această amintire, ea continuă, cu voce scăzută:

– Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare; nu am avut curajul să spun nici un cuvânt, m-am înroșit... Era atât de frumos... înalt, brunet, cu ochii albaștri și avea cel mai minunat zâmbet din lume.

– Ca un adevărat actor, comentă Ashleigh descrierea surorii ei, pe un ton vesel.

Ciudat, dar chiar în acea clipă, chipul sever și posomorât al lui Jonathan îi apărui înaintea ochilor.

– Da, chiar arată ca un actor, răspunse Gemma, foarte serioasă. După această primă întâlnire, ne-am mai văzut în oraș, a doua zi și... m-a invitat la masă. Am vorbit toată după-amiaza. E foarte deschis și simpatic. Nu mai vorbisem niciodată atât de mult cu un bărbat... dar a fost atât de frumos... De atunci, am început să ieșim împreună și săptămâna trecută m-a dus la cel mai bun restaurant de aici și... m-a cerut în căsătorie. Am zis da fără să stau pe gânduri.

– Pari foarte îndrăgostită, observă Ashleigh.

– Da, sunt îndrăgostită. Câteodată, îmi vine greu să mă obișnuiesc cu atâta fericire. Am mare noroc. Pentru că și el mă iubește, chiar dacă nu sunt o frumusețe și nici nu am farmecul și strălucirea ta, Ash.

– Ce idei tâmpite, Gem! o întrerupse Ashleigh. Ești fermecătoare și Joel știe, se vede foarte bine asta.

Nu mințea. Dragostea o transfigurase. Părea să radieze.

– Mulțumesc, Ashleigh, răspunse sora ei. Dar... nu prea am încredere în mine, oftă ea. Mi se pare că trăiesc un vis minunat... Joel a așa de... Ah, de-abia aștept să ți-l prezint!

– Și când voi avea plăcerea? Familia noastră m-a investit cu o sarcină foarte grea în ce-l privește! glumi Ashleigh. Am de făcut un raport despre el. Așa că nu fi uimită dacă te zăpăcesc cu întrebările.

Gemma izbucni în râs.

– Vă veți înțelege foarte bine, Ash, sunt convinsă. Se va întoarce de la Craven Island după-amiază și va veni la cină aici. Am vorbit adineaori cu el la telefon și i-am povestit de accident, așa că va aduce mâncare gătită, ca să mă scutească pe mine de pregătit masa. Întotdeauna mă protejează. Poți s-o asiguri pe mama că totul merge bine. În plus, intențiile lui sunt foarte onorabile, oricât de desuet ar suna asta.

– Sunt deja pe jumătate cucerită, zise Ashleigh.

Fata spera sincer să-l găsească simpatice pe Joel Denison, pentru că, din câte se părea, Gemma îl adora. Dacă era să te iei după spusele ei, bărbatul ăsta era aproape perfect! se gândea Ashleigh, pregătindu-se pentru cină. Și când se gândea că îl confundase cu nemernicul de Mitchell Patterson!

Slavă Domnului, se înșelase!

Ashleigh evita întotdeauna cu grijă categoria asta de invidizi. Prea siguri pe ei, probabil foarte aroganți și autoritari cu femeile, îi găsea detestabili și se enerva numai la gândul că un reprezentant al lor îi vorbise atât de cinic și de obraznic.

Probabil că lucra pentru familia Denison, dar Ashleigh nu și-l putea imagina în poziția de subordonat, primind ordine de la oricine ar fi fost...

Fata își pieptănă părul blond și neted care îi încadra chipul și îi cădea ușor pe umeri. Se observă cu un aer critic în oglindă. Nu era

extraordinar de frumoasă, cum pretindea sora ei, dar fizionomia ei expresivă atrăgea atenția. Pomeții înalți și bărbia rotundă impresionau prin conturul delicat și expresiv, iar ochii ei albaștri aveau interesante reflexe mov. Dar gura părea severă, ca și cum nu ar fi știut ce e zâmbetul. Și într-adevăr, fata nu se simțea în largul ei decât în familie.

Chipul serios al lui Jonathan îi apărură în minte. Acceptase cu mare greutate această călătorie inoportună și fusese prost dispus până în momentul plecării. Dar chiar și în condiții normale, se întâmpla rar ca ei doi să râdă împreună.

– Gemma e destul de mare pentru a-și conduce singură viața, îi spusese el. Inițiativele voastre o sufocă și probabil că nu-i va conveni să te vadă acolo, pentru că-și va da seama că vii în misiune de supraveghere.

– Dar nu înțelegi, replicase ea calm. Nu cred că o protejăm exagerat... așa sunt mamele, îngrijorate. Și mama vrea să știe mai multe despre logodnicul fiicei ei. Și apoi, mi-ar face și mie plăcere să stau câteva zile cu sora mea. Ne iubim foarte mult.

– Mama ta se alarmează inutil. Gândește-te puțin la asta și ai să vezi că am dreptate. Mai bine rămâi acasă și nu-ți mai pierde banii și timpul.

– Prea târziu. Mama mi-a luat deja bilet de avion și mi-a rezervat loc... Jon, ea contează pe mine și nu o pot dezamăgi, insistase ea, în fața expresiei grave a lui Jonathan.

Dar el nu se îmblânzise.

– Sper că familia ta își va schimba atitudinea după ce ne vom căsători. Nu cred că aș suporta să se amestece în viața noastră.

– Nu fi ridicol, Jonathan! protestase Ashleigh, iritată. Suntem o familie foarte unită, dar nimeni nu se amestecă în viața celui alt decât dacă e absolut necesar.

– Ei bine, nu vei mai avea timp să-i ajuți când vei fi soția mea.

Apoi, se uitase la ceasul de mână și adăugase, pe un ton sarcastic:

– Acum îți spun la revedere, de vreme ce ții neapărat la călătoria asta gratuită. Am o întâlnire importantă și nu pot să te conduc la aeroport.

– Nu va fi nevoie. Adrie și Vicky mă conduc, împreună cu mama. Mă întorc miercuri după-amiază.

– Sună-mă când ajungi acasă. Am să încerc să vin să te iau.

La plecare, o sărutase indiferent pe obraz, fără să-și dea măcar seama de răceala logodnicei lui. Ashleigh se lupta cu sentimente contradictorii; nervoasă și nesigură, nu știa dacă trebuie să se simtă vinovată sau deșănțată.

Zgomotul de voci ce venea din salon o aduse la realitate. Viitorul său cumnat sosise. Ashleigh se ridică în grabă, netezindu-și rochia șifonată la poale.

Venise momentul să judece în numele familiei Craig personalitatea lui Joel Denison...

Un zâmbet îi lumina chipul și îi dădea la iveală două adorabile gropițe în obraji, făcând-o foarte seducătoare.

Dar expresia ei se transformă la vederea însoțitorului lui Joel, Mitch Patterson, care era ocupat să care pachete mari și cutii de tot soiul, în care probabil se găsea cina lor din acea seară.

– Ți-l prezint pe Joel, Ash, zise sora ei.

Fără să fie vreun donjuan, Joel Denison avea un chip plăcut și vesel, o statură impozantă și un fel de a fi într-adevăr fermecător.

– Bună, Ashleigh. Cred că ai sughitat tot timpul. Gem mi-a vorbit mereu despre tine! zise el.

Ashleigh îi răspunse cu un zâmbet, considerându-l imediat un tip foarte simpatic.

– Sper că nu a povestit chiar totul despre mine! glumi ea.

– Tot ce mi-a zis au fost numai laude! răspunse el, strângând-o la piept pe Gemma. A, scuză-mă, Mitch, dar cred că o cunoști deja pe Ashleigh.

– Perfect, zise verișorul lui. Domnișoară Craig, o salută el, înclinând capul cu un aer ironic.

Atitudinea lui arogantă o enervă din nou pe fată. Ashleigh se înroși și inima începu să-i bată cu putere. Nu reuși să spună nimic, dar îl privi cu atenție.

Pantalonii maro închis îi scoteau în evidență picioarele lungi și îi accentuau aerul de felină. Părul blond foarte deschis și îngrijit îi cădea în bucle pe gât și pe gulerul tricoului albastru.

Presimțind stânjeneala surorii ei, Gemma se grăbi să rupă tăcerea:

– Din fericire, Mitch a reușit să-și facă timp s-o ia pe Ashleigh de la aeroport.

– Cum să nu? El e tot timpul disponibil când vine vorba despre femei frumoase. Nu, Mitch? zise Joel, dându-i o palmă prietenească peste umăr. Nu are decât un rival în materie de cuceriri: Ryan.

– A ieșit de mult din cursă, zise Mitch, râzând. Viața de familie l-a cumișit definitiv.

– Ryan e fratele meu mai mare, îi explică Joel lui Ashleigh. El și soția lui, Liv, sunt foarte fericiți. Au deja doi copii și în curând va sosi al treilea.

– Ceea ce nu cred că ți se va întâmpla ție, domnule Patterson, nu-i așa? observă Ashleigh pe un ton dulce.

– Cum de ți-ai dat seama? răspunse el, pe același ton. Îmi iubesc prea mult libertatea ca să-mi pun singur cătușele.

Enervată fără să-și dea prea bine seama de ce, Ashleigh îl privi mândră. În fond, ce-i păsa ei de stilul lui de viață?... Totuși, nu rezistă și replică, disprețuitoare:

– Înțeleg, nu ai curajul să-ți asumi nici o responsabilitate.

– Ba nu! răspunse el, privind-o cu subînțeleș. Dar nu vreau să le accept pe termen lung.

Ashleigh surprinse un schimb de priviri între Joel și Gemma.

– Propun să mergem la masă imediat, sugeră Joel. Altfel, cina se va răci. Sper că îți place mâncarea chinezească, Ashleigh.

– Da, foarte mult, Joel. Mulțumesc, răspunse ea, încercând să evite privirea ironică a lui Mitch.

Spre marea uimire a lui Ashleigh, se trezi așezată între Gemma și Mitch Patterson. De mai multe ori în timpul mesei, el îi atinse piciorul, fără îndoială, intenționat. Uimită de ciudata atracție fizică pe care o simțea pentru el, îl privi cu luare-aminte. Părea atât de sigur de el, de farmecul lui! Probabil că-și dăduse seama de tulburarea fetei, pentru ca pe buzele lui apăruse din nou eternul zâmbet ironic.

Ashleigh reuși totuși să-și păstreze calmul și să pară foarte interesată de conversație.

– Ai terminat lucrul la motor? întrebă Gemma.

– Da. Sper să-l încerc mâine, deasupra insulelor. Mi-e dor de un zbor în avion.

Ashleigh continua să-l observe pe furiș. Personalitatea acestui tip era fascinantă. Trebuia să se ferească de el, își zise ea, fără să știe de unde venea această presimțire a pericolului. Prefera însă să nu analizeze motivele fricii sale și avea de gând să-l uite cât mai repede.

– De ce nu o iei și pe Ashleigh? sugeră Joel.

– A, nu, imposibil! protestă violent Ashleigh, terorizată la ideea de a zbura din nou. Eu... Gemma și cu mine avem multe de vorbit. Vom sta liniștite acasă să povestim...

– Dar trebuie să vizitezi împrejurimile, insistă Joel. Nu poți să pleci fără să vezi insulele Whitsunday. Și, cum nu avem timp să mergem cu vaporul, ai putea să-ți faci măcar o idee asupra recifurilor de corali. Nu vei regreta. E un spectacol foarte frumos.

– Mi-ar plăcea să fac excursia asta, dar... eu... se bălbâi Ashleigh.

– Și mie mi-ar face plăcere să pilotez, hotărî Mitch, privind-o cu un aer malițios și provocator.

Asleigh se uită spre sora ei cu ochi rugători.

– De fapt, Ashleigh nu suportă prea bine zborul cu avionul, interveni Gemma.

– Ai rău de înălțime? întrebă Joel.

– Nu... chiar... răspunse fata, căutând cu disperare o scuză valabilă.

– Atunci, poate ți-e frică de mine! o luă Mitch peste picior.

– Deloc! replică Ashleigh cu răceală.

– Atunci, vin să te iau la prânz, decise el, pe un ton care nu-ți lăsa replică.

– Peisajul e foarte frumos, Ashleigh, se scuză Gemma.

– Și pe urmă, vom lua cina cu toții la părinții mei, zise Joel, vesel. Tatăl meu va fi foarte bucuros să te cunoască. Vrea să-ți ofere toate garanțiile în ce mă privește. Gemma va stârni multă invidie printre fetele din înalta societate, pricepi? Sunt un bărbat foarte bine văzut, o partidă excelentă.

Izbucni în râs și spuse cu sinceritate:

– O iubesc mult pe sora ta, Ashleigh, și voi avea grijă de ea. Familia ta nu are de ce să se îngrijoreze în privința ei.

– Sunt convinsă, Joel, șopti Ashleigh.

– Ce noroc pe Gemma să se mărite cu cel mai bogat și mai frumos bărbat din locurile astea! interveni Mitch Patterson, ironic.

– Și, o dată ce locul a rămas vacant, poate te gândești să-l ocupi, lansă Ashleigh, privindu-l inocentă. Sau poate nu faci față?

El schiță un zâmbet, dar furia i se putea citi în ochi.

– Nu știi dacă voi putea accepta vreodată să-mi pierd libertatea pentru o femeie, răspunse el. Îmi place prea mult singurătatea pentru a mă lăsa prins în cușcă de bunăvoie.

– Sper că fetele de prin împrejurimi sunt puse în temă, comentă Ashleigh, sec. Ar fi păcat să-si piardă timpul și energia încercând să te cucerească.

– Dar nu pot să spun că nu-mi plac întâlnirile romantice! zise el, cu dezinvoltură. De fapt, îmi place compania feminină și nici nu am dus lipsă de așa ceva vreodată.

– Nu mă îndoiesc de talentul tău de seducător! ripostă Ashleigh, un pic rușinată de îndrăzneala ei.

– Ar trebui să iau remarca ta ca pe un compliment? Întrebă el, dulce, cu un ton senzual.

Ashleigh nici nu clipi și îl privi direct în ochi, în timp ce bărbatul îi spunea Gemmei, ușor mirată de înfruntarea lor:

– Sora ta are limba foarte ascuțită, Gemma. Dar vreau să te întreb ceva: urăște pe toții bărbații la fel și deopotrivă sau eu sunt singurul care-i provoacă atâta dispreț?

– Haide, Mitch, să nu exagerăm. Sunt convinsă că Ashleigh te consideră simpatic, se grăbi Gemma să răspundă. Cât despre relațiile ei cu bărbații, dacă asta te poate liniști, află că se mărită în curând.

– Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe fericitul ales! zise el, ironic. Trebuie să fie o ființă excepțională și să aibă o răbdare de fier. Altfel, cum ar fi putut-o câștiga?

– O, Jonathan e un tip absolut fermecător, aprobă Gemma, privindu-și sora cu coada ochiului. E foarte distins și... extrem de serios, încheie ea, stângace.

– Sunt nerăbdător să-l cunosc, atât pe el, cât și întreaga ta familie, afirmă Joel, punându-și brațul după gâtul Gemmei.

– Va fi destul de greu! îl tachină Gemma, mult mai destinsă deodată. Suntem un adevărat trib.

– Și dacă toate fetele Craig sunt la fel de frumoase ca voi două, voi regreta probabil că nu am mai așteptat un pic înainte de a mă decide! glumi Joel, cu bună-dispoziție. Admir sincer rezistența și curajul tatălui vostru; cât trebuie să fi suferit, înconjurat de opt femei!

– Tata nu a fost un nefericit. L-am răsfățat destul de mult, remarcă Gemma. Și apoi, acum nu mai e singurul bărbat din familie! Are deja trei gineri și cât de curând vor mai fi doi.

– Stai puțin... Trei plus doi fac cinci. Îi mai rămân deci încă două fete de măritat, observă Joel. Mai ai șanse, Mitch.

– Dar trebuie să aibă răbdare, zise Gemma. Louise are doar optsprezece ani, iar Debbie, doisprezece.

– O, nu, glumi Mitch. Dacă nu reușesc s-o cuceresc pe Ashleigh, abandonez lupta.

Încurcată de insistența privirii lui, Ashleigh deveni stacojie și plecă privirea.

Capitolul 3

– De ce nu ai spus că ți-e frică de avion? întrebă Gemma. Mitch nu ar fi insistat. E foarte înțeleghător.

Neîncrezătoare, Ashleigh se strâmbă comic.

– Îți spun sigur, Ash, reluă Gemma. Și apoi, nu-i vina lui că femeile i se aruncă în brațe.

– Dar ce naiba găsesc la el? întrebă Ashleigh, sarcastică. Nu prea au gusturi.

– Dar e foarte frumos! protestă Gemma. Sigur, îl prefer pe Joel. Dar înțeleg de ce fetele își dau atâta silință să-l cucerească.

– Ei bine, eu nu pot pricepe! replică ea, încăpățânată.

– Nu e foarte obișnuit să i se opună rezistență. De asta te și place atât de mult, Ash!

– Pe mine? întrebă ea, pe un ton sceptic. De-abia ne suportăm reciproc.

– Atunci, de ce vă pândeți mereu? Și Joel a remarcat asta. De altfel, îi pare chiar rău că te vei căsători în curând, pentru că, după el, tu și Mitch formați un cuplu perfect.

– Cum? Îl credeam mai deștept! strigă Ashleigh, nervoasă.

De ce remarca lui Joel o deranja atât de mult? Chiar dacă ar fi suscitât într-adevăr interesul lui Mitch Patterson, asta nu trebuia s-o tulbure. La vârsta ei, trecuse deja de multă vreme de ridicolele emoții adolescente, și apoi, îl cunoștea pe acest om de mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Ash, îți place Joel, nu-i așa? întrebă deodată Gemma.

– Da, Gem, bineînțeles. E un tip fermecător, nici că ai fi putut alege mai bine, o asigură Ashleigh. Vă potriviți foarte bine.

Foarte emoționată, Gemma clătină din cap, iar lacrimile îi umplură ochii.

– Sunt atât de fericită, Ashleigh! Ne iubim foarte mult și aș vrea să ne căsătorim cât mai repede. Așteptarea este atât de lungă și sunt nerăbdătoare să trăiesc fiecare zi alături de el! Dar cred că știi foarte bine despre ce vorbesc. Tu și Jonathan ați fost probabil nebuni de fericire.

Ashleigh se întrebă cu toată sinceritatea dacă sentimentele sale erau cu adevărat atât de puternice. Era oare încântată să se mărite cu Jonathan? Dar își reveni imediat. Ce întrebare ridicolă! De ce se îndoia de fericirea ei? Nu mai departe de ieri, nici nu-și putea imagina altceva mai bun... Atunci, de unde această nehotărâre bruscă?... Un bărbat foarte frumos, foarte seducător părea să fie interesat de ea... foarte simplu, își spuse ea.

Foarte supărată, Ashleigh se încruntă. Nu era vorba de Mitch Patterson. Chiar ieri, în avion, avusese niște gânduri ciudate vizavi de relația ei cu Jonathan. Poate din pricină că acesta părea să n-o înțeleagă întotdeauna?

Întâlnirea cu Mitch nu făcuse decât să-i sporească nedumeririle...

Dar nu trebuia să cedeze acestor ezitări stupide, decise ea ferm. În orice caz, mâine se va întoarce la Brisbane și siguranța lui Jonathan îi va alunga această ciudată incertitudine. Dar poate că era perfect normal să-și pună întrebări înaintea căsătoriei. Mai ales că va avea atât de puțin timp la dispoziție.

– Aud mașina lui Mitch, anunță Gemma, aducând-o la realitate. Dar, Ash, nu trebuie să pleci dacă nu te simți în stare.

– Stai liniștită, totul va fi bine, promise Ashleigh, ridicându-se să se uite pe fereastră.

Teama o cuprinse însă la vederea lui Mitchell Patterson, care sări imediat din mașină și se îndrepta acum cu pași mari către ușa de intrare.

Dar nu trebuia să-și arate teama. Cum ar mai râde de ea, dacă ar afla! Nu, niciodată nu-i va da această satisfacție...

– Gata? Întrebă el pe un ton amuzat, ca și cum s-ar fi așteptat ca fata să se răzgândească.

– Da, răspunse ea, afișând un calm înșelător.

– Foarte bine. Pe curând, Gem! zise el, la plecare.

Ashleigh îl urmă. Sub costumul lui de blugi se putea ghici o siluetă puternică. Părul lui blond, răvășit de vânt, strălucea în lumina soarelui. În ciuda eforturilor sale, fata nu-și putea dezlipi privirea de la el...

– Mă întrebam dacă mai vrei să vii, zise el pe drumul spre aeroport. Nu păreai foarte entuziasmată de idee!

– Dar cred că nu aș fi putut rata ocazia asta, nu? Barierele de corali, peisajul atât de frumos..., răspunse ea, cu dezinvoltură.

– Merită, într-adevăr, chiar cu prețul de a mă suporta câteva ore! Ashleigh simți cum se enervează, dar nu răspunse, hotărâtă să-l ignore de acum înainte. Deja aproape regreta faptul că îi acceptase invitația; dacă trebuia să mai înfrunte și sarcasmul lui nesărat, pe lângă frica de avion, după-amiaza promitea să fie foarte puțin distractivă!

Restul drumului îl străbătură în tăcere. Fata rezistă tentației de a-l întreba ce motive avea să zâmbească așa cum o făcea, de teamă să nu-i interpreteze greșit vorbele. Câtă aroganță! Niciodată nu mai întâlnise un bărbat atât de enervant!

– Am ajuns! anunță el, parcând mașina lângă un imens hangar.

Ashleigh tremură, zărind mica mașinărie de tortură, iar stomacul i se strânse dureros.

– Credeam că e mai mare, remarcă ea, încercând să-și ascundă panica.

– Genul ăsta de avioane nu sunt foarte mari. Hai la bord, zise el, îndreptându-se spre de avionul alb-portocaliu. Atenție la scară.

Când Mitch o luă de talie ca s-o ajute să pătrundă în interior, Ashleigh tresări și fu gata să cadă, în graba ei de a scăpa de mâinile lui puternice, frumos bronzate. Tulburarea ei nu trecu neobservată în ochii bărbatului.

De-abia se așeză pe scaunul pasagerului, că Ashleigh își simți gâtul uscat, iar crampele din stomac se accentuează. În plus, prezența lui Mitch Patterson lângă ea într-un spațiu atât de strâmt nu făcea decât să-i agraveze starea de nervozitate. Cu ochii pe cadranele tabloului de bord, fata începu să regrete amarnic faptul că orgoliul ei era totuși mai mare decât frica.

Ah, dacă și-ar fi permis să cedeze panicii și să fugă mâncând pământul!

Tresări văzându-l că se aplecă peste ea să-i prindă centura de siguranță. Atingerea lui Mitch părea s-o ardă chiar prin haine, iar inima îi bătea atât de puternic încât nu credea că va supraviețui acestei călătorii.

Își șterse fruntea cu un gest obosit; motorul fusese pornit, iar Mitch se ocupa de comenzi. Îneebunită de teamă, cu corpul vibrând de trepidațiile avionului, fata se prinse cu toată puterea de brațele scaunului. Ce prostie din partea ei să accepte această călătorie! Nu va reuși niciodată să-și învingă spaima. De ce se lăsase atrasă în aventura asta penibilă? Deschise gura pentru a-i cere să se oprească, dar el se pregătea să vorbească la microfon, iar avionul începuse să se deplaseze deja de-a lungul pistei, pentru a ajunge în poziția de decolare.

În secunda următoare părăsiră solul. Ashleigh închise ochii.

– Ashleigh?

Vocea lui Mitch îi răsună în urechi ca un ecou îndepărtat, dar ea rămase nemișcată, strângând pleoapele cu încăpățănare.

Mitch îi atinse brațul, iar ea îi întoarse încetișor capul spre el. Sclipirea ironică din ochii lui se stinsese, iar el privea cu îngrijorare paloarea fetei.

– Dar ești de-a dreptul înfricoșată... de ce naiba nu mi-ai spus? Îi reproșă el. Ne întoarcem îndată.

– Nu!

Acest cuvânt îi scăpă fără să vrea de pe buze, apoi urmă:

– Nu, va fi mai bine peste câteva minute. Nu... sunt bolnavă... trebuie doar să mă obișnuiesc. Nu face cale întoarsă.

– Vom fi în aer destul de mult timp. Nu văd scopul pentru care ar trebui să te chinui singură, zise el, dur.

– Dar te asigur că... mi-ar... plăcea foarte mult să văd recifurile de corali și să fac niște poze. Am adus aparatul. Am să mă obișnuiesc cu înălțimea.

Ashleigh se forță să arunce o privire în jos, la valurile albastre și la insulele ca niște pete verzi.

Se apropie din instinct de Mitch Patterson, care o privea enigmatic. După câteva clipe, el își întoarse privirea și bolborosi ceva greu de înțeles, după care își concentrează atenția asupra manevrelor.

– Cum dorești, domnișoară Craig, zise el, sec.

Coborâra puțin pentru a obține o perspectivă mai bună asupra insulelor. Mitch i le arată pe rând, spunându-le numele și descriindu-le în două trei cuvinte.

– Insula Whitsunday, din stânga ta, e cea mai mare din arhipelag, anunță el. E rezervație naturală, iar în partea ei cea mai înaltă atinge patru sute de metri peste nivelul mării.

Pe nesimțite, Ashleigh își uită complet frica, entuziasmată de frumusețea peisajului. Preocupată să fotografieze, fata căuta pozițiile cele mai bune și începu să-și dea seama că excursia asta putea deveni interesantă.

– Următoarea insulă se numește Craven, arată Mitch. Aparține lui Ryan, fratele lui Joel. Hotelul se află pe partea celaltă, iar casa lor e chiar aici, aproape de plajă. O vezi?

Ashleigh aprobă din cap.

– Da... E o stațiune balneară foarte cunoscută, nu?

– Exact. Și asta în ciuda faptului că e deschisă de numai un an. Ryan e foarte încântat de rezultat. În orice caz, succesul este meritat, pentru că a muncit mult și s-a străduit să ofere clienților servicii de calitate. Și apoi, are un simț al afacerilor înnăscut.

– Joel deține și el procente din această afacere? întrebă ea, privind întinderea de nisip auriu și palmieri.

– Nu, Ryan este singurul proprietar. Dar nu fi dezamăgită, domnișoară Craig, zise el pe un ton disprețuitor. Joel e foarte bogat. E o partidă excelentă, cred că ți-am mai spus.

Cinismul lui o șocă din nou pe fată, care roși.

– Gem nu e interesată de bani, replică ea, acidă. Nici tot aurul din lume nu ar fi făcut-o să se căsătorească dacă nu ar fi simțit că Joel e bărbatul alături de care vrea să-și petreacă restul vieții.

– Dar bogăția și luxul nu sunt de disprețuit, remarcă el, cu un surâs.

– Bănuiesc că ești foarte gelos, domnule Patterson! contraatacă ea pe un ton mieros.

Chipul lui Mitch Patterson deveni furios.

– Ei bine, te înșeli! zise el nervos.

Dar își reveni destul de repede și adăugă cu o voce batjocoritoare:

– Te înșeli în privința mea, Ashleigh. În fond, nu știi nimic despre mine. Dar dacă aș fi cel mai bogat om din Australia? Nu ai regreta că nu ai cultivat această relație?

– O, nu, mulțumesc! afirmă Ashleigh pe un ton calm. Propriile mele venituri îmi sunt suficiente.

– Haide, viitorul tău soț nu o fi un terchea-berchea, fără un ban în buzunar! glumi el.

– Jonathan Randall are o poziție foarte bună din punct de vedere financiar, îl informă ea, accentuând mândră silabele numelui. Dar asta nu te privește, oricum.

– Cred că ar trebui să-ți arăt și contul meu! replică el, izbucnind în râs.

Ashleigh se hotărî să-l ignore și se concentrează asupra aparatului de fotografiat.

După o lungă tăcere, vocea lui Ashleigh se auzi, entuziasată:

– Privește bancurile de corali! Ce culori splendide! Nu am mai văzut niciodată atâtea nuanțe de albastru și violet! Ce minunăție!

– Coralii cei mai frumoși plutesc la suprafața apei, în larg, explică el, survolând cât mai aproape de valuri

– Ecologiștii au dreptate să lupte pentru conservarea acestui loc, se gândi Ashleigh cu voce tare.

– Ne vom întoarce, anunță Mitch, uitându-se la ceas. E păcat că nu putem să rămânem mai mult, dar norii care se adună nu-mi spun nimic bun.

Ashleigh aruncă o privire distrată spre masa albă și pufoasă care se profila la orizont, apoi se întoarse la contemplarea peisajului. După ceva timp, uimită de tăcerea prelungită a lui Mitch Patterson, întoarse capul spre el și-și dădu seama că era ceva în neregulă. Mitch părea preocupat. Cu un gest scurt îi arătă obiectul îngrijorării sale: în câteva minute, norii albi se transformaseră într-o masă amenințătoare de o culoare gri care devenea din ce în ce mai întunecată. Bleul turcoaz al mării căpătase o nuanță mult mai închisă.

– Suntem obligați... să traversăm... furtuna?... întrebă Ashleigh.

– Ar fi imposibil. Va trebui să coborâm și să așteptăm la adăpost, declară el, pe un ton neutru.

– Să coborâm? Dar unde? Nu văd decât apă!

– Știu o insulă, nu foarte departe, unde ne putem adăposti într-o cabană. Am mai folosit-o în circumstanțe... asemănătoare, o informă el, calm.

– Dar dacă ocolim furtuna? Sau dacă trecem pe deasupra? Întrebă Ashleigh încercând să-și ascundă teama.

– Nu, tehnic nu se poate. Uite insula de care îți spuneam, anunță el, deodată.

– Doar nu vei încerca să aterizezi pe bucata asta minusculă de pământ! Țipă ea, cu voce temătoare.

– E singurul lucru pe care-l putem face, zise el, foarte liniștit. Calmează-te, Ashleigh, adăugă el, zărindu-i paloarea. Dacă aș încerca să trec prin norii aștia groși și opaci, fără să am o bună vizibilitate, aș risca să-mi pierd direcția și să pic direct în mare.

În timp ce vorbea, bărbatul începu să coboare. Solul se apropia cu o viteză vertiginoasă.

– Stai liniștită, Ashleigh. Ești pe mâini bune! Am de gând să te cunosc mai bine și nu vreau să te pierd atât de repede! o ironiză el.

Cele două roți din spate atinseră nisipul cu o ușoară zguduitură, apoi cea de-a treia intră în contact cu pământul. Conștient de natura nesigură a solului, Mitch frână prudent și încetini cât mai ușor posibil. Erau gata să se oprească... dar, deodată, aparatul se înfipse într-un sol mai moale și avionul pică în bot, aruncându-și pasagerii în față. Elicea se blocă în nisip. În ciuda faptului că avea centura pusă, Mitch se lovi violent de geam.

Înnebunită de tăcerea care urmă loviturii, Ashleigh întinse mâinile și strigă:

– Mitch! Mitch! Ești rănit?

Îi atinse fruntea și simți sângele curgând pe degetele ei. Gata să leșine, fata începu să urle cu o voce ascuțită:

– Mitch! Mitch! Răspunde-mi, te implor.

El deschise încet ochii și clipi cu un aer rătăcit. Dar își reveni foarte repede și schiță un zâmbet ghiduș, luând mâna fetei care se afla pe fruntea lui.

– Nu mi-ai mai zis niciodată Mitch, remarcă el, pe un ton scăzut. Dacă știam rețeta mai devreme, aș fi leșinat de la prima noastră întâlnire.

Roșie de rușine, Ashleigh își trase rapid mâna.

– Cum naiba poți să glumești într-un moment ca ăsta? Întrebă ea, furioasă.

– Păstrează-ți energia ca să ieșim de aici, o sfătui el.

Ceea ce se dovedi a nu fi chiar un lucru simplu, dat fiind unghiul de înclinare al avionului. Mitch sări primul și îi întinse brațul fetei, care se agătă de umărul lui, liniștită de calmul și siguranța bărbatului.

Pentru câteva clipe privi de aproape buzele lui senzuale și ochii de un albastru pur și transparent, apoi privirea sa întâlni rana adâncă de pe frunte și firul de sânge care se scurgea încet pe obraz. La vederea rănii fata își pierdu din nou curajul și întoarse capul, incapabilă să-și rețină lacrimile. El își pipăi fruntea cu degetele și spuse cu o expresie enigmatică:

– Te-ai înduiosat?

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul, fetei, apoi adăugă:

– Nimeni nu a mai plâns vreodată pentru mine.

– O, Mitch! șopti Ashleigh, pur și simplu sufocată de strânsoarea bărbatului.

Simți sub palme bătaile inimii lui și strânse instinctiv pânza cămășii. El o trase spre el și o sărută încetișor de mai multe ori direct pe buze, trezind în ea senzații minunate. De fiecare dată când bărbatul se îndepărta puțin, ea fremăta decepționată, iar când gura lui o săruta din nou, suspina mulțumită, subjugată, și-i răspundea avidă, ca și cum întreaga voință îi fusese anihilată. Furnicături ciudate îi traversau corpul și un zgomot intens îi umplea urechile, pe când sângele îi năvălea în obraji.

Sentimentul că picioarele lor se ating născu deodată în Ashleigh o dorință stranie și un suspin rugător îi scăpă din piept. El îi mângâia soldurile, iar săruturile coborâra spre gât și spre deschizătura bluzei. Ah, dacă ar fi putut să-și alunge din minte viața de până acum, prea cuminte și prea liniștită, și să se lase purtată de această emoție tulburătoare!

– Doamne! Ashleigh, nu-i momentul... începu Mitch, ridicând fruntea.

Dar se răzgândi imediat, sărutând-o din nou:

– La naiba cu momentul potrivit și alte tâmpenii...

Văzându-l atât de aproape de a-și pierde controlul, Ashleigh se sperie și rațiunea preluă din nou frâiele. Cu un efort supraomenesc, reuși să-și reducă la tăcere simțurile înfierbântate și se eliberă brusc din strânsoare. Cu picioarele tremurânde, se sprijini de carlinga avionului.

Privirile li se întâlniră și rămaseră astfel, incapabili să se miște, nici să-și întoarcă privirea. Mitch își reveni primul și începu să râdă sarcastic, ridicând geanta de pânză pe care o aruncase la pământ cu câteva clipe înainte.

— Haide să ne adăpostim înainte să înceapă ploaia, ordonă el pe un ton neutru.

— Mitch, îmi pare rău, începu Ashleigh. Nu am... eu... nu sunt așa... Cred că e efectul accidentului, bolborosi ea.

— Domnișoară Craig, nu-mi mai umili orgoliul, te rog! replică el pe un ton ironic. Eu voiam să cred că acest succes este datorat exclusiv irezistibilului meu farmec de seducător, nu mă dezamăgi! Acum, urmează-mă! zise el brusc. Furtuna va începe dintr-un moment într-altul și va trebui să mă întorc să fixez roțile.

Ashleigh îl urmă, încă tremurând. Cabana nu se afla prea departe. Se zărea dincolo de primul rând de copaci. Era o căsuță foarte modestă, cu acoperișul din frunze de palmier.

— Nu ne va ploua. Joel și cu mine am construit coliba asta anul trecut, când am trecut printr-o aventură asemănătoare. Simte-te ca acasă, zise el. Eu trebuie să mă întorc la avion. Dar nu va dura mult. . .

— Și rana?...

— Vei avea timp să faci pe infirmiera cât de curând, spuse el, ducându-i cu un aer indiferent mâna la buze. Sănătatea mea e chiar atât de importantă pentru tine? Ce surpriză neașteptată! Asta înseamnă că am vreo șansă, Ashleigh? Te pot cuceri?

Ridicând din sprâncene cu o mirare jucată, Mitch se întoarse și plecă. Când fata se hotărî să se miște, își dădu seama că picioarele abia o mai țineau. Se lăsă jos pe nisip, în așteptare.

Evenimentele de dimineață începură să se estompeze în mulțimea de întâmplări recente. Cât de departe i se păreau acum plimbarea cu avionul și recifurile de corali!... Minteia îi era ocupată de ciudata izbucnire pasională de pe plajă... atunci când timpul se opri brusc și misterios.

Începu să tremure din tot corpul, amintindu-și felul în care reacționase. Dacă acum bărbatul ăsta nesuferit o va considera o fată ușoară, nu avea cum să-l contrazică. O rușine imensă îi scutura trupul. Cum putuse să uite atât de ușor de logodnicul ei, de apropiata lor căsătorie? Cum de o clipă de plăcere putuse echivala în ochii ei cu întreaga ei viață, pe care era gata s-o arunce în umbră? Strânse pumnii, amintindu-și cu amărăciune îmbrățișarea lor exaltată.

Dar bărbatul ăsta era atât de fascinant! Personalitatea lui era de-a dreptul magnetică! O forță aproape animalică se degaja din fiecare gest al lui. Era convinsă că nici o femeie nu-i putea rezista. Era frumos, seducător, înalt, blond, puternic... Reputația lui de donjuan nu era deloc inventată... și va fi probabil încântat să adauge pe lista lui un nou nume, foarte tentant.

Ei bine, nu! Ashleigh nu-i va da această satisfacție! În trecut, reușise să respingă avansurile inoportunilor și va face același lucru și cu Mitch Patterson. Nu va ceda farmecului lui. De altfel, atracția față de el era exclusiv fizică. Personalitatea lui o lăsa indiferentă.

"Să fie oare adevărat?" se întrebă ea. Atunci, de ce numai gândul la el o făcea să se înfioare? În brațele lui, nu mai avea voință. Cât de ridicolă fusese! Se purtase ca o adolescentă naivă și lipsită de experiență!

Dacă lucrurile vor continua astfel, nu va mai putea să-l privească în ochi pe Jonathan mâine, la întoarcere.

Mâine! Doamne! Gemma va fi îngrozitor de speriată dacă nu se vor întoarce! În două ore va fi noapte și vor fi nevoiți să doarmă aici... Cât va dura oare ploaia? Cum puțin noroc, poate că ploaia nu va începe... Dar chiar în acea clipă, picături mari lovire acoperișul cu un zgomot surd.

Unde era Mitch? Oare avea nevoie de ajutor? se întrebă ea, ridicându-se. Ploaia se îndesise, iar Ashleigh încercă să distingă afară silueta bărbatului, prin perdeaua de apă. Hotărâtă să plece în căutarea lui, îl zări în sfârșit alergând spre cabană, ud până la piele. Părul ud i se lipise de obraz. Ridică mâna să-și șteargă fruntea... dar deodată se poticni și căzu pe nisip.

Fără să mai stea pe gânduri, Ashleigh îi sări în ajutor. El clătină din cap cu un aer furios.

– N-am nimic! o certă el. Trebuia să fi rămas la adăpost. Haide, grăbește-te! O să te ude de tot!

Se îndreptară în grabă spre cabană. Abia atunci, Ashleigh își dădu seama cât de rece era ploaia. Dinții îi clănțăneau de frig...

Mitch își scoase cămașa și o agăță într-un cui. Picăturile de ploaie curgeau pe pieptul lui și străluceau în lumina difuză.

– Ar trebui să existe pe undeva pe aici un prosop, zise el, căutând în geantă și scoțând două pături. Uite! Sterge-te pe cap!

Ashleigh îl ascultă, apoi i-l întinse.

– Ai face bine să te dezbraci, o sfătui el, desfăcându-și cureaua.

– În nici un caz! obiectă ea, roșie de furie, în timp ce Mitch își scoase pantalonii cu o dezinvoltură revoltătoare.

– Nu fi stupidă, Ashleigh! Afară e foarte frig și nu pricep de ce ar trebui să faci gripă sau vreo penumonie dacă te poți înveli într-o pătură caldă și uscată!

Fata auzi desfăcându-se fermoarul blugilor lui... Fără să vrea, bătaile inimii i se accelerară și gâtul i se uscă.

– Nu e momentul să facem pe pudicii! urmă el cu un ton amuzat. Am mai văzut femei goale la viața mea. De mai multe ori chiar!

– Ei bine, nu am să-ți acord și eu favoarea asta! replică Ashleigh.

– Asta e, făcu el, flegmatic. Dar să știi că se ghicesc destul de bine formele corpului tău sub hainele astea ude! adăugă el, venind în fața fetei.

Ashleigh contemplă piepul lui bronzat și puternic și șoldurile musculoase. Apoi, jenată, plecă privirea, luptându-se cu dorința subită de a întinde mâna ca să-i simtă pielea. Când ridică fruntea, îi surprinse privirea fixată pe cămașa care i se mula pe trup.

– Ești un mitocan! se enervă ea, întorcându-i spatele.

– Nu te teme, domnișoară Craig! zise el, râzând. Sunt un tip perfect onorabil și nu voi atenta la pudoarea ta virginală! Și pentru a-ți dovedi buna mea credință, voi accepta un suprem sacrificiu și îmi voi acoperi fața cât timp te dezbraci.

Nervoasă, Ashleigh îl privi pe furiș, își scoase hainele cât putu mai repede și se înveli cu grijă în pătură.

– Nu-i așa că te simți deja mai bine? întrebă Mitch. O cană de supă te va încălzi.

Stupefiată, Ashleigh observă cum toarnă un pliculeț de supă într-o mică oală așezată pe un reșou.

– Trebuie să fii mereu prevăzător! începu el mândru, întinzându-i un biscuit.

– O, Mitch, răspunse fata, observându-i părul lipit de sânge. Nu te-am îngrijit.

– Mai întâi să ne punem pe picioare! zise el, arătând o cutie marcată cu o cruce roșie. Mai pot aștepta.

– Cât va dura furtuna? întrebă Ashleigh, bând din supa fierbinte. Mitch ridică din umeri.

– Ploile torențiale sunt foarte violente, dar destul de scurte.

– Și poți îndrepta avionul ca să putem pleca? întrebă fata, cuprinsă de o presimțire neplăcută.

– Depinde, răspuns el laconic.

– De ce?

– De mai mulți factori. . .

Cum părea hotărât să evite un răspuns clar, Ashleigh explodă:

– Dar Gemma se va speria!

Apoi, un gând îi luminează fața:

– Stația de emisie. . . Să-i trimtem un mesaj!

– Am încercat, anunță el, plat.

– Și. . . a funcționat?

– Sper.

Ashleigh își reprimă reacția nervoasă provocată de indiferența personajului. L-ar fi pălmuit cu cea mai mare plăcere.

– Ce vrei să spui?

– E stricată, dar am comunicat poziția exactă unde am aterizat. Dacă nu l-a recepționat nimeni, îl voi repara singur.

Ashleigh păli.

- Nu ești sigur că a fost primit?
- Nu, răspunse el. Dar Joel va ști unde să ne găsească.
- Crezi că e posibil să decolăm pe timp de noapte?

Mitch dădu din cap cu un surâs ironic.

- Nu. Îmi pare rău, Ashleigh, dar suntem forțați să rămânem aici până mâine dimineață.

Capitolul 4

– Dar trebuie să existe un mijloc de a scăpa de aici, obiectă Ashleigh.

– Va fi destul de dificil. Avionul e îngropat în nisip și chiar dacă am reuși să-l scoatem de acolo, elicea a fost supusă unui șoc și probabil s-a îndoit.

– Glumești... nu?

– Aș putea să-ți spun zeci de nume de fete care ar da orice să se afle în locul tău. Îți dai seama, Ashleigh, că suntem naufragiați pe o insulă pustie?

– Ești bărbatul cel mai egoist și cel mai orgolios...

– Nu e frumos din partea ta! Îi tăie el vorba. În ce mă privește, sunt încântat de aventura noastră.

Furioasă, Ashleigh se ridică și se întoarce, strângând la piept pătura.

– Haide, Ashleigh, reluă el pe un ton lejer. Fă și tu haz de necaz! Cum ea nu răspunse, bărbatul se ridică și spuse:

– Nu ar trebui să te supere remarcele mele. Nu sunt cu adevărat răutăcioase. Dar îți prezint totuși scuzele mele sincere. Ce părere ai? Crezi că am putea să încercăm un armistițiu, măcar pentru aceste ore, cât suntem nevoiți să stăm împreună?

Ashleigh oftă. Părea atât de serios! Oricum, nu putea face nimic să îndrepte situația.

– Sunt de acord, răspunse ea, într-un final. Dar provocările tale trebuie să înceteze, cred că îți dai seama.

Mitch înclină capul.

– Stai jos și hai să încercăm să discutăm pur și simplu, ca să mai treacă timpul. Joel o va liniști pe Gemma. Mă cunoaște și știe că nu-mi asum riscuri inutile.

După ce băură supa, Ashleigh îi pansă bărbatului rana, încercând să apropie cât mai mult marginile tăieturii.

– Cred că ți-ar trebui niște copci, observă ea. Oricum, îți va rămâne o cicatrice frumoasă.

– Dacă nu am fi semnat un armistițiu mai devreme, aş fi riscat o glumă despre pagubele suferite de puterea mea de seducție! zise el, zâmbind. Dar desigur, în aceste condiții va trebui să mă abțin!

Ashleigh râse puțin forțat și așeză cutia de prim-ajutor la loc în rucsac.

– Ești profesoară, nu-i așa? Întrebă el, după o scurtă tăcere.

– Da, anul ăsta am avut o clasă ceva mai mare. Au fost niște copii adorabili.

– Pare că-ți place ceea ce faci. Predai de multă vreme?

– De opt ani, răspunse ea.

Mitch păru mirat.

– Pari foarte tânără. Cu trei-patru ani mai mare decât Gemma.
– Am douăzeci și opt de ani, îl informă ea. Sunt cea mai mare dintre surori.

– Nu pari, comentă el cu un aer ciudat și o lumină greu de definit în privire.

Fără un motiv aparent, inima tinerei începu să bată nebunește. Trăsăturile lui își pierduseră din cinism, iar chipul îi devenise aproape blând, senin. Astfel, era parcă și mai fermecător.

– Dar tu? întrebă ea, cu o voce ezitantă.

– Ei, eu sunt bătrân... am treizeci și cinci de ani!

Izbucniră amândoi în râs.

– Nu, te întrebam despre meseria ta!

El nu răspunse imediat și o expresie enigmatică îi apărui pe chip.

– Nu fac ceva precis, explică el. În momentul de față, pilotez avioanele cu turiști. Lucrez cu D.J.

– D.J.? întrebă Ashleigh.

– Tatăl lui Joel. D.J. Denison. El este inițiatorul exploatării turistice a regiunii. Deține monopolul pe această piață și a reușit s-o facă foarte profitabilă de unul singur.

– Dar Joel și fratele lui nu-l ajutau?

– D.J. era un tip foarte autoritar și conducea afacerea cu o mână de fier. Ryan și-a încercat șansa și a fost plecat foarte mult timp. La întoarcere, când a reușit să cumpere Craven Island, D.J. s-a mai îmblânzit și a mai slăbit frâiele. Acum, a lăsat aproape toate responsabilitățile în seama lui Joel, consacrându-se mai mult carierei politice. Vrea să se folosească de influența căpătată pentru a încerca prezervarea frumuseților naturale ale regiunii.

Și sunt sigur că va reuși, pentru că e foarte popular.

– Mi-l descrii ca pe un personaj extraordinar! comentă Ashleigh.

– Așa și este, aprobă Mitch. E foarte voluntar, ca toată familia. Mama e sora lui D.J., adăugă el, și îi seamănă foarte bine!

Presimțind vag că sub aceste afirmații se ascund și alte lucruri nespuse, Ashleigh îl privi cu un aer întrebător, gândindu-se dacă trebuie să insiste sau, dimpotrivă, să lase baltă subiectul.

Regăsindu-și dispoziția nepăsătoare și disprețuitoare, Mitch urmă:

– Dacă nu ai ghicit încă, sunt considerat oaia neagră a familiei.

– Și ce ai făcut pentru a merita acest titlu de onoare? glumi ea, ca să-l ajute să continue și să renunțe la atitudinea cinică.

– Refuz să mă conformez tradiției lor! Fiind cel mai mare dintre copii, ar fi trebuit să preiau conducerea afacerii familiei. Dar nu am nici o înclinație către munca de fermă...

– Nici nu pari! constată Ashleigh.

– În plus, fratele meu geamăn, mai mic cu o jumătate de oră, este un as al muncilor agricole!

– Oh, ai un frate geamăn! strigă Ashleigh, râzând din toată inima. Mi-e milă de toate fetele care au căzut victimă farmecelor și glumelor voastre.

Prietenia născută deodată între ei îi plăcea foarte mult tinerei, pentru că acum se simțea cu adevărat în largul ei alături de el.

– Dar avem și două surori, amândouă măritate, și încă un frate mai mic, care e încă la școală.

– Și fratele tău – fermierul – e și el singur? întrebă ea.

– Da. Suntem amândoi liberi și deschiși provocărilor.

În mod ciudat, tonul său glumeț părea să ascundă ceva.

– Semănați? reluă ea.

Mitch o privi întrebător.

– E orgolios, autoritar, autosuficient... mai știu eu? continuă ea, râzând.

– E foarte diferit de mine. Suntem gemeni... falși!

– Atunci, ar trebui să mi-l prezinți! îl tachină ea. Cred că îmi va plăcea.

– Nu mă îndoiesc, răspunse el sec, cu un aer crispat. Dar am vorbit destul despre mine. Povestește-mi câte ceva despre viața ta.

– Probabil că te vei plictisi, protestă ea.

– Cu ce se ocupă logodnicul tău? o întrebă el, privind-o în ochi.

– Jonathan? protestă ea cu senzația ciudată că numele logodnicului ei îi suna străin.

Viața ei de până acum părea atât de îndepărtată... Dar încercă să-și revină și explică:

– E contabil.

– Vă cunoașteți de mult?

– De aproape... opt ani.

– Oh! Oh! De ce nu v-ați căsătorit mai devreme? întrebă el.

– Jon... adică... voiam să fim siguri... se încurcă ea.

Ashleigh roși. De unde atitudinea asta atât de defensivă?

– Nu ar trebui să te căsătorești cu el, zise el deodată, cu un ton dur, care o uimi.

– Chiar așa? Ei bine, domnule Patterson, cred că am să-ți urmez sfatul cel plin de bune intenții! replică ea, sarcastic.

Dintr-o dată, între ei reapăru ostilitatea. Mitch insistă:

– Desigur. Dacă poți să aștepți opt ani, înseamnă că nu vrei cu adevărat să-ți împarți viața cu celălalt.

– Înainte de a te angaja la ceva atât de important, trebuie să fii sigur și să te bazezi pe sentimente durabile... să ai siguranță financiară...

– Vorbești atât de convinsă despre angajamente, atât de serioasă... Și totuși, nimic nu durează etern, Ashleigh. Nu ai înțeles încă asta? Trebuie să te bucuri de momentele frumoase ale vieții atunci când ai ocazia. Altfel, nu faci decât să-ți pierzi viața degeaba. Ai ratat opt ani prețioși cu dragul de Jonathan. Și mă întreb dacă are atâta tărie încât să aștepte...

– Nu ai nici un drept să-l critici pe Jonathan! Nu-l cunoști și, de altfel, nu mă cunoști nici pe mine!

Ashleigh fierbea de mânie. Deodată, își aminti din nou de Robbie. Cât de diferită fusese relația cu el!... Atât de pasionat...

– Atunci, poate e momentul să ne cunoaștem mai bine! Începu el, cu o voce joasă și senzuală, privind-o adânc în ochi. Și, crede-mă, nu aș aștepta opt ani ca să...

– Cu riscul de a te dezamăgi, trebuie să-ți spun că o relație pur fizică nu mă satisface, i-o tăie ea, afișând un aer calm.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat. Dacă nu știi prea multe despre el în domeniul ăsta, nu merge prea departe cu pregătirile de nuntă! replică el, cu ochii la buzele ei. Dar poate mă înșel! Cine știe dacă nu ai deja o mare experiență în materie? Asta ar explica așteptarea de opt ani!

Sufocată de indignare, Ashleigh nu-și mai găsea cuvintele.

– Ești... ești... un ... mojić! Și, de departe, cel mai grosolan și... vulgar personaj pe care l-am cunoscut.

– Nu mi-ai răspuns! o persiflă el.

– Nici nu am de gând. Viața mea personală nu te privește. Înțeleg acum de ce familia ta a fost fericită să scape de tine, adăugă ea, nemaștiind cum să-l enerveze.

– Dar fetele de acolo mă regretă! comentă el, pe un ton dulce.

– Conversația asta mă plictisește. Dar pe tine subiectul pare să te obsedeze! replică ea, furioasă pe sine însăși.

– Înseamnă că pe tine nu te interesează deloc latura fizică a unei relații? insistă el. Asta e deci problema dintre tine și Jonathan? Poate că nu știe să se poarte cu femeile...

Ashleigh nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, dar subiectul o enerva îngrozitor. Totuși, perspicacitatea lui Mitch o înnebunea, pentru că nu suporta să fie atât de bine ghicită de acest individ, nici să-l audă spunând despre ea adevăruri atât de dureroase.

Mângâierile lui Jonathan erau, desigur, plăcute, dar... niciodată nu reușiseră să trezească în ea pasiunea, așa cum se întâmpla cu Robbie... Poate că doar îmbătrânise...

– Se vede că nu te îndoiești nici o clipă de darurile tale! zise ea, ironic.

– Nu! răspunse el, sigur pe sine, apropiindu-se de ea. Dacă vrei, poți să le testezi chiar tu.

Aceste cuvinte o înghețară pur și simplu pe față. Nu-l dorea oare pe Mitch Patterson cu toată ființa? Dar, din fericire, rațiunea ei încă nu capitulase. Știa că dacă o atinge nu-l va putea respinge, de aceea trebuia să-i ascundă cu orice preț tulburarea pe care i-o provoca.

Privirile li se întâlniră. Cât de sigur era pe sine, cât de bine știa să-și folosească atuurile! Spera că va reuși să-i umilească orgoliul și să scape astfel de insistențele lui.

– Cred că exagerezi în privința talentelor tale, Mitch! observă ea, pe un ton dulceag. Lauda de sine ascunde în general o lipsă gravă!

– Te joci cu focul, Ashleigh!

Se afla acum foarte aproape de ea și farmecul necunoscut al acestui bărbat acționa asupra simțurilor sale adormite care așteptau doar ocazia de a se trezi.

Cu un efort supraomenesc, reuși să-i țină piept:

– Insistențele tale mă lasă rece! observă ea, detașată. Nu vei reuși să trezești în mine nici cea mai mică emoție!

Chiar atunci își dădu seama că aceste cuvinte nu făceau decât să-l provoace. Încercă să se îndepărteze, dar el o prinse de umeri și o trase brutal către el.

– Ei bine, domnișoară Craig, nu crezi că nici un bărbat normal nu poate respinge o provocare? Pentru mine, va reprezenta o adevărată plăcere să-ți demonstrez că te înșeli.

– Lasă-mă! strigă ea. Du-te naibii!

– Doar nu vorbești serios, nu? glumi el, aplecându-se spre ea.

Ashleigh întoarse rapid capul, dar el i-l prinse în mâini și o ținu cu fermitate, privind-o în ochi. Tânăra se aștepta la o astfel de pedeapsă... îndrăznise să-l jignească pe Mitch și el nu va întârzia să se răzbune pentru o astfel de ofensă.

Se zbătea cu furie, fără să-l poată îndepărta. Până la urmă, îmbrățișarea lor încetă să mai semene cu o luptă și, când el reuși s-o imobilizeze și îi mângâie ușor spatele și soldurile, ea cedă fără voie.

Ashleigh se destinse și mâinile ei începură să-i frământa bărbatului umerii.

De la îmbrățișarea lor de după-amiază, se părea că amândoi așteptaseră nerăbdători această clipă. Deodată, ploaia care lovea puternic acoperișul cabanei, vântul care trecea prin frunziș și toate zgomotele din jurul lor se stinseră. Cei doi, îmbătați de extaz, păreau că plutesc dincolo de timp.

Ashleigh gemu ușor când buzele lui Mitch îi alunecară pe gât. Își afundă fața în adâncitura umărului bărbatului și-l acoperi de săruturi mici și tandre. Trase spre ea marginea păturii, dar aceasta căzu la pământ. Atunci, îl strânse cu un geamăt surd, iar el îi sărută buzele. Simțind aerul rece pe trup, Ashleigh își dău seama de propria ei nuditate. Mitch se îndepărtă puțin ca s-o poată privi, iar când o luă din nou în brațe, tânăra se abandonă, sfârșită.

– Ashleigh, m-ai vrăjit, îi șopti el la ureche. Și sper să nu pot rupe niciodată acest farmec.

Ashleigh închise ochii. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător. O febră ciudată puse stăpânire pe ea.

Deodată, fără să înțeleagă cum se petrecuse asta, fata se trezi întinsă pe una dintre pături, în penumbra cabanei, alături de Mitch. Sprijinit în cot, bărbatul o sorbea din ochi, plimbându-și o mână pe trupul ei fierbinte.

– Doamne! șopti el, rugător. Cât ești de frumoasă, Ashleigh! Te doresc atât de mult. . .

– Oh, Mitch! răspunse ea cu o voce pe care nu și-o recunoscuse. Nu am mai simțit niciodată așa ceva. . . niciodată. . .

El o sărută din nou, dar, brusc, se îndepărtă.

– Nu a mai fost nimeni... înaintea mea, nu? întrebă el, cu o notă de îngrijorare.

– Nu, Mitch, de ce? întrebă la rândul ei, uimită.

Fără să-i răspundă, bărbatul îi întoarse spatele. Ashleigh rămase fără glas, rănită. De ce nu o credea? Nu mințea...

– Mitch, ia-mă în brațe, asta îmi doresc...

– Destul, Ashleigh! țipă el. Sunt doar un om, nu o stâncă!

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, se întoarse spre ea cu un chip trist și-i ordonă:

– Învește-te în pătură, înainte de a fi prea târziu!

Roșie toată de rușine, Ashleigh ascultă imediat, simțind, totodată, o cruntă dezamăgire.

– Mitch? Ce ai? întrebă ea, nervoasă.

– Cum îndrăznești să-mi pui o astfel de întrebare? strigă el. Nu cred că ești atât de naivă, Ashleigh! Dar să știi că, în ciuda părerii tale foarte puțin măgulitoare despre mine, nu sunt nici un moșic, nici un tip grosolan.

Ashleigh îl privi în ochi, nedumerită.

– Foarte bine. Să punem deci punctul pe „i”, reluă el. Am o vastă experiență și nu sunt deloc un sfânt, dar nu am abuzat niciodată de inocența unei fete.

– Nu mă vrei? întrebă ea, umilită. Chiar dacă mă ofer ție de bună voie? insistă ea.

El își trecu mâna prin păr cu un aer încurcat.

– Nu mă înțelege greșit, Ashleigh. Pentru mine, ispita e mare, pentru că mă atragi cu o forță extraordinară. Dar m-aș disprețui dacă aș capitula în fața unei tentații trecătoare.

Râse sec și urmă:

– Trebuie să fiu nebun! Dar îmi vei mulțumi, Ashleigh, când vei îmbrăca rochia albă de mireasă. O vei putea purta cu demnitate. Acum, ar fi mai bine să te culci; ai nevoie de odihnă.

– Unde te duci?

– Să caut țigările rămase în avion, răspunse el, dispărând în noapte.

Capitolul 5

Multă vreme, Ashleigh rămase acolo, uimită, privind cercul de lumină al lanternei lui Mitch îndepărtându-se în noapte. Trupul nu-i mai asculta mintea. Complet aiurită, se topi recunoscătoare în întunericul greu, încercând să-și ascundă suferința.

Ploaia se oprise, iar atmosfera se răcise. Ashleigh încercă să adoarmă, dar în zadar. Era prea tulburată pentru a-și găsi somnul. Nu se va putea ierta niciodată pentru ce făcuse în noaptea asta. Scena îmbrățișării i se derula fără milă în minte, în mod repetat. Ce umilintă! Va avea oare puterea să-l mai privească în ochi pe Mitch? În orice caz, se aflau singuri pe această insulă, așa că nu va putea evita confruntarea.

Ashleigh se chirci, chinuită de regrete. Cum de ajunsese să se arunce în brațele lui Mitch, călcându-și în picioare orgoliul și respectul de sine? Fusesse slabă, naivă, iresponsabilă... De fapt, nu găsea un adjectiv destul de puternic pentru a descrie prostia ei incalificabilă. Cât de mizerabilă se simțea!

Și ca și cum nu ar fi suferit destul, chipul lui Jonathan îi apărui în minte, trezind în ea o senzație de dezgust. Cât de vinovată se simțea! Cum va putea să-și răscumpere o greșeală atât de gravă?

Se va întoarce la Brisbane ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și se va ocupa liniștită de pregătirile de nuntă? Va îndrăzni să-i facă viitorului sot jurăminte de credință, când deja îi înșelase încrederea? Desigur, nu se petrecuse nimic iremediabil, slavă Domnului, dar nu avea de ce să se mândrească, pentru că nu fusese la inițiativa ei! Dacă Ashleigh și-ar fi ascultat inima, s-ar fi dăruit lui Mitch fără ezitare și fără nici un regret pentru logodnicul ei. Era de neiertat.

La întoarcere, va vorbi cu Jonathan și va încerca să-i explice această întâmplare sordidă. Atunci, bărbatul va fi liber să rupă relația, dacă voia, iar ea nu ar fi putut să-l condamne. Jonathan ținea mult la onoare și principiile lui erau foarte stricte. El însuși impunându-și o moralitate exemplară, avea dreptul să pretindă de la soția lui o conduită ireproșabilă.

Gândurile lui Ashleigh se întoarseră în timp, până la epoca tulburată pe care o trăise alături de Robbie. Și pe atunci fusese foarte aproape de a-și pierde inocența. Oare ar fi mers până la capăt? Nu mai conta... În două ocazii diferite, onoarea ei fusese serios amenințată, iar ea părăsise ciudat de slabă.

Astăzi... Mitch Patterson... Amintindu-și de el, o grimasă îi deformă chipul. De ce destinul fusese atât de crud cu ea? De ce fusese nevoie să-l întâlnească exact în această perioadă a vieții? Acum, când viața începuse să-i suradă și se pregătea să devină o soție model?

Ce va face de acum înainte? Chiar dacă Jonathan o va ierta, între ei apăruse deja o prăpastie. Încrederea lui avea să fie zdruncinată și ea nu va mai putea să-și asume cu toată sinceritatea rolul de nevastă. Cine știe dacă peste o lună, un an sau cinci ani nu va întâlni un alt Mitch Patterson, de care se va simți atrasă irezistibil?...

Înainte de a cădea într-un somn agitat, Ashleigh îl auzi pe Mitch intrând și așezându-se la locul lui. Se prefăcu adormită și încercă să respire lent și regulat. Totuși, i se părea că bătăile inimii se auzeau puternic în adăpost.

Deschise ochii o dată cu primele raze de soare și se întinse. Umiditatea aerului o surprinse și după câteva secunde observă acoperișul improvizat din crengi.

Apoi, întâmplările din ajun îi reveniră în minte și îl zări pe Mitch Patterson întins lângă ea, contemplând-o cu un aer nonșalant. Fata roși și își trase rapid pătura peste ea, acoperindu-se până sub bărbie, ca și cum privirea lui o ardea.

– Nu mai face pe timida, Ashleigh! zise el, sarcastic. Ieri, nu păreai atât de pudică.

Ea îi ignoră vorbele și îi ordonă cu un calm suveran:

– Te rog să ieși cât mă îmbrac.

– De ce? Mă simt foarte bine aici! replică el, insolent.

Ashleigh îl fulgeră cu privirea.

– Dacă ai avea un dram de bun-simț și... o minimă educație, ai... ai fi ieșit deja! îl certă ea.

– Ești foarte derutantă, domnișoară Craig! observă el, disprețuitor. Când mă faci măgar, când aștepti de la mine să mă comport ca un cavaler medieval. Mă rătăcesc și nu mai știu ce să fac.

– Încetează să mai joci comedia asta! strigă ea, furioasă.

Zâmbetul sarcastic al lui Mitch se șterse când Ashleigh aruncă deoparte cuvertura și se ridică să se îmbrace.

– Dacă tot ești doritor de senzații tari, perfect. Te rog să nu te mai jenezi și să privești spectacolul pe îndelete! explodă ea, trăgându-și blugii. Dar trebuie să-ți spun ceva: ești cel mai oribil tip pe care l-am întâlnit vreodată.

Mitch se ridică brusc și se repezi spre ea. În ochii lui se putea citi furia.

– Ashleigh, te sfătuiesc să-ți măsoari cuvintele. Nu mă mai provoca, pentru că s-ar putea să regreti.

– Lasă-mă! strigă ea.

– Ești mai energică în dimineața asta... Se vede că te-ai odihnit bine...

– Da! zise ea, cu glas scăzut, încercând cu disperare să-l țină departe de ea.

– Ei bine, eu nu! spuse el, răgușit. Era cât pe ce să înnebunesc aici, lângă tine, fără să te pot atinge.

O trase spre el și buzele lui înfometate își cerură dreptul la un nou sărut.

În trupul fetei se aprinse o scânteie de pasiune; îi răspunse cu ardoare. Sărutul lor reuși să alunge cu o putere catastrofică toate argumentele raționale pe care fata își construise apărarea inocenței ei... Un val de dorință îi îndrepta unul spre altul. Ashleigh gemu încetșor când Mitch o acoperi cu săruturi îmbătătoare. Incapabilă să reziste rafinatei voluptăți de senzații, se abandonează nebuniei simțurilor și emoțiilor.

Deodată însă, un zgomot de avion îi făcu să se oprească.

– Trebuie să fie Joel, anunță Mitch.

Apoi, aruncând o privire spre ținuta dezordonată a fetei, adăugă pe un ton neutru:

– Dar poate că nu e exact momentul pentru salvarea mult așteptată!

Fără un cuvânt, Ashleigh se smulse din brațele lui, pradă unor sentimente confuze. Nemișcată, îl privi pe Mitch luându-și rucsacul și ieșind în pas alergător, agitând deasupra capului o haină albă. Zgomotul se apropia; probabil că avionul se pregătea să aterizeze. La acest gând, Ashleigh se grăbi să se îmbrace, apoi alergă pe plajă, în căutarea lui Mitch.

– Va ateriza? strigă ea, ca să acopere zgomotul asurzitor. Și dacă nu va reuși?...

– În cazul ăsta, vom fi trei naufragiați! glumi el. Patru! se corectă imediat, privind avionul cu mâna pusă pavăză deasupra frunții. Gemma a venit și ea.

– Gemma! strigă Ashleigh, când avionul ateriză. De ce a adus-o și pe ea?

– Poate că sora ta nu credea că ești în deplină siguranță alături de mine! De altfel, se vede că avea dreptate! zâmbi el, îndreptându-se spre avion.

– Cum vă simțiți? întrebă Joel. Nu ați pățit nimic, sper.

– Totul e bine, răspunse Mitch. Eu nu am decât o mică zgârietură. Ai primit mesajul meu sau ai ghicit că ne aflăm aici?

– Puțin din amândouă! zise Joel, râzând.

– Ash, nu ai pățit nimic, nu? se îngrijoră Gemma, încercând, nervoasă, să coboare din avion.

– Așteaptă, draga mea, te ajut eu, interveni Joel, întinzându-i brațul.

O depuse cu grijă pe sol și adăugă:

– Vezi? Am avut dreptate, nu aveai de ce să te îngrijezi. Sora ta nu e rănită.

În acel moment, Ashleigh întâlni privirea lui Mitch și roși ușor, ghicindu-i gândurile. Într-adevăr, tânăra nu avea nici o urmă vizibilă a mângâierilor și săruturilor sale... Doar inima și orgoliul ei fuseseră rănite, iar rana nu avea să se cicatrizeze multă vreme...

– Ryan m-a sunat ieri de la Craven Island, explică Joel. A interceptat doar o parte a mesajului tău transmis prin radio. Iar eu am știut imediat unde vă aflați...

– O, Ashleigh, mi-a fost atât de frică pentru tine! zise Gemma. Am fost atât de panicată încât am sunat și acasă, la mama! Va trebui să o liniștim imediat ce ne întoarcem.

– Eu știam sigur că nu va păți nimic, declară Joel, mângâind-i brațul. Cu Mitch, nu i se putea întâmpla nimic grav

Ashleigh era gata să izbucnească în râs, dar expresia sarcastică a lui Mitch o umplu de o furie surdă și alese să pătreze tăcerea.

– Pagubele nu par foarte serioase, continuă Joel. Cum s-a întâmplat?

– Nici nu știu. Eram mult prea fermecat de Ashleigh ca să mai îmi dau seama.

Nervoasă, aceasta i-ar fi pălmuit bucuroasă pe amândoi, când îi auzi izbucnind veseli în râs.

– Probabil că-l vom repara foarte repede, decise Mitch. Mă duc să mă îmbrac și vin imediat!

– Cred că ați fost udați până la piele, observă Gemma, văzând hainele șifonate ale surorii ei. Sper că nu ai răcit. . .

– Nu. . . Din fericire, Mitch știe un adăpost pe aproape și avea pături uscate la el, așa că. . ., răspunse ea, de pacă și-ar fi cerut scuze.

– Probabil că muriți de foame. Am adus câteva sandvișuri, anunță Gemma, îndreptându-se spre avion.

– Lasă, vin eu acolo! spuse Ashleigh. Cu piciorul tău, nici nu ar fi trebuit să vii încoace. Mi se pare o inconștiență!

– Voiam să aflu mai repede ce era cu voi. Muream de îngrijorare. Mitch se întoarse tocmai când fata desfăcea mâncarea.

– Blugii mei au intrat la apă. Mi-a fost la fel de greu să-i închid ca și ție, Ashleigh, vorbi el, ironic.

Gemma îi privi rând pe rând cu un aer teribil de jenat. Rușinată, Ashleigh ar fi acceptat bucuroasă să intre în pământ. . . De ce Mitch spusese ceva atât de deplasat? Nu-și dădea seama de efectul pe care vorbele lui îl produceau? Dar o făcuse special, pricepu ea imediat, când îi zări zâmbetul disprețuitor. Ce individ nesuferit!

– O să trimit un mesaj la Craven Island să-i anunț că v-am găsit! anunță Joel, urcând în avion. Liv va putea suna chiar ea la mama voastră, s-o liniștească.

Cele două surori se așezară pe nisip, la umbra aripii avionului. După ce ridicară aparatul, Mitch și Joel reparară elicea și o cercetau acum cu mare atenție, înainte de a o pune la locul ei. Totul părea să meargă bine. Din fericire, nici o piesă nu fusese distrusă. Mitch coborî din carlingă cu zâmbetul pe buze.

– Vom putea lua prânzul acasă! declară el, vesel.

Cu fruntea transpirată, Ashleigh se simți deodată cuprinsă de greață. După acest accident, nu va mai putea niciodată să se urce într-un avion... Deodată, simți pe umeri greutatea mâinilor puternice ale lui Mitch și se liniști ca prin farmec.

– Du-te tu, draga mea, să iei lucrurile noastre din cabană. Eu am s-o ajut pe Gemma să se așeze, sugeră el.

Ea îl ascultă imediat și se îndreptă ca un automat spre locuința lor improvizată. Adună obiectele răspândite peste tot și le vârî în rucsac.

– Trebuie să te urci în avion, Ashleigh.

Ea tresări auzind vocea lui Mitch și răspunse simplu:

– Nu cred că voi putea.

– Ba da, o asigură el, luându-i rucsacul din mână.

El se îndepărtă. Neputând să-l urmeze, Ashleigh rămase pe loc. Bărbatul se întoarse, o mângâie pe umeri și o întrebă blând și cu o mare gravitate în glas:

– Ce s-a întâmplat cu graba ta de a pleca de aici, Ashleigh? Credeam că ești nerăbdătoare să scapi de singurătatea asta forțată, de compania mea...

Buzele lui le atinseră pe ale fetei într-un sărut tandru și scurt, care îi strânse inima dureros.

– Haide, să mergem, îi porunci el, luându-i mâna.

– Mitch... începu ea, în fața avionului.

Dar el o luă în brațe și o așeză ferm pe scaun. Când îi puse centura de siguranță, îi strânse ușor mâna cu un gest reconfortant, iar fata închise ochii, învinsă de o tulburare fără nume. Când deschise ochii, Mitch se afla alături de ea și pornea motorul. Decolară chiar în

spatele avionului lui Joel. Îngrozitor de înspăimântată, Ashleigh se strădui să rămână calmă și să se destindă.

– Întotdeauna ți-a fost frică de zbor? întrebă Mitch.

– Da, mărturisi ea. Iar dacă sunt la munte, sufăr de amețală.

– După această aventură, călătoria pe o cursă regulată ți se va părea o joacă de copil, glumi el.

– Chiar, își aminti fata, ar trebui să fac o rezervare pentru mâine. Din păcate, astăzi este prea târziu, zise Ashleigh, nemulțumită.

– O să ai ce povesti nepoților! o tachină el. Ai naufragiat pe o insulă tropicală... vei fi în ochii lor o eroină... Dar despre mine ce le vei povesti? Sunt tare curios...

– Poate că nici n-o să-mi mai aduc aminte de tine! i-o întoarse ea, privindu-i profilul frumos.

Știa însă foarte bine că trăsăturile chipului lui îi vor rămâne pentru totdeauna în memorie.

– O, nu mă vei uita, draga mea, o asigură el.

– Doar timpul va hotărî! replică ea, cu o aparentă dezinvoltură.

De altfel, spera ca, la întoarcerea la Brisbane, obișnuința să-și spună cuvântul și să revină la viața ei atât de normală din care o smulsese această experiență ciudată. Va reuși să alunge departe de ea nebunia acestor două zile...

– Atunci, propun să ne dăm întâlnire peste cincizeci de ani! zise el, cu umor. Și dacă mai ești și atunci la fel de provocatoare, te voi îmblânzi cu un sărut... Acum, îți cunosc punctele slabe...

Ashleigh își înăbuși hohotul de râs. Amintirea îmbrățișării lor era încă prea recentă pentru a se putea amuza pe seama ei.

Își dăruise dragostea și inima lui Jonathan, dar trupul i se înflăcărase la atingerea lui Mitch, trădând-o.

Dar reacția ei era probabil ușor de explicat: fusese speriată de pericolul aterizării forțate, avusese în preajmă un bărbat care s-o apere și s-o liniștească, iar decorul atât de romantic al insulei și al cabanei izolate îi inflamaseră imaginația. În circumstanțe asemănătoare, probabil că oricine s-ar fi comportat exact la fel.

Dar nu și Jonathan... protestă conștiința ei. El era demnitatea personificată. Niciodată nu și-ar fi permis un gest deplasat. El nu ar fi reprezentat niciodată o amenințare pentru voința ei, nu ar fi făcut nimic care să-i pună la încercare onoarea.

Cu Jonathan, regretele nu ar fi torturat-o...

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Mitch întrebă:

– Îi vei povesti lui Jonathan de... escapada ta?

De ce îi răsuca cuțitul în rană? Ah, dacă ar putea să-i străpungă carapacea de orgoliu și egoism cinic! Era oare atât de greu să-i găsească punctul slab?

– De ce i-aș ascunde așa ceva? Oricum, Jonathan va înțelege. E foarte inteligent și mă iubește.

– În general, dragostea poate transforma chiar un tip foarte blând într-un adevărat tigru. Nu e deloc gelos? Întrebă el, sarcastic.

– Nu toată lumea reacționează după o schemă dată, slavă Domnului! zise ea, furioasă.

– Ei bine, atunci una din două: ori nu are deloc personalitate, ori e un sfânt! o ironiză el. Orice bărbat, nu contează cât de inteligent și iubitor, ar fi nebun de furie aflând că logodnica lui l-a înșelat.

– Nu l-am înșelat! negă ea, cu toată forța, cuprinsă de un ciudat sentiment de culpabilitate și... regret.

– Dar nici mult nu a lipsit, observă el. În locul tău, nu i-aș mărturisit nimic despre acest incident. Jonathan nu va înțelege poate atitudinea ta.

– Ce știi tu? explodează ea.

– Nu semănați deloc, Ashleigh. Nu cred că e bărbatul potrivit pentru tine, draga mea.

– Cum poți să-ți dai cu părerea despre niște lucruri pe care nu le cunoști?

Obrajii tinerei se înroșiră, amintindu-și reacțiile ei în brațele acestui bărbat.

– Cât tupeu poți să ai!

– Dar nu mă înșel. Jonathan nu-ți place fizic. E absolut evident. Dacă nu ar fi fost așa, nu ai fi rămas castă un timp atât de îndelungat.

– Jonathan e un tip așezat și foarte atent. Mă... respectă, spuse ea, pe un ton de scuză, apărându-l.

– Oh, oh! Și eu aș fi exact contrariul, nu? Ei bine, draga mea, cred că ai memoria scurtă și nu ești deloc corectă cu tine însăși... ca de altfel majoritatea femeilor!

– Ba sunt perfect lucidă! replică Ashleigh.

– Fals! Sau, dacă spui adevărul, înseamnă că eu am visat toate cele ce s-au petrecut între noi! o luă el peste picior. Amintește-ți propriile vorbe. Nu m-ai invitat chiar tu să...?

– Te urăsc! îl întrerupse ea.

El izbucni în râs.

– Aha, deci! Sinceritatea mea te sperie! reluă el, sarcastic. Dar poate mă înșel cu privire la ideea de a-i mărturisi totul lui Jonathan. Vorbește-i despre cât de aproape ai fost să te dăruiești altui bărbat. Poate vei reuși să faci lumină în relația voastră sau să o rupi. . .

În focul discuției, Ashleigh își uită frica de avion. Pierduseră deja din altitudine și se pregăteau de aterizare.

Mitch deschise fără un cuvânt carlinga și sări jos. Apoi, dădu ocol aparatului și se întoarse lângă ea, ca s-o privească în ochi, enigmatic. Ashleigh îl fulgeră cu ochii ei de un azuriu senin.

– L-ai privit atât de provocator și pe Jonathan? o ironiză el.

– Nu mă atinge, Mitch Patterson!

Deloc impresionat, el o privi calm.

– Poate că asta e ultima mea șansă de a te săruta! Și nu vreau să mă privesc de ea. . .

– Ai meritat-o! lansă ea, provocator.

– De ce? Pentru că te-am obligat să renunți la masca ta de aparentă răceală? Pentru că am trezit-o la viață pe adevărata Ashleigh? Nu ți-a convenit, nu-i așa, să stai față în față cu tine însăși. Jonathan te crede o femeie blândă și calmă! Dacă ar ști cât poți fi de pasională! Dar cum el nu bănuiește focul din tine, acoperit cu grijă, vrei să rămâi așa pentru el. . .

– Ești prost crescut și absolut insuportabil! Priceperea ta în chestiuni de psihologie se rezumă la manifestările pur fizice! Dar nu e de-ajuns! În ochii tăi, femeile nu sunt ființe umane, ci simple obiecte de plăcere, numai bune să-ți satisfacă pofta carnală. Am înțeles asta din prima clipă în care te-am văzut!

– Foarte interesant! comentă el, ironic. Continuă, domnișoară Craig.

– Seducătorii din specia ta nu pot avea prea multe secrete! Ești o ființă distructivă, care nu lasă în urma ei decât haos. Acum, te rog să te dai la o parte. Vreau să cobor! încheie ea.

El o privi cu răceală, apoi o luă de talie și o lăsă jos. Fără s-o scape din brațe, îi răspunse:

– Deci, pentru tine, totul e foarte clar. Crezi că ai rezolvat toate problemele și că deții adevărul absolut. Totuși, nimic nu e atât de simplu în realitate; te păcălești singură. Ești o femeie senzuală, Ashleigh, și dacă ai avea un dram de bun-simț, ai înceta să-ți reprimi adevărata natură. Nu e ceva rușinos!

– Nu mi-e rușine! protestă ea. Lasă-mă!

El clătină din cap cu un aer exasperat.

– Ashleigh, dacă te sărut iarăși, corpul tău te va trăda imediat.

Cu un gest nervos, îi dădu un picior și ascultă cu satisfacție expresia de durere a bărbatului.

– Și reține o dată cu asta că nu mai ai voie să mă atingi niciodată! îi aruncă ea, plecând în întâmpinarea Gemmei și a lui Joel.

– Cred că ești bucuroasă că ai ajuns cu bine la pământ! îi spuse sora sa, observând cu mirare chipul crispat al tinerei și expresia de furie a bărbatului.

– Da, chinul s-a terminat! replică Ashleigh.

– S-a întâmplat ceva, Mitch? întrebă Joel, cu o lumină amuzată în priviri.

Înseamnă că cei doi au surprins cearta lor, se gândi Ashleigh.

– Nici un incident pe parcursul călătoriei. Cel puțin, nu cu avionul, răspunse Mitch.

Bărbatul se întinse, cu un aer obosit.

– Nu mai vreau decât să fac un duș cald, adăugă el. Sunt frânt!

– Poți să mă lași la birou? întrebă Joel. I-am împrumutat mașina mea Gemmei, pentru că are schimbător de viteze automat și o poate conduce fără probleme, chiar și cu rana de la picior.

– Da, încuviință Mitch. Haide!

– La revedere, Ashleigh. Pe diseară, spuse Joel. Pa, draga mea, adăugă el, sărutând-o pe Gemma.

Mitch demară imediat, cu scârșnet de roți.

– Părea grăbit și... nervos! comentă Gemma, așezându-se la volan. V-ați certat?

– Mitch Patterson e un tip insuportabil, plin de sine, exasperant! Dacă am reușit să-l enervez, mă bucur, declară Ashleigh.

– Ash, Mitch e un tip foarte drăguț... Nu e vina lui că...

– Femeile i se aruncă în brațe, știu. Dar asta nu scuză deloc manierele lui oribile...

– Mie mi s-a părut mereu o persoană foarte bine educată! protestă Gemma.

– Cu mine nu s-a purtat niciodată foarte civilizată. În fine, nu aș fi deloc supărată dacă nu l-aș mai vedea niciodată, în viața mea! adăugă ea, discretă în privința adevăratelor motive ale disputei dintre ei. E arogant, autoritar, orgolios...

– Dar, Ashleigh! o întrerupse Gemma, stupefiată. Vorbești de parcă ați fi împreună și te-a deranjat cu ceva... În fine, e mult mai bine așa... Pentru Jonathan, vreau să spun...

Ea îi adresează surorii ei un zâmbet de scuză și demară.

Dintr-o dată, Ashleigh se simți îngrozitor de vinovată. De când aterizaseră, nu se gândise nici o clipă că trebuia să-i liniștească pe cei de acasă. Pe mama ei, pe Jonathan...

– Oprește la o cabină telefonică, Gem, hotărî ea. Trebuie să rezerv un loc pentru mâine și să-i sun pe mama și pe Jonathan.

Gemma opri puțin mai târziu, lângă trotuar.

– Mamă? Sunt Asleigh.

– A, ce bine îmi pare să te aud. Din fericire, cumnata lui Joel ne-a sunat de dimineață și ne-a anunțat că sunteți bine. Oh, draga mea, credeam că...

– Mamă, liniștește-te, sunt bine! afirmă Ashleigh cu un zâmbet melancholic.

– Slavă Domnului! Tatăl tău se întoarce astăzi; mi-a lipsit mult, mai ales acum, când nu știam de tine. La ce oră sosește avionul tău?

– Păi, e o mică problemă... Nu am putut obține nici o rezervare... Locurile sunt ocupate până luni...

– Luni?

– E perioada vacanței, explică Ashleigh. Toate cursele sunt pline. Te anunț dacă intervine vreo schimbare. Și nu ai de ce să te îngrijorezi pentru Gemma. Joel e un tip fermecător și de-a dreptul adorabil! Acum, trebuie să închid. Vreau să vorbesc și cu Jonathan.

– Stai, Ashleigh! strigă doamna Craig. Jonathan e la Sydney, cu un client, și nu se va întoarce decât în seara asta. Sună-l acasă pe la opt jumătate. M-a rugat să-ți transmit mesajul ăsta. Era și el foarte îngrijorat din pricina ta.

– Da, înțeleg... Bine, la revedere, mamă!

– Ce e, Ash? întrebă Gemma remarcând expresia îngrijorată a surorii sale când aceasta urcă din nou în mașină.

– Cum? O, nimic... Mama a fost foarte fericită să mă audă.

– Și Jonathan?

– Nu era acasă. Trebuie să-i dau telefon în seara asta. Dar cred că va fi dificil, dacă mergem la cină la părinții lui Joel, comentă ea, distrată.

– De ce? Nu e nici o problemă să-l suni de acolo... o contrazise Gemma.

Tăcerea se lăsă brusc între ele. Gemma se concentrează asupra volanului, iar Ashleigh căzu pe gânduri. Ciudat, dar Jonathan o enervase cu lipsa lui din această zi. Însemna că nu se îngrijora foarte tare de soarta ei dacă plecase liniștit într-o călătorie de afaceri la Sydney, când Ashleigh era crezută pierdută undeva deasupra Pacificului. Dacă ar fi iubit-o, ar fi plecat înnebunit în căutarea ei...

Mai ales dacă ar fi știut-o în compania lui Mitch Patterson. Dar, desigur, el nu știa acest mic detaliu... Și, oricum, avea în ea o încredere neștirbită. Și ea avea încredere în Jonathan. Încredere pe care nu i-ar fi acordat-o nici în ruptul capului partenerului ei de naufragiu.

Diferența dintre ei era uriașă! Pentru că nu-l iubea pe Mitch Patterson! Ura acest gen de oameni, prea siguri pe ei și pe puterea lor de seducție, de o autosuficiență condamabilă...

Dar de ce îl condamna atât de vehement? De ce anume se apăra?

Amintirea îmbrățișării lor pasionale din ajun îi readuse în suflet un sentiment de umilință. Ah, cât de bine știuse acest bărbat să se folosească de farmecul lui pentru a-i manipula fiecare mișcare!

Reușise chiar s-o facă să-l uite pe Jonathan și să acționeze ca și cum el nu ar fi existat! Nu-și găsea nici o scuză pentru o astfel de josnicie!

Pentru că ea nici măcar nu încercase să-i reziste. Dimpotrivă, toate faptele demonstrau clar că vina era și a ei, dacă nu chiar purta în întregime toată responsabilitatea incidentului. De ce i se andonase atât de ușor, cu un elan atât de puțin explicabil? se întreabă ea cu durere, dezgustată de sine însăși.

Poate că, într-adevăr, gustul plăcerii simțurilor și natura ei impudică îi explicau purtarea...

Capitolul 6

Locuința impunătoare a familiei Denison le apărură în față, după ce luară curba. Casa, luminată puternic, părea un imens vas de croazieră. De altfel, zgomotul valurilor spărgându-se pe plaja aflată în apropiere accentua această impresie.

— E superbă, nu-i așa? zise Gemma, entuziasmată. Ziua, pare un castel! Și stai să vezi interiorul! Din salon, priveliștea e superbă... se vede marea...

— E foarte impresionantă, într-adevăr, încuviință Ashleigh, uimită de atâta lux.

— Când am venit prima dată aici, am rămas înmărmurită, reluă Gemma. În plus, mi-era și foarte frică de întâlnirea cu părinții lui Joel.

Opri mașina în fața scării. Ușa se deschise și Joel le ieși în grabă în întâmpinare.

— Bună, draga mea! zise el, strângându-și iubita în brațe. Pot s-o îmbrățișez și pe viitoarea mea cumnată? o întrebă el pe Ashleigh, glumeț.

Ashleigh îi întinse mâinile, râzând.

– Văd că te simți în elementul tău în familia noastră de femei! răspunse ea, veselă.

– Ryan și Liv au venit și ei astăzi, anunță el, luându-le de braț pe cele două fete. Așa că vei putea cunoaște toată familia laolaltă. Toată lumea o place pe Gemma. Sper să fac și eu o impresie bună în familia Craig.

– Nici nu mă îndoiesc, Joel, îl asigură Ashleigh.

– Liv de-abia așteaptă să te întâlnească, Ash.

– Și eu. A fost foarte drăguț din partea ei să telefoneze mamei, răspunse ea.

Joel le conduse într-un salon cu pereții acoperiți de oglinzi imense, cu un frumos covor persan pe jos. Gemma o trase îndată către fereastră, ca să-i arate priveliștea.

– E minunat, nu-i așa?

– Da, aprobă sora ei.

– D.J. trebuie să coboare. Vrei să bei ceva? propuse Joel.
Un cinzano, Gem?

Gemma acceptă.

– Și tu, Ashleigh?

– Și eu la fel, mulțumesc, răspunse ea, contemplând peisajul.

– Pentru mine, doar o bere foarte rece, se auzi o voce gravă, care o făcu pe Ashleigh să tresară fără să vrea.

Când se întoarse, o privi cu un zâmbet cinic în colțul buzelor, ca și cum ar fi fost perfect conștient de efectul pe care-l producea asupra ei.

Ashleigh tremura.

– Bună, Mitch! Se pare că nu ai pățit nimic în urma accidentului. Iar Ashleigh la fel. Nu ați rămas cu sechele?

– Deloc! răspunse Ashleigh ferm, fără să-l scape din ochi pe Mitch Patterson.

Era foarte hotărâtă să nu-i mai permită acestui individ să-și facă jocul. Nu avea să-i mai cadă în mreje niciodată.

– Unde e D.J.? întrebă Mitch, luându-și paharul.

– Vorbește la telefon, dar trebuie să apară îndată.

– Apropo, interveni Gemma. Ashleigh vrea să-l sune pe Jonathan în seara asta. Nu e, cred, nici o problemă dacă-l sună de aici, nu?

– Bineînțeles că nu! Vrei să încerci acum? o întrebă el pe Ashleigh.

– O, nu. Pe la opt și jumătate.

– Când vrei, poți suna. Nu-ți face griji.

Atunci, tatăl intră în cameră și Joel făcu prezentările.

– Sunt încântat să te cunosc, Ashleigh. O apeciez foarte mult pe sora ta și îmi face plăcere să cunosc pe cineva din familie. Am înțeles că și tu te vei căsători.

– Da, în curând.

– Păcat! constată el. Nu-i așa, Mitch?

– Asta e și părerea mea, răspunse acesta, privind-o ciudat pe Ashleigh.

– Bun! Să trecem la masă! propuse D.J., luând-o de braț pe Ashleigh.

Se așezară cu toții în fotoliile confortabile din jurul mesei din salon, când Ryan și Liv Denison sosiră și ei. Formau un cuplu uimitor: el, înalt și brunet, iar ea, blondă și fragilă.

Liv se îndreptă direct spre Ashleigh, zâmbindu-i călduros.

– Tu trebuie să fii Ashleigh. Eu sunt Liv Denison, zise ea, așezându-se lângă ea pe canapea. Ce mai excursie ați avut, nu?

– Da! Genul ăsta de peripeții nu se întâmplă decât în romane! glumi ea, imediat cucerită de grația acestei fete.

– Și nu cred că puteai găsi un erou mai romantic decât Mitch! interveni Joel, râzând. În afară de mine, bineînțeles.

– Ar fi bine să se ferească de Casanova ăsta! îl completeă Ryan. Ashleigh ar fi fost mai în siguranță cu tine.

Foarte jenată de această discuție, Ashleigh simți cum roșește. Bătăile inimii i se accelerară la amintirea îmbrățișărilor lor. Sprijinit neglijent într-un cot, Mitch își schimbă poziția și răspunse ironiilor verișorilor lui:

– Hei! Mi-am dat multă osteneală să-i fac o impresie bună fetei. Așa că vă rog, nu-mi stricați socotelile.

– Stai liniștit, Mitch. De obicei, rămân la prima mea impresie despre oameni! șopti Ashleigh, observându-i reacția.

Ochii bărbatului deveniră duri, în timp ce ceilalți izbucniră în râs. Lovitura ei nimerise în plin și era bucuroasă că-i zgruncinase puțin amorul-propriu.

– Dar unde sunt gemenii? o întrebă Joel pe cumnata lui.

– La familia Castello, pentru câteva zile. Sunt niște prieteni foarte buni de-ai noștri, explică Liv către Ashleigh. Dino și Sophie, cei doi copii ai lor, vin de obicei la noi să-și petreacă vacanța. De data asta, i-au invitat pe Luke și pe Mellie la ei. Astfel, poate să-și ia și Maria liber și pot și eu să mă odihnesc. Peste două luni nasc și am nevoie de puțină liniște.

– Sper că totul decurge bine, zise D.J., încruntându-se.

– De minune! îl asigură ea.

– Gemenii așteaptă cu nerăbdare copilașul, zise Joel. În paranteză fie spus, Luke ar prefera un frățior, iar Mellie – o soră!

– Ei bine, unul dintre ei va fi cu siguranță dezamăgit! comentă D.J., râzând. Doar dacă nu aveți din nou gemeni!

– O, nu, ai milă! exclamă Ryan, luându-și soția pe după umeri. Unul singur ne ajunge de data asta.

Ce fericiți păreau! se gândi Ashleigh, căutându-l fără să vrea pe Mitch cu privirea. El zâmbea privindu-i pe cei doi. Simțindu-se observat, el ridică ochii, iar tânăra fu surprinsă să citească în privirea lui o blândețe nebănuită. Inima îi tresări în piept. Dar dacă...

Întoarse în grabă capul, de teamă ca el să nu-i citească gândurile. Dacă lucrurile ar fi stat altfel între ea și Mitch... Dacă el nu ar fi fost atât de...

Haide, încetează, se admonestă ea, cu duritate. Ce o apucase iarăși? Știa foarte bine că Mitch Patterson era ultimul bărbat din lume alături de care ar fi visat să trăiască. Era un tip instabil, infidel. Exact contrariul lui Jonathan.

Jonathan! Era ora nouă fără un sfert! constată ea, privindu-și discret ceasul. Întârziase deja cu cincisprezece minute... Îl întrebă în șoaptă pe Joel dacă putea telefona.

– Sigur că da! răspunse el imediat. Aparatul e în birou, prima ușă pe stânga. Dacă vrei, vin cu tine, se oferă el.

– Nu te deranja, Joel; mă descurc, îl asigură ea, ridicându-se.

– Îți arăt eu drumul, spuse Mitch luând-o autoritar de braț.

– Foarte drăguț din partea ta, dar cred că știu să mă întorc! zise ea pe un ton tăios când ajunseră în fața biroului.

– În casa asta, te poți rătăci ușor! replică el, calm. Și de la experiența nopții trecute, mă simt responsabil pentru tine.

– Renunț bucuroasă la protecția ta, domnule Patterson! declară ea intrând în birou.

– Domnișoară Craig! spuse el, ironic. Cred că mă cunoști destul de bine ca să nu-mi mai spui domnule, nu-i așa? Prenumele meu îți e cunoscut... de altfel, l-ai pronunțat foarte natural ieri seară și azi-dimineață...

Ashleigh încercă să rămână calmă.

– Ți-ai îndeplinit sarcina cavalească, domnule Patterson. Acum, sper că ai amabilitatea să pleci. Vreau să fiu singură cât vorbesc, zise ea, sec, formând numărul.

– Ashleigh? Ce s-a întâmplat? întrebă vocea lui Jonathan.

– Mama nu ți-a spus nimic? replică ea, pe un ton de școlăriță.

– Ba da, ba da, că ai fost surprinsă de o furtună și avionul a aterizat pe o plajă... Dar o cunoști pe mama și felul în care vorbește... Nu am putut înțelege nimic din toată povestea!

– Mama era supărată, protestă Ashleigh, iritată de criticile lui.

– Îmi dau seama... Povestește-mi tu ce s-a întâmplat! insistă el.

– Survolam deasupra recifurilor de corali și atunci a început furtuna. Avionul s-a dezechilibrat la aterizare și am avut nevoie de ajutoare pentru a putea pleca.

– Dar ce naiba ți-a venit să faci o excursie cu avionul? Doar știi...

– Eu... adică Gemma și Joel au insistat mult să văd insulele înainte de plecare.

Și cu vaporul nu aș fi avut timp să merg, adăugă ea, stângace.

– Sper că nimeni nu a pățit nimic. Câți erai în avion?

– O, numai doi... Eu și pilotul... din fericire, un tip foarte priceput. Cunoștea perfect regiunea și m-a dus la un adăpost unde am așteptat să treacă furtuna.

Pe când vorbea, Ashleigh răsucea nervoasă cordonul telefonului.

– Ashleigh, îți dai seama ce șansă ai avut? Dacă era cineva mai puțin experimentat, lucrurile se puteau sfârși prost! Să-i transmiți pilotului că îi sunt foarte recunoscător.

– Sigur...

– Cât timp ai stat acolo, pe insulă?

Lui Ashleigh îi fusese frică de întrebarea asta. Dar nu avea de gând să mintă.

– Ai stat toată noaptea pe insulă cu pilotul? se miră el.

– Da. Dar nu aveam ce să fac, replică ea, apărându-se.

– În sfârșit, bine că ești sănătoasă, asta-i principalul! La ce oră ajungi mâine? Vin să te iau de la aeroport.

– Nu mă întorc decât luni.

– Luni?

– Da.

– Dar, Ashleigh, am amânat o întâlnire importantă la Sydney ca să fiu liber când te întorci. Încearcă să rezolvi cumva.

Ashleigh își imagina cuta apărută între sprâncenele lui Jonathan.

– Nu pot, îmi pare rău. Nu există altă posibilitate. Toate cursele sunt pline.

– Trebuia să se întâmple și asta. Eram sigur! mormăi el. Ți-am spus să nu pleci. Toate astea sunt foarte enervante.

– Îmi pare rău că te-am supărat, Jonathan, și că ți-am stricat planurile, dar nu e vina mea. Nu poți să-ți aranjezi altfel deplasarea?

– Poate...

– E vorba de un client nou?

– Nu... nu chiar. Ți-o mai amintești pe June Sanders? Soțul ei a murit acum câteva luni.

– Da. Aveau un lanț de magazine, nu?

– Exact. Au două și la Sydney, și cum June nu se descurcă deloc în afaceri, m-a rugat s-o ajut puțin.

– Jon, uite ce e... nu are rost să-ți dai peste cap planurile pentru mine. Adrie și Vicky vor veni oricum să mă ia de la aeroport.

– Bine, voi încerca să schimb ziua întâlnirii. Oricum, mai sună-mă. La revedere, Ashleigh.

– Jonathan!

– Da?

– Mi-e dor de tine

După o scurtă tăcere, el răspunse:

– Și mie mi-e dor de tine... știi foarte bine.

– Da, cred că da. La revedere, Jonathan.

– La revedere.

Ashleigh închise, nemulțumită de această conversație. Își trecu nervoasă mâna prin păr. De ce se simțea atât de nesigură, de dezorientată? Îndoiala o cuprinsese deodată, ca o apăsare.

Absentă, se îndreptă spre ușă.

Tresări zărindu-l pe Mitch sprijinit nepăsător de cadrul ușii.

Deci rămăsese aici, ca s-o pândească! Ce ființă!

– Credeam că te-am rugat să pleci! Îi aruncă ea, pe un ton biciuitor. Dar cred că am cerut prea mult de la un mitocan ca tine.

– M-ai făcut deja mojie... acum, mitocan... câte vorbe dintr-astea draguțe mai ții în rezervă? Întrebă el, încrucișându-și nonșalant brațele la piept.

– Dar tu? Câte surprize mai ai pentru mine? Nu mă așteptam să ai și obiceiul nefericit de a asculta pe la uși.

El ridică din umeri.

– Credeam că-ți voi fi de folos. În cazul în care s-ar fi dovedit necesar, l-aș fi liniștit eu pe Jonathan!

– Ei bine, după cum ai putut observa, prezența ta s-a dovedit a fi absolut inutilă, explodează Ashleigh, extrem de nervoasă. Ți-am mai spus o dată, Jonathan e un tip calm și de un mare bun-simț.

Mitch se încruntă și o privi insistent.

– Cum a reacționat când a aflat că ne-am petrecut împreună o noapte?

– Nu am făcut nimic împreună, domnule Patterson. Și, repet, Jonathan are încredere în mine.

Ashleigh realizează că i-ar fi plăcut ca logodnicul ei să se fi arătat măcar puțin gelos. De ce nu-i putea aprecia la adevărata valoare generozitatea și toleranța, ea care nu putea suporta meschinăria?

– Dar omul se înșală în privința asta, nu-i așa, Ashleigh?

Mitch se apropie. Gata să bată în regtragere, Ashleigh se hotărăște să-l înfrunte.

I-ar fi dat o satisfacție prea mare dacă i-ar fi arătat că-i e teamă.

– Ashleigh? Nu răspunzi nimic?

Agățându-se de ultimele rămășițe de demnitate, tânăra replică:

– Nu am de gând să mă las hărțuită mereu de povestea acelui incident neplăcut, e drept, dar fără consecințe grave. Recunosc că mi-am pierdut capul pentru o clipă, și eram gata să fac cea mai mare prostie a vieții mele. Dar am totuși circumstanțe atenuante: teama mea în timpul zborului, romantismul situației, frumusețea peisajului...

Ridică mândră fruntea și adăugă:

– Oricine ar fi reacționat la fel în locul meu. Și dacă, printr-o mare neșansă, iremediabilul s-ar fi produs, nu aș fi simțit acum față de tine nimic mai mult decât ură și dezgust.

Mitch păstră tăcerea.

După câteva clipe, Ashleigh reluă, cu un aer sfidător:

– Nu ți-am mulțumit... pentru că nu ai abuzat de slăbiciunea mea... Ți-ar fi fost simplu s-o faci. Îți exprim acum, o dată pentru totdeauna, recunoștința mea, pentru că pe viitor nu am de gând să mai evoc împreună cu tine acel episod regretabil.

– Nu am nevoie de mulțumirile tale! șopti el, ca pentru sine, frecându-și distrat fruntea.

– Dar ce vrei?

– Lasă-mă să termin... Când sunt cu tine, Ashleigh, îmi pierd controlul. Chiar și acum, nu doresc decât...

Se întrerupse brusc și se întoarse, cu mâna pe ușă.

– Ce? întrebă ea, făcând un pas spre el.

Se juca acum cu focul, dar nu se putea abține...

Mitch o prîi cu înflăcărare, intens, oprindu-se asupra buzelor ei.

– Dumnezeuule, Ashleigh! Nu mă mai ispit! Știu că ești conștientă de ceea ce faci... Nu poți fi atât de naivă...

În timp ce vorbea, se apropia de ea. O trase la pieptul lui și-i sărută pasional pleoapele, tâmpilele și buzele.

Cu mâinile pe pieptul lui, Ashleigh îi simțea bătaile inimii.

Mitch îi mângâie șoldurile, trezind în ea senzații de o violență necunoscută. Îi mușcă încet lobul urechii și atunci tânăra îi rosti numele cu un geamăt.

El o strânse mai aproape de el.

– Mai spune, Ashleigh! o rugă el, șoptit.

– O, Mitch! Te rog! exclamă Ashleigh, încercând să se smulgă din strânsoare, cu o mișcare disperată.

În loc de răspuns, el își cufundă fața în părul ei.

– Mitch... nu... nu trebuie...

Dar cuvintele îi muriră pe buze când el începu s-o mângâie iarăși și, fără scăpare, buzele lor se uniră.

După un lung moment, el o privi și clătină din cap, apăsându-și palmele pe umerii ei.

– Doamne, Ashleigh! Nu am mai dorit niciodată o femeie atât de mult! zise el, pe un ton nefericit.

Cu vârful degetelor, îi mângâie obrazul, apoi conturul buzelor ei tremurătoare.

– Întoarce-te cu mine, o imploră el cu o voce gravă, senzuală. Vino la mine în seara asta.

Ashleigh nu ar fi suferit mai rău nici dacă ar fi primit o lovitură de pumnal!

Închise ochii ca să-și ascundă durerea și răspunse:

– Nu.

El îi luă fața în mâini și întrebă:

– De ce?

Temându-se de focul pasional din ochii lui, Ashleigh își păstră încăpățânată ochii închiși, pentru a rezista tentației.

Drept răspuns, scutură violent din cap.

– De ce? insistă el. Din pricina lui Jonathan?

– Nu, zise ea, cu greutate. Din pricina mea.

– Ashleigh, și tu arzi de dorință. Nu mai nega, pentru că știu asta. De altfel, și tu o știi, adăugă el, mângâindu-i gâtul.

Ashleigh tremură.

– Nu... nu neg... Cred că ești foarte seducător.. și mă atragi... fizic, mărturisi ea.

– Atunci, de ce? Uită-te la mine, Ashleigh! ordonă el.

Ashleigh deschise ochii și spuse:

– Nu vreau o aventură cu tine, Mitch!

Dintr-o dată, el o lăsă și începu să se plimbe nervos prin cameră.

– Ai câștigat, Ashleigh, zise el, calm. Sunt gata să mă târăsc în fața ta, să-ți implor dragostea. Nu-ți pot rezista.

– Îmi pare rău... Dar eu... Nu e ușor nici pentru mine, răspunse ea. Nu sunt obișnuită cu astfel de situații, nu sunt ca toate fetele, modernă, emancipată...

– Dar ce fel de femeie ești tu? o întrebă el, agresiv. Nu, nu-mi răspunde, lasă-mă să ghicesc. Ești tipul tradițional, nu-i așa? Visezi să te măriți într-o rochie albă, de prințesă, și să ai o ceremonie solemnă... și, normal, să-i juri soțului tău credință eternă. Îți vei cumpăra o casă și vei trăi într-o armonie burgheză alături de nenumărați copii! o ironiză el.

– Nu pot nega nevoia mea de siguranță și stabilitate, răspunse ea, blând. Poate că ție îți pare demodat, dar eu consider că toate astea sunt niște aspirații legitime, pe care ar trebui să le aibă toată lumea.

– Ei bine, eu nu sunt ca toată lumea! Nu sunt eu bărbatul de care ai nevoie, Ashleigh. Nu cred în jurăminte eterne. În ziua de azi, conceptele astea sunt depășite.

– De ce ești atât de cinic, Mitch? Din cauza cui? Întrebă ea cu o voce neutră.

El râse, dur.

– De ce ar trebui să existe un motiv special pentru a crede în ceea ce cred? Nici o femeie nu mi-a frânt inima, dacă asta vrei să spui. Doar nu-ți imaginezi că aș fi vreun erou romantic, deziluzionat de aventurile lui sentimentale!

Ashleigh clătină din cap cu un aer trist.

– Nu am să mă umilesc până într-acolo încât să te rog în genunchi, Ashleigh, continuă el, brutal. În orice caz, cred că ar trebui să te gândești la relația ta cu Jonathan! Unde e constanța, unde e încrederea, unde sunt sentimentele nepieritoare? Fidelitatea ta a fost pusă la grea încercare și nu a rezistat!

– Cum îndrăznești?

– Cred că mi-am încheiat pledoaria! Îi tăie el vorba, cu un zâmbet cinic.

– Ești o ființă josnică și demnă de dispreț, replică ea. Și atât de... infantilă! Te porți ca un copil răsfățat, gata să facă orice pentru ceva ce știe că nu poate obține! Mai ai puțin și începi să plângi!

El se îndreaptă spre ea, cu o expresie amenințătoare, iar Ashleigh se îndepărtă, speriată.

– Ai merita o pedeapsă pentru obrăznicia ta! spuse el.

– Îți interzic să mă atingi!

Ignorându-i avertismentul, o trase lângă el și o sărută crud și dominator. Tânăra se zbătu în van.

Mitch comentă, cu un surâs malițios:

– Vezi, Ashleigh, prezența ta mă înnebunește. Nu mai sunt stăpân pe reacțiile mele. Poate că ar trebui să te grăbești să te întorci la drăguțul de Jonathan, atât de respectuos și de încrezător...

– Mitch... eu... Doar nu crezi ce spui, zise ea.

– De ce nu? Ba da, te asigur.

Fermitatea afirmației lui o vexă.

– Nu mă confunda cu un prinț din poveste! reluă el. Nu sunt un făt-frumos, nici un cavaler curat și viteaz! Sunt doar un bărbat lucid și realist, dar mai ales conștient de nevoile sale.

– Un mare egoist, mai degrabă! Doar dorințele tale contează, doar interesele tale primează. Nu-ți pasă de mine. Și dacă ai avea o urmă de onestitate, ai recunoaște că am dreptate. Cauți doar să-ți satisfaci dorințele, disprețuindu-mi sentimentele. Ce fericit ai fi să mă convingi de vanitatea aspirațiilor mele ca să poți profita de mine, să mă folosești ca pe un obiect!

Trase aer în piept și continuă:

– Dar nu mă păcălești, Mitch! Părerile tale nu sunt bune decât ca să-ți ascundă lașitatea. Pentru că asta ești: un laș!

El își apăsă degetele pe brațul ei, iar Ashleigh se chirci de durere.

– Dacă ai fi bărbat, te-aș ucide! urlă el, nebun de furie.

– De ce discriminarea asta? Nu mă proteja! îl provocă ea, gata să-l pălmuiască.

– Ai grijă, Ashleigh! Nu am obiceiul să mă las insultat fără să replic.

Deodată, în mod inexplicabil, nervozitatea fetei se risipi ca prin farmec.

– O, Mitch, la ce bun toate astea? oftă ea. Nu ne vom înțelege nicodată. Nu corespund deloc așteptărilor tale. Cred că ar trebui să te resemnezi cu ideea asta.

"Și eu la fel", adăugă ea, pentru sine.

– Ashleigh?

El renunță la tonul amenințător. Îi rostise numele cu blândețea unei mângâieri.

În spatele lor se auzi o tuse discretă. Când Joel intră în birou, Mitch îi dădu drumul și se întoarse spre vărul său, încruntat.

– Ce vrei, Joel? întrebă el, căutând să-și ascundă neplăcerea.

– Am fost trimis în recunoaștere, glumi el, aparent foarte amuzat. Am amânat momentul cât am putut de mult, dar cum toată lumea începuse să se întrebe dacă nu cumva v-ați rătăcit, am fost obligat să-mi asum misiunea de mesager.

– Ei bine, ne-ai găsit! comentă Mitch, sec, îndreptându-se spre ușă.

– Sper că nu v-am deranjat.

Stupefiată, Ashleigh îl văzu pe Mitch privindu-și vărul cu niște ochi ucigători:

– Du-te naibii, Joel! răspunse el, dur.

Joel izbucni în râs și se înclină în fața tinerei.

– Se pare că monstrul a fost eliberat! comentă el. Felicitările mele, ai reușit să-l zgândărești bine!

Ashleigh plecă ochii, rușinată.

– Nu va muri dintr-atâta, Ashleigh, liniștește-te! Dimpotrivă, faptul că a primit o replică pe măsură îi va face bine! se bucură el. Nu mă înțelege greșit, îl iubesc pe Mitch ca pe un frate, dar nu pot fi de acord cu el în unele privințe.

– Nici eu, răspunse ea ferm, intrând în salon.

– Ai reușit să vorbești cu Jonathan? întrebă Gemma, văzând cu uimire obraji purpurii ai surorii sale.

– Da. Am... am vorbit mult... ezită Ashleigh, stânjenită.

Așezat lângă bar, Mitch își turna ceva de băut și, spre mare ușurare a tinerei, se abținu de la orice comentariu.

– Joel și Ryan au o idee genială! continuă Gemma. Joel ți-a spus despre ce e vorba?

– Nu.

– Au plănuit o excursie pe mare pentru week-end. Pentru că vei rămâne până luni, vei putea merge să vizitezi Craven Island. Ce părere ai? întrebă ea, entuziastă.

– O, minunat! replică Ashleigh, sperând că nu va avea de suportat prezența lui Mitch și acolo.

– Plecăm sâmbătă dimineață, vom petrece noaptea acolo și ne vom întoarce duminică după-amiază, sugeră Liv. Mitch, se întoarce ea către intrus, tu vei fi liber?

– Nu, din nefericire, sunt multe rezervări pentru cursele de la sfârșitul săptămânii, răspunse el.

– Nici o problemă, Jim te va înlocui la serviciu, interveni Joel.

– Bun, atunci vin cu voi, declară Mitch cu un aer indiferent.

– Perfect. Atunci, totul e pus la punct, spuse Ryan. Ne întâlnim la debarcader.

– O să vezi, Ashleigh, e foarte frumos. Cred că o să-ți placă mult, afirmă Liv, zâmbitoare.

Seara decurse apoi fără mari inciente, dar tensiunea creată de prezența lui Mitch îi strică tinerei plăcerea de a se afla alături de această minunată familie. Chipul fericit al Gemmei o mai liniștea.

Cât de mult se schimbase de când plecase de acasă, acum câteva luni! Era mai sigură pe ea și mai puțin timidă. Intervenea în conversație cu grație, ea, fata care în clanul Craig abia avea curajul să-și spună părerea.

– Ați putea să-l lăsați pe Mitch acasă? le întrebă Joel pe cele două fete la plecare. Mi-a lăsat mie mașina lui.

– Sigur, acceptă Gemma, aruncând o scurtă privire către sora sa. Mulțumim pentru această seară frumoasă, adăugă ea.

– Mă bucur că ne-am cunoscut, Ashleigh, își luă Ryan rămas-bun. Pe sâmbătă!

– Vrei să conduci tu, Mitch? propuse Gemma, când ajunseră în mașină.

– Nu, mulțumesc. Am deplină încredere în tine. De altfel, dacă aş spune da, Ashleigh m-ar ironiza îndată pentru elanurile mele cavalierești, adăugă el, ținându-i portiera.

– O, Mitch! Nu cred că Ashleigh ar face așa ceva. Nu-i așa, Ash? se grăbi ea să-l contrazică.

– Desigur, Mitch exagerează, comentă Ashleigh, adresându-i bărbatului un surâs mios.

Cei trei străbătură drumul în tăcere. Gemma încercă în zadar să anime conversația, apoi abandonează încercarea, nedumerită de proasta dispoziție a celor doi.

– Ai lăsat lumina aprinsă la plecare? întrebă Gemma, parcând în fața casei lui Mitch.

– Nu, răspunse acesta, mirat. Stai puțin! o rugă el, coborând din mașină. Mă duc să văd ce se petrece.

Pe când traversa peluza, ușa de intrare se deschise și o siluetă zveltă îi alergă în întâmpinare. Ashleigh vru să sară în ajutorul bărbatului. Dar gestul său eroic ar fi fost total... penibil, descoperi ea. Musafirul nu era un hoț, ci o femeie foarte drăguță, care îi sări de gât și-l sărută! Ashleigh rămase pe loc, iar inima i se strânse dureros când văzu că Mitch răspunde fericit pasiunii fetei.

Gemma ieși și ea din mașină, ca să vadă ce se întâmplă.

Mitch se desprinsese din brațele fetei îmbracate într-un tricou și blugi; se dăduse un pas înapoi și o privea cu nesaț.

– Mitch, te aștept de câteva ore! zise ea, făcând pe supărata. Nu te bucuri să mă vezi?

– Ce faci aici, Megan? replică el.

Înțelegând tonul iritat al bărbatului, tinerei i se făcu milă de tânăra necunoscută. Din câte se părea, Mitch nu era deloc fericit să aibă parte de o astfel de surpriză. Era probabil una dintre vechile lui cuceriri, de care între timp se săturase...

Ashleigh scăpase ieftin. Dacă i-ar fi cedat lui Mitch, i-ar fi venit și ei rândul o dată și o dată la o astfel de primire. Peste o săptămână, o lună, sau chiar mai devreme...

Cu inima strânsă, se îndreptă spre mașină, dar Mitch se întoarse chiar în acel moment.

– Totul e bine, Mitch, da? se asigură Gemma.

– Da. Vi-o prezint pe Megan Astill, o verișoară de-a mea. Megan, ea este Gemma Craig, logodnica lui Joel, iar Ashleigh e sora ei. După bunul ei obicei, Megan a omis să mă anunțe că sosește la mine, explică el.

– Vizita mea te deranjează, Mitch? întrebă Megan, cu o voce suavă, privindu-le pe cele două femei.

Gemma îi zâmbi stânjenită și zise, aruncând o privire spre Ashleigh:

– E... timpul să ne întoarcem, cred. Pe sâmbătă, Mitch!

– La revedere, răspunse el imperturbabil.

Ashleigh nu răspunse.

Luase o hotărare și acum se felicita pentru ceea ce alesese. Mitch îi cerea imposibilul...

Când se va întoarce la Brisbane, îl va uita, și chiar stupida durere pe care o simțea acum nu va rezista timpului...

Capitolul 7

– Oare să fie prietena ei, Ashleigh? întrebă Gemma. Pare atât de tânără...

– Nu știu ce să zic, dar nu m-ar surprinde, răspunse Ashleigh, privind indiferentă pe geam.

– În orice caz, nu părea foarte bucuros s-o vadă! Primirea lui a fost mai degrabă rece, nu crezi?

– Dacă și-a atins scopurile, fata nu-l mai interesează, comentă sora sa, pe un ton neutru.

– Ashleigh! protestă Gemma, șocată. Cred că-l judeci ușor cam aspru. Mitch nu e chiar atât de rău! Poate că Megan este într-adevăr verișoara lui. În nord, de unde e el, are foarte multe rude, din câte știu eu. Părinții săi au o fermă pe platoul Atherton.

– Și ce face aici? Ar fi trebuit să rămână acolo! zise Ashleigh, nemaiputând să-și păstreze calmul.

– Ash, ce ai? Nu te-am mai văzut niciodată așa... Nu-ți stă în caracter să spui lucruri atât de urâte despre oameni, se miră Gemma.

– Nu contează... tipul ăsta mă enervează îngrozitor... asta-i tot.

– De ce? Ți-a făcut avansuri?

Ashleigh zâmbi cu amărăciune.

– Mitch Patterson nu se poate abține să-și testeze farmecele asupra tuturor femeilor pe care le întâlnește. Așa e firea lui.

– O, oftă Gemma, poate că ai dreptate. Dar eu sunt atât de naivă când e vorba de bărbați... Mi-e puțin milă de Mitch...

– Dar de ce? exclamă Ashleigh, nevenindu-i să creadă.

– Nu știu. Mi se pare atât de singur... și a avut mereu necazuri cu familia lui... Nu se înțeleg deloc.

– Poate că, într-adevăr, relația sa cu părinții îl face nefericit. Dar în ceea ce privește singurătatea lui, permite-mi să mă îndoiesc. De obicei, nu duce lipsă de companie, în special feminină, comentă Ashleigh, sec.

– Dar acest gen de relații nu-l pot mulțumi. După mine, e destul de trist să încerci să-ți umpli astfel viața, comentă Gemma.

Ashleigh nu răspunse, iar restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Joel veni să le ia în dimineața de sâmbătă. Mitch nu mai dăduse nici un semn de viață de miercuri seara, iar Ashleigh era măcinată de sentimente contradictorii. Câteodată îi era atât de dor de el, încât ar fi vrut să-l vadă cu orice risc. Altădată, când își amintea cât de egoist și de cinic se dovedise, voia să fugă, să uite că-l cunoscuse vreodată.

În ajun, Joel trecuse să-și ia mașina și rămăsese la cină alături de cele două fete. Nici Ashleigh, nici Gemma nu pronunțaseră numele lui Mitch în timpul mesei. La cafea, Joel zise în treacă:

– Mitch v-a prezentat-o ieri pe Megan.

– Da, răspunse Gemma. Părea... foarte surprins s-o vadă. Din câte se părea, nu o aștepta...

– Megan este o tipă imprevizibilă, comentă Joel, pe un ton ușor dezaprobat.

– E prietena lui? întrebă Gemma. Nu ne-a spus niciodată nimic despre ea.

– Se cunosc din copilărie, explică Joel. Familiile lor erau foarte apropiate și toti sperau într-o posibilă căsătorie a celor doi.

– Și, normal, Mitch nu a vrut să le facă pe plac, remarcă Ashleigh.

– Nu a fost vina lui! Megan nu reușește să se hotărască pe care din cei doi frați îl vrea cu adevărat. Nu a putut alege între Mitch și Matt.

– E fratele lui geamăn, nu? întrebă Gemma. El ce crede despre toată povestea asta?

– E foarte greu de spus, răspunse Joel, ridicând din umeri; nu e un tip care să-și arate sentimentele. Dar, din câte se pare, Megan a reușit în sfârșit să aleagă... iar pasiunea ei se îndreaptă spre Mitch.

O privi pe Ashleigh, apoi adăugă:

– A închiriat apartamentul de lângă el. Proprietarii sunt plecați două luni și locul era liber. S-a nimerit cum nu se poate mai bine.

Conversația se îndreaptă apoi către subiecte mai puțin delicate.

Iar astăzi, se îndreptau cu toată viteza către debarcader.

Mulți ar fi fost foarte bucuroși să aibă șansa de a vizita insulele Whitsunday! se gândi Ashleigh. Oricine ar fi sărit în sus de bucurie la ideea unui voiaj de vis pe un iaht! În alte circumstanțe, chiar și ea ar fi fost încântată, dar acum, participarea lui Mitch la excursie îi strica toată plăcerea.

De fapt, descoperirea că era nervoasă mai mult pe sine însăși.

Mitch Patterson era vinovat de toată tulburarea ei, responsabil pentru toate necazurile pe care le avusese de când sosise aici. Atunci, de ce în inima ei persista încă o scânteie de speranță și de nerăbdare?...

Iahtul se legăna încet lângă chei. Cu sau fără Mitch, Ashleigh se hotărî să se bucure pe deplin de acest sfârșit de săptămână inedit. Excursia pe mare promitea să fie foarte interesantă.

Liv și Ryan își așteptau oaspeții pe punte.

– Iată și echipajul! îi întâmpină glumeț Ryan, sărind pe chei ca să-i ajute ca bagajele.

– Bună! strigă Liv. Sper că nu v-ați lăsat acasă hainele de gală. În seara asta vom cina la restaurant. Nu e o idee minunată? Și apoi, vom merge la dans. Iar eu... vă voi privi, comentă ea, strâmbându-se. Doctorul mi-a recomandat să mă odihnesc cât mai mult.

– Mi se pare normal! Și atenție la răul de mare! răspunse Joel.

– Ah, îi tot spun de luni de zile să fie mai atentă! interveni Ryan. Dar o știi pe Liv. Nu face decât ce o taie capul! Cu o astfel de soție, mă mir că nu mi-au ieșit deja fire albe!

– Bărbații cu tâmplele grizonante sunt foarte seducători! glumi Liv. Dar nu dispera, dragul meu, într-o zi o să ți se întâmple și ție.

Ryan izbucni în râs și le făcu cu ochiul fetelor.

– Liv se poartă foarte drăguț cu mine, nu credeți? zise el, sărutându-și soția pe vârful nasului.

Joel zâmbi cu indulgență.

– Țștia doi sunt de-a dreptul incredibili! comentă el, bine dispus. După atâția ani de căsătorie, par la fel de îndrăgostiți ca în prima zi.

– Mitch s-a răzgândit? Întrebă Gemma. Nu mai vine?

– Nu, nu cred. Altfel, ne-ar fi anunțat, remarcă Ryan privindu-și ceasul. Ciudat, adăugă el. A întârziat. Nu-i stă în obicei!

– Vine și Megan, nu? interveni Liv.

– A, atunci, totul se explică, conchise Joel.

– Haideți cu mine, zise Liv către cele două surori. Să ne așezăm... Sărmanul Mitch! suspină ea. Sper că Megan nu-l va face să întârzie prea mult.

– De ce? Fata întârzie întotdeauna? Întrebă Gemma.

– Da, replică Liv. Numai dacă nu cumva...

Se opri o clipă, apoi concluzionează, după o scurtă ezitare:

– Dar... să vorbim despre altceva. Ce părere aveți despre iaht? E frumos, nu?

– Splendid, încuviință Ashleigh, încercând să și-l alunge pe Mitch din minte.

– Dar gemenii nu vor veni? Întrebă Gemma.

– Nu, sunt tot la familia Costello. Mike și Maria îi duc astăzi la picnic. Sunt convinsă că ei preferă compania copiilor de vârsta lor.

– Vin Mitch și Megan, anunță Joel.

Mitch Patterson se îndrepta cu pași mari spre ei, cărând două valize ce păreau foarte grele. Silueta delicată a fetei îl urma cu mari eforturi, aproape alergând. Galant, Mitch catadicsi să se întoarcă spre ea ca s-o ajute să urce la bord.

– Nu vă mai așteptam! îi ironiză Joel.

– Eu sunt de vină, Joel, se scuză Megan, punându-i mâna pe umăr. Mă trezesc foarte greu dimineața. Mitch a încercat să mă scoale, dar fără nici un rezultat!

Mitch se abținu să comenteze cuvintele fetei.

Chinuită de o subită și teribilă gelozie, Ashleigh privea neconținut în podea.

– Du-te și stai cu fetele, Megan. Noi încercăm să ridicăm ancora! propuse Ryan.

– Bună, Megan! o salută Liv. Le cunoști pe Gemma și pe Ashleigh, nu-i așa?

Ashleigh o studie cu atenție pe nou-venită. În lumina crudă a dimineții, fata nu mai părea atât de tânără. Foarte slabă, Megan avea un corp bine proporționat. Dar machiajul ei foarte îngrijit nu reușea să-i ascundă fina rețea de riduri din jurul ochilor și gurii.

– Mitch nu pare să fie în apele lui în dimineața asta! remarcă Gemma.

– O, o să-i treacă! Am eu grijă de asta!

Cu aceste cuvinte, fata se ridică și se îndreptă spre cei trei bărbați. Ryan pilota cu grijă, încercând să iasă din port, în timp ce ceilalți doi erau ocupați cu întinderea pânzelor. Megan îl luă pe Mitch pe talie și îi șopti ceva la ureche.

– Pare foarte sigură pe ea, constată Gemma.

– Sau pe el, o corectă Ashleigh, întorcându-și privirea de la cei doi.

– Cred că te înșeli, Ashleigh. Nu știu cum se raportează Megan la relația lor, dar Ryan susține că Mitch o consideră prietena fratelui său și nimic mai mult, interveni Liv, privind-o pe Ashleigh cu un aer semnificativ.

Foarte stânjenită, Ashleigh plecă privirea.

– O, așa se explică faptul că a tratat-o cu atâta răceală, zise Gemma. Dacă eram în locul ei, m-aș fi simțit foarte prost. Se pare însă că ei nu-i pasă.

– Da, Mitch seamănă destul de mult cu Ryan. Știe să fie foarte dur când vrea. Dar în ce-l privește pe Joel, draga mea, adăugă Liv către Gemma, nu ai de ce să te temi. El a fost întotdeauna un drăguț.

– Da, e un bărbat minunat, aprobă Gemma, roșind.

– Dar tu, Ashleigh, ce părere ai despre logodnicul surorii tale? întrebă Liv, râzând cu voie bună.

– Îmi place foarte mult, declară Ashleigh. Sunt sigură că Gemma va fi foarte fericită alături de el. Nu cred că putea găsi pe cineva mai bun!

– Reciproca e valabilă. Cât despre Mitch, aici e cu totul altă poveste.

– Așa e, replică Ashleigh cu voce scăzută, remarcând în ochii femeii o strălucire ciudată. Dar, povestește-mi despre Craven Island. Cred că e un loc minunat, se grăbi ea să schimbe subiectul.

Când zgomotul motorului încetă, conversația începu să treneze.

Vântul bătea în pânze, iar vaporul se îndreptă spre ocean, străbătând valurile cu viteză și lăsând în urmă o dără de spumă albă.

– Ia priviți-i pe acești bărbați minunați! strigă Megan

Vocea ei ascuțită atrase atenția fetelor, trezind-o pe Ashleigh din reverie; fără să vrea, aceasta se trezi admirându-i bărbatului pieptul viguros.

– Marinarii la lucru! Ce spectacol reconfortant! glumi Liv.

– Ashleigh pare fascinată! remarcă Megan, cu o expresie stranie în ochi.

- Vreau să fac o poză! zise Gemma.
- Ce frumoasă e dragostea! o ironiză Megan. Cred că îl pozezi non-stop, se adresează ea fetei.
- Nu chiar! se apără Gemma, dar trebuie să recunosc că am acasă un album întreg cu el.

Simțindu-se privită fără încetare de Megan Astill, Ashleigh începu să se agite nervoasă în scaun. Fata asta i se părea din ce în ce mai antipatică.

- Am fost foarte uimită când am afla că Joel s-a logodit, continuă Megan. Credeam că e un celibatar convins.

- Gem l-a transformat complet, explică Liv.
- Știi foarte bine la ce mă refer, insistă Megan, pe un ton perfid. Semăna cu un șarpe gata să muște, se gândi Ashleigh.

Liv îi aruncă o privire întrebătoare, iar Megan răspunse cu o ridicare din umeri.

- Joel te plăcea foarte mult, urmă ea. De fapt, s-ar spune zice că mai avea puțin și se topea de dragoste. Toată lumea și-a dat seama. Sinceră să fiu, nu credeam că o să-și mai revină vreodată. Și, drăguțul de el, a mai găsit puterea de a avea grijă de tine când Ryan...

Ashleigh îngheță, observând că Gemma pălise și se schimbase la față. Mai stăpână pe ea, Liv nu-și pierde calmul.

- Ești ca întotdeauna avidă de bârfe și de scandal, Megan, ripostă aceasta pe un ton indiferent, dar cu o cută semnificativă în colțul buzelor. Ești răutăcioasă și, în plus, ne plictisești de moarte. Cred că ar fi mai bine să-ți vezi de ale tale.

- Nu făceam decât să amintesc niște fapte.

– În afară de persoanele implicate, nimeni nu cunoaște adevărul și, cum această poveste nu te privește, te rog să n-o mai "amintești". Dar poate că scopul tău este să ne învrăjbești pe mine și pe Gemma, adăugă Liv, cu duritate.

– Nu te supăra! Ești foarte sensibilă în ultima vreme! o ironiză Megan, ridicându-se cu un gest de nerăbdare și îndepărtându-se.

Liv suspină ușurată.

– Nu știam că are o limbă atât de ascuțită! zise ea.

Ezită puțin, apoi se întoarse către Gemma:

– Nu trebuie să te lași impresionată de asemenea prostii, Gem.

– A, nu-mi pasă de ce spune ea, Liv, se grăbi s-o liniștească Gemma. Doar că m-a surprins foarte tare.

Gemma își revenise, dar nu părea foarte liniștită.

– Vreau să spun că... Joel... e foarte fermecător, reluă Gemma. Sunt sigură că a avut dintotdeauna succes la fete și că a cunoscut și altele înaintea mea, dar...

Se opri, iar Liv termină fraza în locul ei:

– Dar nu credeai că eu sunt una dintre ele, și ai perfectă dreptate. Ryan a fost și este singurul bărbat din viața mea. Eu și Joel am fost prieteni încă din adolescență. M-a ajutat să trec peste o perioadă foarte dificilă din viața mea, și îi sunt recunoscătoare. Dar asta e tot. E un bărbat foarte bun și de o mare sensibilitate. Și te iubește, știi asta, încheie ea, pe un ton a cărui sinceritate nu putea fi pusă la îndoială.

Chipul Gemmei se luminează dintr-o dată.

– Și eu îl iubesc, șopti.

– Bun, sunt fericită că am putut risipi această neînțelegere, declară Liv. Ce părere aveți de o ceașcă de cafea?

Toate trei se ridicară în același timp.

– Nu, Ashleigh, tu vei rămâne aici, să te odihnești, o invită Liv. Gem și cu mine ne vom descurca foarte bine.

Ashleigh se așează și începu să se gândească la Megan. Câtă răutate! Sărmana Gemma...

Se uită după Megan și o zări... lângă Mitch. Sentimentul de ranchiună îi crescuse. Cei doi formau într-adevăr un cuplu foarte potrivit!

Ashleigh se îndreptă spre bord, cât mai departe posibil, contemplând valurile mărginite de spumă care se loveau de coca vasului.

Părul îi biciuia fața, așa că se întoarse cu spatele la vânt. Briza puternică o liniști, ca și cum ar fi avut puterea de a-i mătura gândurile și de a-i le purta departe. Încercă să se abandoneze plăcerii clipei și acest scurt răgaz o făcu să uite de prezența lui Mitch Patterson la bord.

Dar nu avu mult timp să se bucure!

Pentru că bărbatul care-i obseda gândurile îi apărură deodată în față.

Privirea lui o învăluia și o ținu prizonieră ca într-o plasă de păianjen. Cu ochii pe jumătate închiși din pricina soarelui, el o studia pe îndelete. Pielea tinerei se strânse ca sub efectul unei mângâieri. Atunci pricepu, cu teamă, că privirea bărbatului o îmbăta... Mitch își scosese cămașa și pieptul lui puternic o hipnotiza pur și simplu. Și-ar fi dorit atât de mult să-l atingă! Totuși, reuși să se stăpânească. Această dorință era o nebunie! Nu trebuia să cedeze tentației!

Dar de ce inima îi bătea atât de tare? Ce putere avea bărbatul ăsta asupra ei? Nici un altul înaintea lui nu reușise s-o tulbure atât...

Tensiunea dintre ei devenise de nesuportat.

Mitch vorbi primul:

– Te distrezi? întrebă el. Pari fericită să te afli aici.

– Eram, într-adevăr, înainte să vii tu, răspunse ea, accentuând cu o intonație sarcastică verbul.

Gura lui Mitch se crispă, dar, în mod ciudat, Ashleigh nu simți nici o satisfacție că reușise să-l rănească.

Bărbatul se îndepărtă puțin, dar nu plecă. Vântul îi bătea în pletele blonde, iar Ashleigh îi privea fascinată profilul frumos, a cărei perfecțiune clasică putea rivaliza cu cele mai frumoase statui ale antichității grecești: fruntea înaltă și mare, nasul drept, linia dreaptă a bărbiei, buzele pline... Stăpânindu-și un tremur, Ashleigh își interzise să se mai gândească la sărutul lor de odinioară...

– Haide să facem un armistițiu, Ashleigh, măcar pe timpul excursiei. Am și așa destule neazuri...

– Problemele tale nu mă interesează, îi tăie ea elanul.

Mitch nu comentă nimic, dar nici nu părea hotărât să plece.

– Megan te va căuta și, dacă va da de tine aici...

– Megan nu înseamnă nimic pentru mine, zise el deodată, întorcându-se nervos către ea.

– Dar ea pare să nu știe asta! i-o întoarse ea, ridicând mirată din sprâncene. Dar bineînțeles că interesul tău este să afle cât mai târziu!

– Ești geloasă! observă el, cu un zâmbet.

– În nici un caz! îl contrazise ea.

– Draga mea, protestul tău atât de energic îmi demonstrează contrariul.

Îi luă mâna și i-o duse la buze, șoptind cu o voce răgușită:

– Ți-a crescut pulsul, Ashleigh!

– Lasă-mă! țipă ea, nervoasă.

– Chiar asta vrei? întrebă el mios, privind-o în ochi.

– Una nu-ți ajunge? îl persiflă ea, încercând să scape.

– Ce vrei să spui? întrebă el, strângându-i mai tare încheietura.

– Cred că înțelegi foarte bine. Și acum, dă-mi pace. Mă doare.

– Nu înainte de a pricepe ce vrei să spui. Fii mai clară, Ashleigh.

– Întoarce-te la Megan, explodează ea. Ea pare încântată de compania ta.

Dintr-o dată, sub presiunea brațului lui Mitch, simți că e gata să cadă în gol, și fu nevoită să se apropie de el, palidă și tremurătoare. El o reținu astfel câteva secunde, apoi zise, cu un ton crispat:

– Probabil că aștepti scuze pentru acest moment de violență. . .

– Lasă-mă, te rog! îl imploră ea.

– Întotdeauna vrei să scapi, îi replică el, dur. Dacă aș fi sigur că astfel aș putea să-mi regăsesc liniștea, te-aș arunca peste bord fără să clilesc. Dar, din nefericire, nu cred că te pot elimina atât de ușor din viața mea, nici că te voi uita. . .

Cu aceste cuvinte, plecă, lăsând-o pe Ashleigh fără cuvinte, încercând să se gândească la semnificația vorbelor lui enigmatice.

Capitolul 8

Craven Island răsărea din apele de culoarea turcoazului ca un paradis de verdeată și de nisipuri aurii. Se apropiau deja de insulă și Ashleigh se alătură celorlalți, admirând frumusețea peisajului. Dar gândurile ei erau departe: prezența lui Mitch Patterson o tulbura neconținut.

Fără să se poată abține, îl observa pe furiș. Megan se afla lângă el și îl ținea de mână, iar bărbatul nu părea să fie deranjat de atenția ei. Se pare că formează un cuplu perfect, se gândi ea cu amărăciune, masându-și mâna în locul unde strânsoarea lui Mitch lăsase urme roșii.

De ce se încăpățâna s-o tot urmărească? De ce n-o lăsa în pace? Ea încercase să clarifice lucrurile, spunându-i foarte clar că nu-și dorea o aventură cu el. Nu putea pricepe și s-o lase în pace? Îi arătase foarte clar că nu voia să capituleze...

Ashleigh fu scuturată de un tremur. Cât de mult regreta că cedase rugămintilor familiei sale și acceptase să plece din Brisbane...

Numai din pricina acestei călătorii îl întâlnise pe Mitch... care-i dăduse peste cap întreaga viață...

Învinsă de durerea propriei slăbiciuni, nu reușea să se desprindă de privirea lui hipnotizatoare.

– Farmecul lor ne paralizează, nu-i așa? se auzi în spatele ei o voce suavă.

Ashleigh tresări și se întoarse spre Liv Denison cu o expresie îngrijorată.

– Cum?... roși ea.

– Bărbații Denison. Au o putere de seducție fantastică, nu crezi?

– Ba da, e adevărat, admise Ashleigh.

– Și aici îl includ și pe Mitch, desigur. Nimeni nu-i poate nega apartenența la "clanul" Denison. Seamănă foarte bine.

– Da, are aerul familiei, încuviință Ashleigh, prudentă.

– Când te îndrăgostești de unul dintre ei, îl iubești toată viața! continuă Liv, privindu-și soțul.

– Da, cred...

– Și, trebuie să-ți spun, Ashleigh, experiența merită trăită, adăugă Liv, râzând.

– Dar...

Tânăra nu continuă însă, neștiind ce poate spune... Ar fi vrut să nege cu vehemență subînțelesurile din cuvintele femeii, care se înșela destul de mult asupra relațiilor dintre ea și Mitch.

De unde îi venise ideea de a-i spune astfel de lucruri? Trebuia să risipească această neînțelegere cu orice preț, pentru că între ei nu se întâmplase nimic.

– O, uite, se vede casa, Ashleigh! strigă Liv, arătând în direcția unui pâlci de arbori. Ce mult îmi place insula asta liniștită, departe de oraș și de viața agitată de acolo!

Un tânăr blond îi aștepta pe mal, lângă o mașină de teren galbenă. Când iahtul acostă, el le ieși în întâmpinare.

– Ce mai faci, Jerry? întrebă Joel.

– Bine, răspunse acesta urcând la bord. Bună, Mitch! Bună, șefu! zise el către Ryan, pe un ton glumeț.

– Văd că ești și tu punctual o dată! îi răspunse Ryan, zâmbind. Te însărcinez să duci acasă fetele! adăugă el.

O terasă acoperită înconjura casa, în care se intra printr-o imensă ușa vitrată. Când micul lor grup coborî din mașină, o femeie între două vârste cu trăsături bine marcate și păr grizonant îi salută din capul scărilor.

Liv îi zâmbi și îi spuse cu veselie:

– Bună, Nance. Hai să-ți prezint toată gașca! Cred că ți-o amintești pe Gemma... Și iat-o și pe sora ei, Ashleigh Craig. O cunoști deja pe Megan... Ashleigh, ea e Nance, o adevărată comoară, fără de care nu știu ce ne-am face!

Ashleigh o salută, amabilă.

– Sper că nu te deranjează să împarți o cameră cu sora ta, se adresă femeia către Ashleigh, conducându-i în interior.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunseră deodată cele două surori.

– Eu o să am camera mea obișnuită, da? întrebă Megan. Dacă nu are nimeni nimic împotriva, aș vrea să mă odihnesc vreo două ore, pentru că nu mă simt prea bine. Am rău de mare.

Nimeni nu protestă.

– Ce plimbare minunată, Ash, nu-i așa? zise Gemma, fericită. Abia aștept să vină seara. Tu nu?

– Ba da... răspunse Ashleigh cu o expresie nu foarte entuziasmată, pieptănându-și părul în oglindă.

– Nu pari foarte convinsă! îi reproșă Gemma, încruntată. Ce este? Regreți că a trebuit să rămâi aici? Sau îți faci griji pentru pregătirile de nuntă? Asta trebuie să fie, nu?

Ashleigh clipi, nedumerită. Nunta? Cât de departe, de ireal îi părea acum totul! Și totuși, numai câteva săptămâni o mai despărteau de ceremonie...

Ciudat, dar i se părea că povestea asta n-o mai privea, ca și cum ar fi fost vorba despre altcineva. O parte din viața ei aparținea unei străine...

Dar Jonathan? Nici la el nu se mai gândise...

– Ashleigh?

Vocea Gemmei o trezi din reverie.

– Da? O, Gem, scuză-mă. Eram cu gândurile în altă parte... Nu, întârzierea asta nu mă supără atât de tare. De altfel, acum, m-am... răzgândit... Nu mai vreau să mă mărit.

Iată că avusese curajul s-o spună. Ce ușurare să poată exprima cu voce tare gândul care o măcinase atâta vreme fără să-l poată mărturisi.

Vizibil tulburată, Gemma se așeză pe marginea patului, alături de sora sa.

– Dar... de ce, Ashleigh?

– Din mai multe motive.

Își șterse fruntea umedă și adăugă:

– Nu aş putea să le numesc pe toate, dar sunt sigură de un lucru: nu e o idee foarte bună să insist în acest proiect.

– Nu-mi vină să cred ce-mi spui, Ashleigh! Vă cunoaşteţi de atâta timp... Toată lumea...

Gemma se întrerupse, apoi reluă:

– Aţi discutat despre asta ieri, la telefon? Păreai foarte tulburată, când te-ai întors în salon...

Ashleigh clătină din cap.

– Nu, nu i-am spus nimic lui Jonathan. Am să aştept să ajung la Brisbane ca să-i vorbesc.

– Dar... Ash... poate că te grăbeşti... Gândeşte-te, s-ar putea să fie vorba doar de teama de schimbare, de altfel de înţeles, sugera Gemma. Totul va reintra în normal când îl vei revedea pe Jonathan.

– Gem, nu prea cred.

– E din cauza lui Mitch? Întrebă blând Gemma.

Ashleigh se ridică şi se îndreptă cu pas nervos spre oglindă. Lăsa jos peria şi se hotărî să răspundă:

– Nu, bineînţeles că nu! De unde ţi-a venit ideea asta? De-abia îl cunosc! Țipă ea.

Apoi îşi dădu seama că atitudinea ei era ridicolă. De ce încerca să-i ascundă adevărul surorii sale?

– Totuşi, voi... în fine, tu şi Mitch păreţi destul de... nu sunteţi indiferenţi unul altuia, termină Gemma, stângace.

– Te înşeli! Mi-e complet antipatic!

– Da, desigur, vă certaţi mereu, dar cred că îi plăci, Ash.

– Cum ţi-ai dat seama? Întrebă Ashleigh.

– Te privește într-un anumit fel și nu scapă nici o ocazie să se afle în preajma ta, explică Gemma, roșind.

– Gem, ce naiba! Cred că ai prea multă imaginație! Nu-l pot suferi și am motive să cred că sentimentul este reciproc. Nu-mi plac astfel de tipi... orgolioși, siguri de succesul pe care-l au la femei! Mitch Patterson se crede un soi de donjuan, dar nu va avea norocul să mă treacă pe lista lui de cuceriri! Nu-i voi da niciodată satisfacția asta!

– Oricum ar fi, sunt sigură că-l atragi.

– Ei bine, chiar dacă ai avea dreptate în privința asta, trebuie să te contrazic: nu-mi place deloc! afirmă Ashleigh cu toată forța, ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine.

Gemma nu păru convinsă.

– Ashleigh, dacă simți ceva pentru el...

Ridică mâna ca să împiedice protestul surorii și continuă:

– Nu te lăsa orbită de orgoliu, Ash! Înțelege ce-ți spun?

Ahleigh se așeză din nou și o luă de mână.

– Îți mulțumesc pentru sfaturile tale bine intenționate, dar... Mitch nu e ca Joel. Joel te iubește și te respectă. Mitch nu e deloc interesat de căsătorie. Nu dă nici o importanță sentimentelor și se mulțumește să trăiască doar clipa prezentă. Trece de la o aventură la alta, fără regrete și fără implicare. E obișnuit să-și satisfacă toate capriciile și se plictisește foarte repede.

– Vrea o aventură cu tine, Ashleigh? întrebă Gemma.

– Da, încuviință sora sa.

– Și tu?... Ești de acord?

– Nu, nu-mi pot pierde demnitatea. M-aș disprețui.

Oftă, apoi continuă:

– Mă atrage, aş minţi dacă aş spune că nu-i aşa. Dar atracţia fizică nu e suficientă. Nu-mi place deloc felul lui de a fi şi nu împărtăşesc principiile lui.

Gata să plângă, Ashleigh reuşi să se stăpânească şi să-şi reţină lacrimile.

– Ash, îmi pare rău. Nu am vrut să te întristez.

– O să-mi treacă. Mă voi obişnui, nu am altă şansă.

– Şi... crezi că nu-şi va schimba deloc atitudinea? Nu mai e nici o speranţă? Întrebă Gemma.

– Nu, e o cauză pierdută! Nu vrea să mă asculte, iar eu nu-i pot accepta propunerile...

Cineva bătu în uşă.

– Ashleigh, Gemma? strigă Liv. Noi plecăm! anunţă ea, intrând în cameră, îmbrăcată foarte elegant.

Se înghesuiră cu toţii în Land Rover, nu fără greutate, pentru că erau şapte, iar maşina nu avea decât şase locuri.

Megan se așeză pe genunchii lui Mitch, iar Ashleigh fu nevoită să stea pe bancheta din spate, plasată între Mitch şi Gemma. Pulpa şi umărul ei se atingeau de trupul bărbatului şi, fără să vrea, Ashleigh savura plăcerea acestui contact, certându-se în sinea ei de prostia pentru care dădea dovadă. Era ridicol să se simtă atât de emoţionată când Megan era cea care stătea în braţele lui.

Cina fu delicioasă şi se desfăşură într-o atmosferă foarte agreabilă. Trecură apoi în sala alăturată unde cânta o mică orchestră.

Tot timpul mesei, Mitch o privi pe Ashleigh fără încetare. Spre sfârşit, enervată şi foarte tulburată totodată, tânăra nu mai

rezistă. Cum naiba îndrăznește așa ceva, în fața tuturor? Confruntarea lor nu scapă mesenilor. Liv și Gemma îi observau cu atenție.

Din fericire, Ashleigh reuși să se așeze acum de aceeași parte cu Mitch, scăpând de privirile lui arzătoare. Erau despărțiți doar de Megan.

O briză blândă răzbătea prin geamurile larg deschise și tânăra reuși să se destindă și să savureze în sfârșit această seară minunată.

Când orchestra începu o melodie mai ritmată, Megan își invită prietenul pe ringul de dans. Joel și Gemma îi urmară, iar Liv se apropie de Ashleigh să mai schimbe o vorbă. Ashleigh încercă din răspuț să nu privească în direcția dansatorilor, pentru că priveliștea îi făcea rău. Era geloasă, trebuia să recunoască.

Ryan veni să o ia la dans, apoi Joel, alături de care se simți dintr-o dată mai bine. Se distrară copios și se hotărâră, râzând cu voie-bună, să aștepte următorul dans. Când muzicienii începură să cânte, Ashleigh întâlni privirea severă și nervoasă a lui Mitch, care se întorsese și se așezase. Răceala lui o intrigă, dar încercă să-și păstreze calmul și se hotărî să-l dea uitării măcar pentru câteva clipe, lăsându-se purtată de plăcerea dansului.

Când se întoarseră, tânăra se lăsă obosită în scaun.

– Te descurci foarte bine, Ashleigh! o felicită Ryan.

– Ținând cont de vârsta mea înaintată? îl tachină ea.

– Ashleigh a fost întotdeauna cea mai bună dansatoare din familie, comentă Gemma.

– Louise și Debbie cred că m-au depășit de mult, zise Ashleigh, modestă.

– O, Mitch, ce melodie romantică!

– Îmi pare rău, dar am promis acest dans domnișoarei Ashleigh!

Fără să-i lase timp să refuze, o luă de mână și o conduse pe ringul de dans.

– Ai fi putut să mă întrebi măcar! zise ea, sec, gata să se întoarcă.

Dar el o împiedică, strângând-o tare în brațe. Ashleigh se strădui în zadar să se îndepărteze de el, să păstreze o oarecare distanță... pentru că apropierea de acest bărbat avea asupra ei un efect devastator și, ca de obicei, îi amenința puternic fragilul ei echilibru.

– L-aș fi ucis cu plăcere pe Joel mai devreme, când dansați! explodă el cu o voce tensionată.

Interzisă, Ashleigh protestă:

– Nu-ți permit să-mi vorbești pe un astfel de ton! Nu ai nici un drept să-mi comentezi comportamentul!

– Ashleigh, te previn...

– Poftim? îl întrerupse ea, furioasă. Cât tupeu! Îți reamintesc că sunt stăpână pe viața mea!

– Ashleigh! zise el. Taci sau nu mai răspund de mine!

Ea vru să protesteze, dar el îi ordonă, strângând-o la piept:

– Dansează!

Pentru câteva minute, rămase rigidă în brațele lui, apoi senzualitatea muzicii și mișcarea trupului bărbatului îi stinseră mania. Mâinile lui Mitch îi mângâiau spatele, trezind în ea dulci senzații. Cum să nu cedeze plăcerii acestor clipe?

Ceilalți dansatori și decorul în care se aflau se estompară. Nu mai exista decât cavalerul ei și răsuflarea lui caldă care-i mângâia tâmpla. Ashleigh închise ochii și se lăsă condusă, cu inima bătându-i puternic, în ritmul muzicii. Erau singuri pe lume.

Răceala brizei o aduse însă la realitate. Mitch o dusesese afară, în lumina clarului de lună; nici măcar nu-și dăduse seama de schimbare. Ridică fruntea spre el, iar când bărbatul o sărută, nici măcar nu încercă să reziste. Mitch îi acoperi chipul cu săruturi, apoi o strânse pasional la piept. Rămaseră astfel o eterenitate, tremurând de dorință unul în brațele celuilalt. Când se întoarseră, Ashleigh fu nevoită să se sprijine de el, pentru că picioarele nu o mai țineau.

– Ash! Ash! gemu el. Am să înnebunesc! Chipul tău mă bântuie zi și noapte. Sunt foarte nefericit, îi șopti el la ureche.

– Mitch. . .

Ashleigh tăcu, neputincioasă. Simțea exact același lucru. Îi privi chipul chinuit. Ce ușor ar fi fost să se lase purtată de val, să dea uitării întreaga ei viață! Dar cât avea să dureze interesul lui pentru ea?

Clătină din cap și șopti cu un suspin disperat:

– O, Mitch! Muzica s-a oprit, va trebui să ne întoarcem!

Dar degetele ei încleștate pe brațul bărbatului îi dezmințeau cuvintele

– Nu-mi pasă. Ție? Întrebă el, sărutându-i umărul. Vino cu mine pe plajă. Vom aștepta răsăritul. . . Asta ne va aminti aventura noastră. . .

Amintindu-și de acea noapte, Ashleigh roși. Slăbiciunea ei o făcu să se rușineze. Cât de aproape fusese să cedeze. . .

– Nu!

Propria ei voce o surprinse.

Mitch tresări și o strânse din nou la piept.

– De ce? insistă el.

– Vreau. . . să ne întoarcem la ceilalți, zise ea, pe jumătate inconstientă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ashleigh! Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva mai nehotărât, explodă el, nervos. Ei bine, regret, dar nu-mi pot schimba părerea cu ușurința cu care o faci tu!

Ashleigh întoarse capul pentru a se feri de sărutul lui răzbunător, dar nu fu destul de rapidă și el o sărută cu o cruzime plină de forță. Încercă să-l respingă, lovindu-l cu pumnii în piept și urlând de furie și neputință. Când o eliberă, ochii lui ardeau de o lumină stranie.

– Dumnezeule! mormăi el, împingând-o cu brutalitate. Întoarce-te, înainte să-mi pierd total controlul!

– Unde te duci? întrebă ea, văzându-l că se îndepărtează.

El nu-i răspunse și se făcu nevăzut în noapte.

Ashleigh rămase pe loc vreme îndelungată, privind în urma lui cu un aer uimit, luptând contra lacrimilor care amenințau să-i umple ochii.

Își trecu degetul peste buzele rănite de sărutul lui și se îndreptă pierdută spre sala de dans.

Fu gata să se lovească de Megan, care ieșea cu un pas hotărât. Fata o privi cu răceală.

– Îl caut pe Mitch, spuse aceasta, observându-i cu atenție reacțiile.

– A... plecat spre plajă, răspunse Ashleigh cu un aer ezitant, simțind cum roșește.

– L-a apucat din nou elanul de cuceritor? întrebă Megan cu un zâmbet forțat. Ce diavol! Dar, ai grijă, Ashleigh! Nu e bărbatul potrivit pentru tine; o să te arzi!

Ashleigh o privi fix, incapabilă să găsească o replică.

– Se distrează cu tinere drăguțe și cuminiți ca tine, reluă Megan. Dar nu trebuie să-l iei în serios, pentru că nici el nu face asta.

– Stai liniștită, asta nu se va întâmpla! zise Ashleigh, rănită.

– Din fericire, pari o tipă rezonabilă.

Megan se îndepărtă surâzând satisfăcută, dar Ashleigh strigă în urma ei:

– Totuși, compania lui Mitch e câteodată amuzantă... când nu ai nimic mai bun de făcut.

După aceste cuvinte, se întoarse la masă, regretând că se lăsase tentată să-i răspundă acestei fete cu o răutate gratuită și deplasată.

Mitch și Megan reveniră peste o jumătate de oră. Ashleigh le aruncă o scurtă privire și apoi se prefăcu atentă la cuplurile de dansatori, încercând să ignore expresia cinică a bărbatului.

Oh, ce bine ar fi ca week-end-ul ăsta nenorocit să se termine odată! Ce fericită va fi să se întoarcă acasă, în mediul ei liniștit!

Mai târziu, ducându-se la culcare, Ashleigh rămase multă vreme trează în pat, pradă unei teribile neliniști. Cum naiba putuse să fie atât de proastă încât să se îndrăgostească de un tip ca Mitch?

Dar nu poate fi posibil așa ceva. Se înșela. Îl ura pe bărbatul ăsta arogant și fără principii, atât de plin de sine! El reprezenta tot ce ura mai mult pe lume! Era atât de diferit de Jonathan! Jonathan...

Oare fusese vreodată sigură că-l iubește? De ce nu reușea să-și amintească măcar trăsăturile chipului lui? Imaginea lui îi pierdea din minte, înlocuită de cea a lui Mitch, cu o claritate incredibilă...

Era vorba doar de o atracție fizică, încerca ea să se convingă ca să-și poată explica această dorință irezistibilă care o copleșea și o împingea către Mitch cu o putere nemărginită. Rațiunea îi spunea că trebuie să fugă cât mai departe. Lacrimi grele îi inundară ochii.

Accionase cu o naivitate stupidă. De ce nu presimțise pericolul? Cât de vinovată se simțea că nu se întorsese imediat la Brisbane, fără să-i lase lui Mitch Patterson șansa de a semăna în viața ei sămânța dezastrului.

Ashleigh închise pleoapele, încercând să alunge această poveste din mintea ei. Dar asta nu-i folosi la nimic. Simțea că dacă mai rămânea aici o secundă în plus înnebunea.

Se ridică încercând să nu facă nici un zgomot și își luă un halat peste cămașa de noapte. Gemma dormea buștean; nu se auzea decât vântul care mângâia fruzele copacilor.

În picioarele goale, traversă în liniște culoarul și salonul. Această încăpere dădea spre curtea din spate unde se găsea piscina și, de cealaltă parte, către plajă. Ashleigh alege să se îndrepte către malul mării. Lumina lunii făcea să strălucească valurile mici care se spărgeau de mal. Fata simțea nevoia să-și scalde trupul înfierbântat. Dar nu îndrăznea să se dezbrace. Era prea periculos.

Se întoarce, oftând, la vilă. Cu un brusc impuls, se hotără să-și caute costumul de baie și un prosop. Două minute mai târziu, intră în apa rece și binefăcătoare a piscinei. După ce făcu două tururi de bazin, se întoarce pe spate și se lăsa să plutească la suprafața apei, în întuneric, sub bolta înstelată, legănată de murmurul oceanului.

Sentimentele ei față de Mitch o obsedau fără încetare. Se simțea acum mai puțin nesigură și parcă își înțelegea mai bine trăirile. Nu mai voia să-și ascundă adevărul și putea recunoaște împăcată cu sine faptul că era îndrăgostită de el. Dar trebuia să ia o decizie. În orice caz, i se părea exclus să se mai mărite cu Jonathan.

Dacă pleca luni, va reuși să-l șteargă pe Mitch din mintea ei? Părea puțin probabil. . .

Corpul i se contractă dureros. Cum de reușise acest bărbat s-o subjuge, să o transforme într-altă persoană? Dar întrebările nu mai aveau nici un sens.

Poate pentru că îi amintea de prima ei dragoste, de Robbie. . . Fizic, asemănarea era certă, dar personalitatea lor nu aveau nimic în comun. Robbie era vesel, simpatic, viața lor putea fi una fericită și liniștită. Mitch, în schimb, era dur, autoritar, tiranic. . . se purta urât cu femeile. În fața lui se simțea slabă și supusă. . .

Dacă s-ar fi hotărât să aibă o aventură cu el, ar fi reușit să scape oare de obsesia lui? Probabil că nu. Îl iubea prea mult și, dacă el ar fi luat hotărârea să se despartă, ar fi suferit imens. Nu trebuia să-și facă nici o iluzie în privința lui: s-ar fi săturat și de ea, ca și de cuceririle lui anterioare. . . Nu, cel mai bine ar fi să dispară cu totul din viața lui.

Hotărâtă, Ashleigh oftă și se îndreptă spre marginea piscinei, gata să iasă. Trebuia să doarmă puțin în noaptea asta.

– Întotdeauna am crezut că sirenele sunt niște ființe fantastice! se auzi o voce în preajma ei.

Ashleigh îl privi pe Mitch ca pe un miraj născut din puterea gândului ei.

– Ce. . . faci aici? întrebă ea.

– Nu reușeam să adorm. Ca și tine, se pare. Am venit să fac o baie. Se aruncă în apă și înotă către ea.

Ashleigh își simți trupul inflammat de apropierea bărbatului.

– Mmm! Ce bine e! zise el. Vrei să înoți puțin cu mine?

– Nu... nu. Eram gata să ies, anunță ea, sprijinindu-se de marginea piscinei.

Mitch o prinse de mijloc.

– Nu fugi, Ash! șopti el.

– Dar nu fugi! spuse ea. Chiar voiam să ies!

– Ashleigh? o strigă el, făcând-o să se întoarcă.

Îi pronunțase numele atât de tandru, de parcă ar fi mângâiat-o. Inima tinerei bătea nebunește.

– Mitch, te rog, îl imploră ea cu blândețe. Nu face lucrurile și mai dificile decât sunt.

– Îți complici viața degeaba, șopti el, trăgând-o spre sine, fără să țină seama de rugămintele ei. Nu mai lupta, Ash! Nu mai lupta împotriva a ceea ce simți! Corpul tău te trădează... Amândoi vrem același lucru.

Măinile lui alunecară pe spatetele ei gol.

– Mitch, nu înțelegi, începu ea, fremătând.

Dar bărbatul reuși s-o facă să tacă, pecetluindu-i buzele cu un sărut.

– Ce e de înțeles? întrebă el ridicând privirea. Arzi de dorință, nu mai nega!...

– Mitch, te implor! țipă ea, disperată. Nu mai pot gândi clar când mă aflu în brațele tale.

– Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai încerci. Abandonează-te acestei plăceri... E atât de bine! Vom trăi împreună clipe minunate, îți promit, șopti el, sărutându-i gâtul.

– Sunt... logodită cu Jonathan, obiectă ea, în lipsa altor argumente.

Mitch o privi cu o intensitate tulburătoare.

Ea continuă:

– Nu pot, Mitch... M-am hotărât să rup logodna la întoarcerea acasă, dar... nu știu, cred că mi-e imposibil să-l înșel. Îi datorez asta... O, Mitch, am principii, moralitatea îmi interzice...

– Dar nu te gândeai la asta acolo, pe insulă, o contrazise el, forțând-o să se apropie de el.

– Am mai discutat asta și cred că am epuizat subiectul! zise ea, pe un ton biciuitor. Nu eram eu însămi. Eram... traumatizată de aterizarea forțată!

Umerii largi ai bărbatului erau străbătuți de râulețe strălucitoare de apă. Ashleigh tremură, cuprinsă de o nouă emoție stranie.

– Ashleigh...

– Lasă-mă, Mitch, îl întrerupse ea. Mi-e frig. Vreau să mă întorc în casă.

– Te-aș putea convinge să rămâi, replică el, calm. Doar știi foarte bine.

– Da, ai dreptate, admise ea cu o voce timidă, înfrântă. Dar dacă aș rămâne, mi-aș pierde respectul față de mine și aș regreta amarnic.

El o ținu prizonieră câteva clipe, apoi o eliberă brusc și se îndepărtă.

– Noapte bună, Mitch, zise ea blând.

Tânăra își luă prosopul și se înfășură în el, încercând să se încălzească.

– Ashleigh?

Ea se opri și ascultă.

– Principiile tale enervante nu te vor putea apăra întotdeauna! spuse el, plonjând sub apă.

Capitolul 9

Ashleigh se trezi cu greu a doua zi dimineată, după o noapte agitată și extenuantă. Expresia ei obosită nu scăpă probabil nimănui, dar toți se abținură de la comentarii indiscrete.

De mai multe ori o surprinse pe Gemma privind-o cu îngrijorare, dar îi fu recunoscătoare că nu o întreabă nimic, pentru că nu avea nici un chef să vorbească despre cauzele oboselii ei.

Piciorul Gemmei părea mult mai bine, și Joel se oferă să le însoțească pe cele două fete pe plajă după prânz. Ashleigh încercă să se bucure de lipsa lui Mitch, dar nu reuși să se convingă de indiferența ei cu privire la acest bărbat...

Cum putea să mai nege tulburarea pe care o simțise când îl văzuse întins lângă Megan, la piscină? Trupul lui puternic și bronzat emana un magnetism straniu, care o atrăgea irezistibil și împotriva căruia încercase în zadar să lupte...

După-amiază se întoarseră cu toții la bordul iahtului și se îndreptară spre Shute Harbour. Ashleigh se duse pe punte,

izolându-se de ceilalți sub pretextul că vrea să se bronzeze. În ciuda dorinței ei de a încerca să-și lămurească situația, nu reușea să se concentreze, și impresia dezagreabilă că mintea îi era complet goală o enerva peste măsură.

Întoarse ușor capul, cu senzația că cineva se află în preajmă, și fu foarte surprinsă când îl zări pe Mitch căznindu-se să îndrepte catargul. Părea absorbit de ceea de făcea, având pe chip o expresie enigmatică.

O nouă emoție o străbătu. În sfârșit, se strădui să privească în altă parte și se concentrează cu un aer absent asupra unui nor alburiu care plutea pe cer.

În ciuda străduinței de a-și concentra atenția asupra altor lucruri, tânăra se simți observată și tremurul trupului o trădă. Nemaiputând să mimeze indiferența, furioasă pe propria ei slăbiciune, sări de pe șezlong și începu să tremure imperceptibil întâlnind privirea intensă a lui Mitch. Ochii lui arzători, albaștri ca safirul, reflectau nuanțele orbitoare ale mării.

Ashleigh fu gata să-i șoptească numele, dar se opri, mușcându-și aprig buzele. Cu un efort supraomenesc, reuși să se smulgă din mrejele privirii lui, dar inima i se strânse dureros.

Dacă mai rămânea în preajma lui, oare cât va reuși să lupte cu dorința?... Curajul ei nu era eroic și, mai devreme sau mai târziu, va abandona lupta, își va uita principiile și îi va ceda. . .

Lupta împotriva lui, desigur, dar descoperirea acum că luptă și împotriva ei înseși. . . Trupul ei o trăda de fiecare dată când bărbatul o atingea sau îi vorbea. Era destul de lucidă și de sinceră pentru a-și da seama de asta. Dar, încet-încet, rezistența și tenacitatea ei aveau să se topească și va pierde partida.

Trebuia neapărat să se folosească de întreaga ei voință pentru a rupe acest farmec malefic.

Vocea Gemmei o aduse la realitate.

– Poftim? O, Gem, scuză-mă, mă gândeam la altceva, spuse Ashleigh, aruncând o privire către Mitch.

– Gemma spunea că vremea e foarte frumoasă! zise Mitch, sprijinit de cabina de pilotaj. Într-adevăr, e foarte cald și frumos, chiar dacă nopțile sunt câteodată cam reci. . .

Un zâmbet ironic îi pluti pe buze, iar ochii lui îi priviră insolent trupul, ca și cum ar fi vrut să-i amintească întâlnirea lor de noaptea trecută.

Simțind vag tensiunea dintre Mitch și sora sa, Gemma încercă stângaci să umple tăcerea și să destindă atmosfera:

– Ce păcat că trebuie să te întorci mâine, Ash! Mi-ar fi plăcut să stai cu mine toată vacanța de vară.

– Logodnicul ei nu ar aprecia deloc asta! interveni Mitch cu brutalitate, îndreptându-se către Ryan.

– O, Doamne! Pare foarte supărat! zise Gemma, îngrijorată.

– Cu atât mai rău pentru el! răspunse Ashleigh printre dinți. Dacă nu ar fi atât de egoist. . . E supărat pentru că lucrurile nu merg așa cum și-ar dori. Toată lumea trebuie să-l asculte pe el!

Gemma își privi sora cu un aer perplex și o urmări îndreptându-se spre cealaltă parte a vasului, ca să se întindă din nou la soare.

– Ashleigh? Dormi?

Vocea lui Joel o trezi din somnul ei liniștit și o obligă să se ridice.

– Mmm! mormăi ea.

Se frecă la ochii încă roșii de somn.

– Am primit un mesaj prin radio. Ai un musafir, anunță el, calm.

Gemma veni și ea lângă ei.

– Cum? Ce spui, Joel? Întrebă Ashleigh, complet trezită.

– Te așteptă cineva în port.

– Cine? insistă ea, neîncrezătoare.

– Jonathan Randall, zise Joel, pândindu-i reacția.

– Jonathan? A venit aici? Ești sigur, Joel?

Ashleigh era complet uluită.

– Da.

– Dar cum a...

– A venit ieri seară cu mașina și a așteptat sosirea noastră în port.

– Ieri seară? repetă Ashleigh, mirată. Oh! Ce dezamăgit a trebuit să fie de... absența mea.

– Dar, Ashleigh, nu aveai de unde să știi, o liniști Gemma, bătând-o pe umăr.

– Nu, nu, desigur, recunosc ea. Ce surpriză! Când ajungem?

– Peste o jumătate de oră. Pari foarte încântată!

Doamne! Expresia ei consternată nu putea înșela pe nimeni, și Joel nu se putea înșela nici el...

Văzând că Mitch se apropie, Ashleigh îi privi și afirmă convingătoare:

– Da, sunt foarte încântată de această veste!

Nu e total fals, încercă ea să se convingă... Cel puțin, va avea ocazia să-i vorbească lui Jonathan despre relația lor și să-i explice limpede că nu va putea să se mărite cu el. Dar Joel nu-i înțelese remarca în acest fel...

– Vii să mă ajuți, Joel? întrebă Mitch.

– Imediat, răspunse vărul lui, ridicându-se.

– Așadar, Făt-Frumos intră în scenă pe calul lui cel alb! șopti Mitch printre dinți, pe un ton sarcastic. Sărmanul Jonathan! Iată-l transformat într-un cavaler al Tristei Figuri! Prințesa lui nu vrea să fie salvată!

Cu aceste cuvinte îi întoarse spatele, nelăsându-i tinerei ocazia să riposteze.

... Apropiindu-se de țărnm, Ashleigh recunoscuse silueta lui Jonathan, care stătea liniștit lângă mașină. Nu-i putea vedea foarte clar trăsăturile chipului, dar expresia lui părea... furioasă; Ashleigh se simți îngrozitor de vinovată.

Ca să-și calmeze emoția, se sprijini cu amândouă mâinile de marginea bărcii. Ce avea să-i spună? Și mai ales cum anume îi va anunța această schimbare de plan?

Să fie sinceră și să-i mărturisească dorința ei nebunească de a se căsători cu Mitch Patterson, chiar dacă nu avea nici o speranță că-și va putea împlini vreodată visul, de vreme ce Mitch nu-l împărțasea?...

Ashleigh îi aruncă o privire furișă bărbatului care, fără să-i înțeleagă tristețea, veni lângă ea.

– Aproape am ajuns! zise Ashleigh, incapabilă să mai suporte tăcerea copleșitoare.

Mitch o privi imperturbabil.

– Nu pari foarte nerăbdătoare să-l vezi!

Ashleigh tresări, rănită de indiferența lui, dar neputincioasă în a-și găsi cuvinte destul de dure pentru a replica.

– Sărmanul! cred că îl compătimeșc, reluă el. A făcut drumul ăsta degeaba... Sau, mai rău, ca să afle despre ruperea logodnei... În locul tău, m-aș mai gândi înainte să fac gestul ăsta.

– Poate că m-am răzgândit deja, replică Ashleigh, pe un ton biciuitor, încercând să-și ascundă surda durere care o copleșise.

El o cercetă cu privirea și o întrebă, sceptic:

– E adevărat?

– Desigur! răspunse ea, sperând din tot sufletul că vorbele ei îl vor răni. În fond, opt ani valorează mai mult decât două zile! Și ce reprezintă atracția fizică în comparație cu încrederea și respectul reciproce? Prefer o dragoste durabilă unui foc de paie fără viitor. Ceea ce simțim noi reprezintă un nivel mult mai jos și relația noastră nu va putea să mă satisfacă niciodată pe deplin.

– Înțeleg! făcu el, rece. Consideri că plăcerea este un păcat.

– Ești un donjuan fără inimă, Mitch. Toate femeile se dau în vânt după tine și tu te mulțumești să joci acest rol. Toate cedează farmecelor tale și ajung, într-un final, să-ți cadă în brațe. Dar nu vei putea să te mulțumești toată viața cu asta. Într-o bună zi, vei suferi și tu. Pentru că nu se află nimic sub aparența ta de june prim. Nimic! Iar mie mi-e teamă de asta! Acesta e motivul pentru care refuzi să te implici într-o relație. Nu faci altceva decât să fugi, ca să-ți poți păstra secretul, pentru că...

– Ajunge, Ashleigh! o întrerupse el.

– De ce? Am reușit să te descifrez? Ți-e frică de adevăr? îl provocă ea, bucuroasă că loviturile ei își atinseseră ținta.

– În loc să te apuci să judeci, mai bine ai sta să-ți analizezi propriul comportament! zise el, înăbușit.

Dar preferi să rămâi oarbă la lucrurile care te deranjează.

Furia lui o bucură și fata izbucni în râs.

– Te-am supărat! Aha, deci, nu ești invulnerabil!

– Nu insista, Ashleigh! De ce mă provoci?

O privi cu intensitate. Sub focul privirii lui, Ashleigh tresări, iar el profită de situație.

– Vrei să te scap eu de treaba asta murdară, nu? Întrebă el, mai stăpân pe sine.

– Ce... Nu înțeleg...

– Jonathan, arată el spre țărniță cu un semn din cap. Nu ai curajul să-i anunți vestea tristă... Așa că, te-ai gândit că, dacă ne-ar vedea împreună, ar pricepe și singur. S-ar afla pus în fața faptului împlinit și asta ți-ar ușura treaba.

– Dar, tu...

– Ashleigh, nu da înapoi acum. Ai ajuns prea departe. Sunt de acord cu planul tău. Sunt gata când dorești! zise el cinic. Dar inițiativa trebuie să vină de la tine. Nu refuz să-ți servesc ca alibi și îți înțeleg bine strategia, dar nu voi face nici o mișcare. E rândul tău să acționezi! Dar, grăbește-te, pentru că ne apropiem și, dacă nu-l faci la timp, gestul nu va mai părea natural! Ashleigh! Aștept! Ce te oprește să mă săruți? Sărutul nostru pasional îl va convinge pe logodnicul părăsit mai bine decât ar face-o o sută de cuvinte!

Privirile li se întâlniră și Ashleigh fu nevoită să-și muște buzele ca să înăbușe un strigăt de revoltă. Dar, privindu-l, întreaga realitate căzu în uitare. Ochii se umplură de lacrimi, privirea i se întunecă și clipi disperată ca să-și înăbușe plânsul.

– Ashleigh? o strigă Mitch, cu o voce greu de recunoscut.

Ashleigh întoarse grabnic capul, în timp ce mâna lui îi mângâia brațul.

— Ash! repetă el.

Dar foarte repede, o lăasă și se îndepărtă.

Când iahtul acostă, Jonathan se îndreptă spre ei. Rămasă pe loc, tulburată, Ashleigh încercă din răputeri să se stăpânească. Trebuia să-și regăsească sângele-rece și să facă față întâlnirii. . .

— Ești gata, Ash? întrebă blând Gemma.

— Trebuie să cobor să-mi iau bagajele, zise Ashleigh.

— Joel s-a ocupat de asta. Bagajele sunt pe punte.

Când debarcară, Jonathan o întâmpină pe pasarelă. Îi puse mâinile pe umăr și o îmbrățișă fără prea mare entuziasm. Vocea fetei era înăbușită dar, din fericire, în aglomerația sosirii, tulburarea sa trecu neobservată și reuși să facă prezentările fără să pară prea încordată.

— Te întorci la apartament cu Jonathan, nu-i așa? zise Joel, pe un ton vesel.

Ashleigh încuviință din cap, observându-și cu atenție logodnicul, în ochii căruia se ghicea neliniștea. Tânăra se strădui din răputeri să nu-i compare pe cei doi, dar așa ceva era inevitabil.

Îmbrăcat ca de obicei într-un pantalon negru și o cămașă albă impecabilă, Jonathan ar fi trebuit să fie în avantaj, dar alegerea se îndrepta tot către Mitch.

Fără să scoată nici un cuvânt, cu o expresie impenetrabilă pe chip, îmbrăcat neglijent cu o pereche de blugi răsuciți până la genunchi și cu un vechi tricou alb, Mitch avea un aer maiestuos, aproape regal; cu această atitudine putea învinge orice rival. Îi furase inima și nimeni nu se mai putea compara cu el în ochii ei.

– Dacă ne grăbim, zise Joel, am putea să trecem cu toții pe acasă și să ne schimbăm înainte de a merge la restaurant pentru cină. Ce spuneți?

– Nu contați pe noi, anunță Ryan. Liv trebuie să se odihnească puțin. Vom petrece seara acasă.

– Bine. Dar tu, Mitch? întrebă Joel.

– Am fi încântați, nu-i așa, dragul meu? șopti Megan luându-l de braț.

Mitch îi privi, impenetrabil, pe Ashleigh și pe Jonathan.

– Cum dorești, îi răspunse el fetei, pe un ton neutru.

– În ce mă privește, interveni Jonathan, speram să am șansa de a ieși în oraș numai cu Ashleigh.

– Haide să mergem cu ei, Jon, se grăbi Ashleigh să propună, enervându-se în sinea ei pentru lașitatea de care dădea dovadă.

S-ar fi agățat de orice pretext pentru a întârzia momentul penibil al explicațiilor. Mai rău era că citi în ochii lui Mitch o strălucire elocventă. Bărbatul ăsta citea în mintea ei ca într-o carte deschisă, se gândi ea, disperată.

– Bine, capitulă Jonathan, ușor încruntat.

– Bun! Ne întâlnim la hotel peste o oră! sugeră Joel pe un ton fericit.

Ashleigh le mulțumi lui Ryan și soției sale pentru week-end-ul minunat petrecut în compania lor, apoi se urcă în mașină alături de Jonathan și porniră spre Airlie Beach.

Tânăra se simțea prost. Avea gâtul uscat și mâinile îi tremurau nervoase pe genunchi. Totuși, se hotărî să înceapă discuția:

– Îmi pare rău că nu am fost aici când ai venit. Dacă știam de sosirea ta, nu aș fi plecat, zise ea grăbită.

– Da, lucrurile s-au potrivit foarte prost. Ne-a lipsit coordonarea, remarcă el, pe un ton iritat.

– Ai fi putut să mă previi despre planul tău de a sosi aici. Doar am vorbit la telefon, îi reproșă Ashleigh, ca să se scuze.

– Nu mă gândeam atunci la asta.

– Dar... De ce ai venit? Credeam că... ești prea ocupat, observă ea, încercând să se destindă.

– Sunt, într-adevăr, foarte ocupat. Încerc să scap de afacerile importante înainte de nuntă.

Cuprinsă de un subit sentiment de vinovăție, Ashleigh păstră tăcerea.

– Sper că îți amintești data, da? întrebă Jonathan, cu o urmă de sarcasm în voce.

Remarca sa o răni pe Ashleigh ca lovitura teribilă a unui bici.

– Ei bine, Ashleigh? insistă el.

– Bineînțeles! Ce întrebare! replică ea, înghițind cu greu. De ce... de ce mă întrebi așa ceva?

– Tu trebuie să-mi explici, replică el. Te cunosc de destulă vreme pentru a-mi da seama că e ceva schimbat la tine. Am simțit asta când am vorbit la telefon, dar nu știam despre ce e vorba. De asta am și ales să-mi las treburile și să vin aici. Trebuie să discutăm sincer și limpede despre problemele pe care le ai.

– Oh, Jon, îmi pare rău... Nici eu nu mă mai înțeleg, zise ea, privind cu un aer absent peisajul. Se pare că propria mea viață mi-a scăpat de sub control.

– Vrei să anulăm căsătoria?

Întrebarea lui semăna cu o afirmație, constată Ashleigh, uimită de perspicacitatea lui. Jonathan nu părea deloc tulburat și privea situația cu destulă răceală.

– Eu... Da, ar fi preferabil, într-adevăr, declară ea. În situația în care mă aflu, nu ar fi onest din partea mea să mă încăpățânez în proiectul ăsta.

– Ce vrei să spui? Sper că mai am dreptul la niște explicații, lansă el, pe un ton de reproș.

– Eu... Oh, Jon, nici mie nu-mi e foarte clar. Știu doar că nu mai sunt sigură că vreau să mă mărit.

– A apărut altcineva în viața ta? întrebă el blând, după câteva clipe de tăcere.

– Nu în sensul în care crezi, răspunse ea, prudentă.

– Haide, Ashleigh, nu poate fi decât da sau nu. Nu mai încerca să te eschivezi.

– Nu vreau să mă mărit cu altcineva. Cred... că nu te iubesc destul pentru a mă căsători cu tine.

– Nu fi ridicolă! explodează el, deodată. Nu mai suntem copii, am trecut de mult de vârsta elanurilor adolescente! Și am hotărât împreună că e mai bine să ne construim viitorul pe baze solide.

– Și eu gândeam la fel, replică Ashleigh cu onestitate. Dar nu ar fi mers oricum, Jon. Acum înțeleg. Am fi sfârșit prin a ne înstrăina unul de altul și am fi fost poate deposezați de o importantă parte din noi înșine.

– Ashleigh, ai înnebunit, dacă poți să spui astfel de lucruri! Înainte să pleci din Brisbane, nici nu te gândea la astfel de prostii. Nu mai pricep nimic. Ce se întâmplă?

– Aceste câteva zile în care am fost singură m-au ajutat... am putut să mă gândesc la relația noastră în liniște.

Pronunțând aceste cuvinte, Ashleigh roși ușor. Câte minciuni! Mitch Patterson nu-i adusese niciodată liniștea!

– Jonathan, eu...

– Ascultă, Ashleigh, haide să amânăm discuția asta, o întrerupse el, parcând în fața casei Gemmei. Mașina nu e chiar locul ideal să discutăm toate astea. Mergi să te schimbi, am să mă întorc singur la hotel. Acum, cunosc foarte bine drumul, am făcut naveta între locurile astea de mai multe ori.

– Și cum ai aflat unde eram? întrebă Ashleigh, bucuroasă de această scurtă pauză.

– Am obosit așteptând aici și m-am hotărât să contactez familia Denison, sperând că am să dau de logodnicul Gemmei. Domnul Denison, tatăl, m-a informat despre excursia voastră.

Ashleigh oftă.

– Jon, îmi pare rău...

– Vom vorbi după cină, decretă el, ferm. De altfel, Joel va veni s-o ia pe Gemma, așa că veti pleca împreună la restaurant. Pe curând.

Încercând să se concentreze la alegerea rochiei, Ashleigh realizează că starea ei de spirit nu era deloc mai liniștită, așa cum spera să fie după discuția cu Jonathan. Nu voise să-l rănească pe logodnicul său, desigur, și regreta că îi dăduse această lovitură, pentru că, inevitabil, Jonathan va suferi. Își pusese în ea toată încrederea și, în mai puțin de o săptămână, ea îl trădase și distrusese totul. Și dacă el se hotăra, în ciuda celor ce-i spusese, s-o ia totuși de nevastă? se gândi ea, paralizată. Dar nu se putea. Acum, era prea târziu. Răul fusese făcut.

Era mai bine să rupă relația cât mai rapid posibil. Jonathan merita adevărul despre Mitch Patterson...

Vocea Gemmei îi întrerupse gândurile.

– Ashleigh, nu ești încă gata?

– Nu știu cu ce să mă îmbrac. De fapt, nu prea am de ales. Nu credeam că am să stau atât de mult și nu mi-am adus prea multe haine.

– Am să-ți dau eu o rochie, propuse Gemma. Nu am purtat-o niciodată, pentru că mi se pare că nu se potrivește foarte bine cu tenul meu. Mă întreb de ce am mai cumpărat-o! zise ea, scoțând din dulap o rochie de mătase verde pal. Încearc-o, cred că-ți vine foarte bine.

Ashleigh se îmbrăcă. Rochia îi venea într-adevăr foarte bine. Crăpată într-o parte, îi dezvăluia forma perfectă a gambei frumos bronzate și-i puneă în valoare silueta.

– Ești fermecătoare! exclamă Gemma pe un ton admirativ. Dacă îți place, ți-o dau.

– Ești foarte drăguță! Mulțumesc mult! zise ea, dusă pe gânduri.

– Ce ai, Ash?

– Am vorbit cu Jonathan despre...

– Și cum a primit vestea? o întrerupse sora sa.

– Nu foarte bine, admise Ashleigh, ridicând din umeri. Oricum, era necesar să fac gestul ăsta. Mă simt vinovată pentru asta, mai ales că a bătut atâta drum să mă vadă...

– Nu e vina ta, Ashleigh.

– Știu, dar... Mi-e foarte teamă de seara asta, suspină ea.

– Și Mitch? întrebă Gemma.

– Ce-i cu el?

Ashleigh se întoarce, încercând să-i ascundă Gemmei tulburarea care o cuprinsese.

– I-ai vorbit de el lui Jonathan?

– Nu. Ce să-i spun? Că m-am îndrăgostit de un Casanova modern, căruia nu-i pasă de nimic în viață și care nu vrea decât să-și satisfacă dorințele? Care se satură de cuceririle sale cu o inconstanță stupefiantă? Nu-i pot mărturisi toate astea lui Jonathan! Nu ne va ajuta la nimic... iar orgoliul meu nu va putea suporta asta! concluzionez ea cu toată forța.

– Ash, îmi pare rău, o compătimi Gemma. Mă simt într-un fel responsabilă de criza relației voastre. Dacă mama nu s-ar fi îngrijorat atât de tare de soarta mea, nu te-ar fi obligat să părăsești orașul și pe Jonathan și nu l-ai fi întâlnit niciodată pe Mitch.

Ashleigh se grăbi s-o liniștească:

– Gem, tu nu ai nici o vină! Dacă sentimentele mele față de Jonathan nu au rezistat câtorva zile de despărțire, a fost mai bine să descopăr asta înainte de căsătorie, nu crezi?

– Ai dreptate, admise Gemma, cu inima strânsă. Și apoi, l-ai fi cunoscut oricum pe Mitch la nunta mea. Joel și-ar fi invitat desigur vărul.

O bătaie în ușă le întrerupse conversația.

– E Joel, anunță Gemma, ducându-se să deschidă.

Dar fata se opri și se întoarce către sora sa pentru o ultimă încurajare:

– Ash, trebuie să încerci să fii sinceră cu tine însăși. Ar fi o mare greșeală să te căsătorești cu Jonathan dacă nu ești convinsă că asta

dorești cu adevărat. Chiar dacă Mitch nu ar fi implicat, tot îți datorezi asta ție.

Ashleigh își puse pantofii și ieși din cameră. Din nefericire, Mitch juca un rol important în povestea asta, și va trece probabil multă vreme înainte să se vindece de amintirea lui...

– Vii cu noi, Ashleigh? întrebă Joel.

Se părea că Gemma îl pusese la curent cu problemele ei, dar bărbatul se arăta discret și se abținu de la orice comentariu.

– Da, dacă nu vă deranjează.

– Cum să ne deranjeze? Cine ar refuza onoarea de a însoți două femei atât de frumoase?

Buna dispoziție a lui Joel o liniști pe Ashleigh. Glumiră tot drumul... dar la intrarea în restaurant tânăra simți cum stomacul i se contractă dureros. Fu gata să cadă pe scări. Din fericire, Joel o prinse de braț, zâmbindu-i încurajator.

Ashleigh încercă să se liniștească pentru marea întâlnire. Eforturile ei se dovediră zadarnice, pentru că erau primii veniți. Chelnerul îi conduse la masă și le aduse aperitivele. Chiar atunci apărură și Jonathan, cu o expresie nervoasă pe chip. Nu aruncă nici o privire spre Ashleigh, care se ascunse rușinată și tulburată în scaun.

Cei doi bărbați începură să discute despre insule și despre potențialul lor economic. Când apărură Mitch și Megan, Ashleigh era deja plină de nervi.

Consultarea meniurilor ascunse pentru o vreme stânjeneala generală, dar după plecarea chelnerului, tensiunea se reinstală. Ashleigh cercetă pe furiș micul grup, întrebându-se dacă toată lumea era conștientă de atmosfera apăsătoare care domnea între ei sau dacă

era singura care o percepea. Poate că răul fizic îi accentua penibila impresie de jenă...

O scurtă privire aruncată lui Mitch îi fu suficientă pentru a-și pierde și ultimele rămășițe de curaj. Își ținea mâinile încrucișate pe masă, ca să ascundă tremurul lor continuu.

Imaginea bărbatului îi obseda gândurile. Cel mai mic detaliu al chipului său și-l amintea cu o limpezime extraordinară: arcul bine conturat al spâncenelor, ochii de un albastru indigo, buclele blonde ale părului, trupul puternic... Ashleigh își mușcă buza, gata să-și piardă complet controlul.

– Cum îți e, Ash? o întreabă Gemma în șoaptă.

Tânăra nu avu timp să răspundă. Jonathan auzi și el și întreabă la rândul lui, cu un aer sumbru:

– Nu te simți bine?

– Ba da... răspunse ea, evaziv.

– Sper că nu ai rămas cu sechele în urma accientului! insită Jonathan, privind-o cu mare atenție.

– Nu, îl asigură ea. De fapt, nici nu a fost un accident.

– Exact, confirmă Joel. Nu a fost nimic grav. Mitch a făcut pe acrobatul și a încercat un număr de magie în aer.

Pentru prima oară, Jonathan îl privi pe Mitch cu interes.

– Deci, tu ai fost pilotul! Trebuie să te felicit pentru că ai reușit o aterizare atât de dificilă. Ashleigh spune că te-ai descurcat foarte bine.

– Mulțumesc, răspunse Mitch, eliberând un nor de fum. Dar nu a fost cine știe ce.

– Despre ce vorbești? întreabă Megan, privindu-i rând pe rând pe cei doi.

– Mitch a dus-o pe Ashleigh să-i arate insulele, săptămâna trecută; au fost surprinși de o furtună și au reușit să aterizeze pe plajă. Mitch ar face orice să impresioneze o femeie! Nu lasă să-i scape nici o șansă când e vorba să-și câștige o nouă admiratoare, nu-i așa, Mitch?

– Mitch! Nu mi-ai spus nimic despre asta! Îi reproșă Megan, bosumflată. Ai fi putut să mori!

– Nici o șansă. Nu era momentul! răspunse el, privind-o pe Ashleigh.

– Nu mai glumi cu chestii dintr-astea, îți interzic! strigă Megan. Cât a durat furtuna?

Mitch făcu o pauză înainte de a răspunde pe un ton dezinvolt:

– În jur de șaptesprezece ore. A durat și o parte din noapte. A doua zi dimineată a trebuit să reparăm avionul, și asta a mai durat vreo două ore...

– Ați petrecut împreună noaptea pe insulă? exclamă Megan.

Ashleigh tresări și roși violent întâlnind privirea insistentă a lui Jonathan.

– Da, încuviință Mitch. Din fericire, Joel și cu mine mai folosiserăm insula în aceleași condiții și am construit acolo un adăpost. Nu e foarte confortabil, încheie el pe un ton neutru, strivind țigara în scrumieră.

– Ei, ce mai aventură, Ashleigh! comentă Megan, ironic și cu subînțeles.

– Mai degrabă un coșmar! o corectă fata cu dezinvoltură. Imaginează-ți că mă tem frică de avion și în condiții de zbor obișnuite!

Din câte se părea, Megan bănuia lucruri foarte concrete despre aventura lor și insinuările ei perfide o umiliră pe Ashleigh.

Dar, într-adevăr, denumirea de "coșmar" se potrivea perfect acelei nopți. Ar fi dat orice s-o poată șterge pentru totdeauna din mintea ei, ca să uite definitiv comportamentul ei demn de dispreț. . .

– Bine că nu ai făcut pneumonie, interveni Gemma. Ai avut noroc.

Așteptând o remarcă sarcastică din partea lui Mitch, Ashleigh ridică spre el niște ochi rugători. Bărbatul îi ghici temerile și răspunse pe un ton vag, renunțând la zâmbetul ironic de mai devreme:

– Am reușit să ne încălzim.

Ashleigh tresări.

– Îmi imaginez! lansă Megan, cu o strălucire rece în ochi.

Șocată, Gemma înțepeni în scaun.

– Mitch avea trusa de prim-ajutor la el, explică fata către Megan. Și apoi, supă și cuverturile i-au ajutat destul de mult.

După o scurtă tăcere, Jonathan se întoarse spre Joel:

– Te-ai dus după ei?

Joel aprobă din cap.

– Am ghicit imediat unde se aflau. Intuiția mea infailibilă nu m-a înșelat! glumi el, să destindă atmosfera.

– Mie mi-a fost foarte teamă, credeam că nu-i vom găsi, mărturisii Gemma, închizând ochii. Niciodată, în viața mea, nu am fost mai ușurată ca atunci când l-am zărit pe Mitch pe plajă. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. . .

Ashleigh interveni:

– Dar nu s-a întâmplat nimic, Gem. Să nu ne mai gândim la asta. Voi avea multe lucruri să le povestesc elevilor mei, anul viitor. Le voi arăta pozele... cred că vor fi încântați.

Conversația alunecă spre subiecte mai puțin delicate. Ashleigh reuși să se destindă puțin, dar nu mai luă parte la discuțiile celorlalți și se ținu deoparte, strivită parcă de o oboseală nesfârșită.

Mitch dădu semnalul de plecare. Încercând să-și ascundă un căscat, bărbatul zise pe un ton lejer:

– Noi ne vom retrage. Week-end-ul a fost lung și sunt foarte obosit. Ești gata, Megan?

– Oh, Mitch, plecăm? protestă ea. E încă devreme. Nu putem să mergem în altă parte, să dansăm sau...

– Măine lucrez și trebuie să mă trezesc devreme, răspunse el, pe un ton sec, ignorând privirile rugătoare ale fetei.

– Bine, acceptă ea, strâmbând din nas.

Pentru o secundă, Mitch o privi intens pe Ashleigh.

– Bună seara! zise el, ridicându-se.

Cei doi dispărură.

– Cred că e timpul să plecăm și noi, se hotărî Joel, luându-și iubita de braț. Măine trebuie să te întorci și tu la serviciu, nu-i așa?

– O, da! Și de-abia mă obișnuisem cu vacanța! răspunse Gemma, râzând. Și tu, Jonathan, ce faci? Te întorci la Brisbane?

– Trebuie să mă întorc marți pentru o întâlnire foarte importantă, anunță el, încruntându-se.

– Oh! ezită Gemma. Tu ce faci, Ash? Te întorci cu noi sau te conduce Jonathan?

– Am s-o duc eu pe Ashleigh. Avem de vorbit.

— Foarte bine. Eu... Atunci, pe mai târziu, Ashleigh, spuse Gemma pe un ton indecis. Ți-am dat o cheie de la apartament, nu?

Ashleigh aprobă din cap.

Văzându-i pe Joel și pe Gemma ieșind din restaurant, tânăra își pierdu subit curajul. Și-ar fi dorit să poată să se răzgândească, să se ridice și să plece după ei! Ar fi dat orice să poată evita interogatoriul iminent al lui Jonathan. Dar nu mai exista cale de scăpare. Și-i datora logodnicului ei niște explicații...

Capitolul 10

O grea tăcere se lăsă după plecarea celorlalți. Nu se mai auzeau nici vorbele și râsetele vecinilor de mese, nici un alt zgomot împrejur. Exista doar această tensiune apăsătoare între ea și Jonathan.

– Se pare că s-au petrecut foarte multe în aceste câteva zile, comentă el, pe un ton iritat.

– Jon, eu...

– În acești ani de când suntem împreună, mi-am făcut o impresie foarte diferită despre tine. Acum, nu mai știu care dintre cele două imagini corespunde mai bine realității. Cine ești cu adevărat? Femeia pe care credeam că o cunosc îndeajuns pentru a-i cere să împartă cu mine toată viața sau această străină nebună, condusă de instinct?

– Ești nedrept, Jon. Nu am făcut nimic rău. Doar nu ai de gând să mă acuzi că am pus la cale furtuna asta! Țipă Ashleigh, furioasă.

– Nu e cazul să ridici vocea. Îți sugerez să te calmezi și să mergem să discutăm calm în camera mea. Am oroare de scene în public!

– Scene! repetă ea, fără să-i vină să creadă. Jon, o discuție în momentul ăsta ar fi complet inutilă. Tu ești deja convins de vinovăția mea. Nu m-ai asculta orice ți-aș spune.

Se ridică și se îndepărtă cu capul sus, dar Jonathan o prinse din urmă foarte repede.

– Nu am făcut tot drumul ăsta să mă las expediat atât de ușor, îi șopti el la ureche. Vreau neapărat să discutăm!

O prinse de braț și nu-i dădu drumul decât când ajunseră în fața camerei lui. Bărbatul scoase cheia fără un cuvânt, aprinse lumina și o lăsă să intre. Ignorând prezența singurului scaun din încăpere, tânăra se îndreptă hotărâtă către fereastră. Privind copacii negri din grădina slab luminată, ea declară ferm:

– Nu avem ce discuta, Jon. Regret că ai făcut călătoria asta inutilă, dar, în fond, nu eu ți-am cerut asta.

– Chiar așa. Și înțeleg perfect de ce. Îmi pare rău că ți-am stricat planurile! lansă el, sarcastic.

– Jon, nu s-a întâmplat nimic. De câte ori vrei să-ți spun? strigă ea, întorcându-se către el.

– Hmm, făcu el pe un ton sceptic. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi venit aici? Ce aveai de gând să faci, Ashleigh? Să-mi trimiți o scrisoare de explicații sau de despărțire, pentru a evita să înfrunți realitatea?

– Aveam de gând să-ți povestesc totul la întoarcere. Măine, oță Ashleigh, încercând să-și păstreze calmul.

– Nu cred nici un cuvânt din frumoasele tale cuvinte; mâine ai fi găsit alte scuze să nu te întorci. Ai fi inventat orice pentru a continua să flirtezi cu pilotul tău acrobat!

– Nu ți se pare că ai întrecut măsura? explodează ea. Dacă ai vrea să vezi lucrurile mai rezonabil, ți-ai da seama ce ineptii spui. În cel mai bun caz, îi datorez lui Mitch Patterson recunoștință. Fără el, aș fi fost acum pe fundul oceanului. Ești nervos și nu mai știi ce spui.

– Și crezi că reacția mea e anormală? mormăie el, măsurând nervos încăperea. Ce ar fi trebui să fac? Să mă înclin resemnat în fața fatalității? Ai fi putut măcar să fii sinceră cu mine și să-mi mărturisești deschis motivele care te-au făcut să anulezi căsătoria.

– Nu-mi poți reproșa că am fost nesinceră, Jon. Ar fi fost necinstit din partea mea să mă mărit cu tine în condițiile date.

– Necinstit? În sfârșit, un cuvânt bine ales! exclamă el.

– Oh, Jon! Sunt obosită, nervoasă, la capătul puterilor! replică Ashleigh, gata să plângă. Haide să uităm asta, vom discuta mâine, ca niște adulți civilizați, fără să ne enervăm!

– Mâine va fi prea târziu. Plec devreme și vreau să terminăm acum discuția asta.

– Te implor!

Nu-mi plac ultimatumurile și, crede-mă, nu mai pot suporta discuția asta.

Își scoase de pe deget inelul de logodnă, se apropie de el și i-l înapoie.

– Îmi pare sincer rău. Eu... noi, am făcut o mare greșală... ne-am înșelat asupra naturii relației noastre.

Obișnuița nu reprezintă un motiv suficient pentru a-ți împărți viața cu cineva.

El luă inelul și-l vârî în buzunar cu un gest calm.

– Dacă te hotărăști să nu vii mâine cu mine, Ashleigh, nu mai există cale de împăcare între noi.

– Decizia mea a fost luată, anunță ea, privindu-l în ochi. Acum, aș vrea să mă întorc acasă.

Dar Jonathan rămase pe loc, barându-i trecerea.

– Ai renunțat atât de ușor la inelul de la mine... observă el, pe un ton glacial, cu o lumină stranie în ochi. Speri că vei primi cât de curând un altul?

– Lasă-mă să plec, Jonathan. Am să iau un taxi.

Dar el o prinse de braț cu o violență neobișnuită.

– Răspunde-mi, Ashleigh! insistă el.

– Ți-am mai spus, te înșeli.

– Da?

De data asta, tânăra izbucni.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jonathan, încetează să mă hărțuiești! Nu ai nici un motiv să bănuiești toate astea!

– Nu mă păcălești.

Am observat cum te uitai la el. Toată seara. La mine te-ai gândit vreodată? Ce rol am eu în povestea asta?

Degetele lui se înfundau în carnea ei, răbind-o.

– Jon, lasă-mă! gemu ea. Mă doare.

– Și el te privea, urmă el, ignorându-i rugămintea. Voiam să-l ucid!

– Jon, te rog!

– Ai face mai bine să mărturisești ce s-a întâmplat acolo, pe insulă, dacă nu cumva toată povestea asta cu furtuna nu e decât o minciună! continuă el, cu o voce sarcastică.

– Nu. Nu-ți voi spune decât dacă te vei calma. Nu mai ești tu.

– Ce romantic trebuie să fi fost! reluă el, fără să țină seama de cuvintele ei. Doar tu și el, singuri, pe o plajă pustie. Ți-a făcut avansuri, nu nega! Nu e tipul care să lase să-i scape o ocazie, se vede pe el!

Luată din scurt, Ashleigh roși și începu să tremure. Ezitarea ei îi smulse lui Jonathan un hohot de râs ironic.

– Măcar chipul tău nu minte, o luă el peste picior. M-ai făcut ridicol, Ashleigh, și asta nu-mi place deloc. M-am purtat întotdeauna cu tine ca un domn, toți anii ăștia. Iar, tu acordai favorurile de care eu m-am privat altora, fără ca eu să știu. Câți au mai fost, înaintea lui?

– Acuzațiile tale sunt demne de dispreț! Cum poți spune astfel de infamii?

– Negi? întrebă el, cu o voce mușcătoare.

– Bineînțeles! Și cuvântul meu ar trebui să-ți ajungă!

O umbră de nehotărâre trecu peste chipul lui Jonathan, iar Ashleigh profită de asta ca să se elibereze. Se îndreaptă spre ușă, dar el își reveni repede și o prinse din urmă.

– Nu am terminat ce aveam de spus, Ashleigh! E timpul să-mi schimb strategia. Cred că merit din plin o recompensă pentru că am așteptat atâta!

Ashleigh îl privi cu un amestec de oroare și neîncredere, clătînând pierdută din cap, în timp ce chipul lui Jonathan se

apropia implacabil de ea, încercând s-o sărute. Ea îl respinse cu toată forța, dar încercările ei de a-l îndepărta rămaseră fără rezultat. El își înteti eforturile, învinetindu-i umerii și strivindu-i buzele cu cruzime.

Când bărbatul încetă, ea se îndepărta și articulă cu dificultate, șocată:

– Cu ce drept îți permiți un astfel de gest? Atitudinea ta e demnă de disprețuit.

– Nu mai face pe inocenta, ripostă el, dur. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru că mă mulțumesc cu un sărut și nu-ți cer mai mult. De fapt, mă abțin doar pentru că nu vreau să lungesc lista amantilor tăi. . .

Abia termină de spus aceste cuvinte și Ashleigh îl lovi scurt peste obraz.

El îi aruncă o privire ucigașă, apoi, tăcut, îi lăsă liber drumul să plece.

– Pleacă de aici, Ashleigh, spuse el, glacial. Nu mai pot să mă uit la tine. Dar să știi că nu m-ai rănit. Nu sufăr absolut deloc, pentru că am crezut întotdeauna că merit ceva mai bun.

Ashleigh deschise ușa, înnebunită, și străbătu culoarul în fugă. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar obrajii îi ardeau. Cuvintele crude ale lui Jonathan îi răsunau fără încetare în minte. Traversă holul hotelului cu capul plecat, grăbită să-și găsească refugiul în întunericul nopții. Îi trebuiră câteva secunde bune să-și regăsească stăpânirea de sine înainte de a se hotărî să se întoarcă acasă. Acum, îi era imposibil să vorbească, să exprime o idee coerentă.

Coborând scările din fața hotelului, se ciocni de o siluetă masivă și niște mâini puternice o sprijiniră. Ridică privirea și recunoscuse, printre lacrimi, trăsăturile lui Mitch. Ea întoarse imediat fața, căutând să-i ascundă urmele lacrimilor. Dar el o luă de mâini și o obligă să-l privească.

— Ashleigh? Ce s-a întâmplat?

Suspinele tinerei îi demonstrară că lucrurile nu merseseră tocmai bine. Mitch tăcu o clipă, apoi trase adânc aer în piept și întrebă din nou, cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Eu... ne-am certat și...

Vocea i se stinse într-un oftat. Mitch o privi îndelung și cu atenție, apoi întrebă, cu o răceală înfricoșătoare:

— Unde e?

— Poftim?... Cum?... Nu, Mitch, te rog! strigă ea, zărindu-i expresia. Vreau să uit toată povestea asta... Eu... Dacă vrei să-mi chemi un taxi, mi-ar plăcea să mă întorc acasă.

Încercând să-l oprească, îi puse ușor mâna pe braț. După câteva minute interminabile, bărbatul se întoarse și o conduse spre mașina cu care venise. O ajută să urce, se instalează la volan și plecă fără un cuvânt.

— Nu e nevoie să mă duci tu... Vei întârzia acasă... Mitch? îl strigă ea, văzând că nu-i răspunde.

— Stai liniștită, nu mă grăbesc, o asigură el, aruncându-i o scurtă privire. Nu aveam cine știe ce planuri. Poate doar să beau un pahar sau două de vin...

Atmosfera se tensionă din nou. Mitch trase mașina pe o alee ce ducea spre plajă. Își aprinse o țigară, iar Ashleigh îl imploră cu o voce timidă:

– Mitch, nu mă simt bine. Aș vrea să mă întorc.

– Ce ți-a făcut drăguțul de Jonathan să te aducă în halul ăsta? întreabă el. Ținea la tine mai mult decât ai crezut?

– Prefer să nu vorbesc despre asta, zise ea, cu gâtul uscat. Povestea asta nu ne privește decât pe mine și pe el.

– Și eu trebuie să stau deoparte, continuă el, pe un ton dur. Dar, Ashleigh, chiar nu ai înțeles nimic? exclamă el, privind-o cu afecțiune. Tot ce te privește mă interesează și nu pot lupta împotriva acestui sentiment. Asta e, fie că-ți place sau nu.

– Mitch, nu în seara asta. Te rog, du-mă înapoi la Gemma, zise Ashleigh, trecându-și palma peste fruntea obosită.

Dar el îi prinse mâna și, observând lipsa inelului de logodnă, răspunse, sărutându-i delicat fiecare deget:

– Nu te mai supăra din pricina lui, Ashleigh. Nu te-ar fi făcut fericită.

Ea își trase mâna și se întoarse să privească marea. Dacă ar fi sărutat-o acum, probabil că ar fi cedat, așa că încerca să lupte cu toată puterea să-și păstreze sângele-rece.

– Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, șopti ea. Nici pentru Jonathan, nici pentru mine.

Mitch o luă pe după gât și-i mângâie ceafa, apropiindu-se de ea. Ashleigh fremătă la atingerea lui și, cu inima în alertă, ridică spre el privirea.

– Uită-l, Ashleigh, șopti el cu o voce răgușită. Viața ta va începe cu adevărat o dată cu mine.

Buzele lui le sărutară pe ale ei și le treziră la viață. Învinsă de intensitatea emoțiilor trăite, Ashleigh se abandonează blândității săruturilor lui și mâinilor lui mângâietoare. Tot restul dispăru: durerea, amărăciunea, Jonathan... Nimic nu mai conta în afară de intensitatea dorinței lor.

– Ashleigh, sunt nebun după tine! gemu el. Din pricina ta am suferit ca un câine și nu mai reușesc să gândesc așa cum trebuie. Dacă situația asta va continua, îmi voi pierde complet capul și va trebui să mă internez într-un azil!

Continuând să vorbească, o strânse tare la piept. Incapabilă să reziste senzațiilor voluptuoase pe care mângâierile lui le trezeau în ea, Ashleigh, tremurând de plăcere, se lipi de umărul lui.

– Ashleigh, te doresc atât de mult! murmură el.

Și ea!... Câtă nevoie avea de el, cât de mult îl iubea! Simțea o durere sfâșietoare și știa că inima ei nu se va vindeca niciodată de el.

– Oh, Mitch, șopti ea. Te iubesc.

– Vino cu mine! zise el.

– Dar, Gemma...

– O vei suna mâine dimineață, s-o anunți că te muți. Vei sta la mine de acum înainte, nu-i așa?

Când o sărută din nou, o dulce toropeală o invadă și o duse departe de realitate, într-un vis minunat. Când el încetă însă, impactul cuvintelor lui o lovi deodată.

– Mitch? întrebă ea, privind-l cu intensitate. Ce... înseamnă... invitația asta?

– Vom trăi de acum înainte numai împreună, Ashleigh. Suntem făcuți unul pentru altul; cred că știi asta la fel de bine ca și mine.

Îi mângâie obrazul și buzele. Totuși, ea nu reacționează; starea ei de spirit îl nedumeri pe Mitch, iar bărbatul se îndepărta puțin.

– Bun, zise el, neutru. Cred că înțeleg de ce eziți. Ești prea legată de tradiții; vrei o rochie albă și ceremonia completă de nuntă, ca la carte.

– Nu, Mitch, replică ea, calm. Dar trebuie să înțelegi că nu vreau o aventură, ci o relație durabilă.

– Înțeleg, răspunse el sec, așezându-se din nou la volan.

– Ba nu înțelegi. Pentru mine, o noapte, o săptămână sau chiar o lună alături de tine nu înseamnă fericirea. Așa ceva nu-mi ajunge

– Cine a vorbit de limite de timp? întrebă el, rece. Trebuie doar să ne mulțumim să trăim momentul prezent, zi după zi.

Ea simți focul din privirea lui și fu gata-gata să i se arunce în brațe, să accepte ceea ce el îi oferea, chiar dacă asta însemna foarte puțin. Totuși, știa că nu se va putea mulțumi cu atât, că nu va avea puterea să trăiască această experiență; inima ei rănită va suferi probabil toată viața după aceea. Îl iubea prea mult pentru a se mulțumi cu jumătăți de măsură.

– Îmi pare rău, Mitch, șopti ea, cu un suspin.

El rămase nemișcat vreme îndelungată, apoi, fără să scoată un cuvânt, porni mașina și făcu drumul înapoi, lăsând-o pe Ashleigh în fața casei Gemmei.

– Mulțumesc că m-ai condus, zise ea, coborând.

– Când pleci la Brisbane?

– Nu știu... Crăciunul e peste o săptămână... Voi rămâne până atunci la Gemma și voi pleca acasă pentru revelion.

– Atunci, înseamnă că nu ne mai vedem, anunță el, calm. Măine o duc pe Megan înapoi acasă și voi rămâne în Nord să petrec Crăciunul cu ai mei.

Inima ei se strâse dureros.

– Adio, Ashleigh, rupse el tăcerea.

– Mitch... eu... Adio.

Sări din mașină și se îndepărtă în fugă. Din fericire, Gemma nu o așteptase, și fu recunoscătoare că se putea stecura în liniște în camera ei. Închise încetișor ușa și izbucni în plâns.

Ashleigh nu-și dădu seama cum reușise să reziste zilelor care urmau. Undeva în ființa ei ceva fusese distrus pentru totdeauna, și știa că nu avea să se vindece până la moarte.

Îi scrisese mamei, explicându-i ruptura cu Jonathan cât mai simplu posibil. Nu se iubeau îndeajuns. Mama îi răspunse prin curier și-i puse nenumărate întrebări, majoritatea incoerente. Tatăl său adăugase un post-striptum: respectau decizia fiicei lor și aprobau planul ei de a-și prelungi excursia.

În ce-l privea pe Jonathan, el nu mai dădu nici un semn de viață înainte de a se întoarce la Brisbane.

Gemma se întorsese la lucru, așa că Ashleigh stătea singură ziua și în majoritatea timpului încerca să uite drama ultimelor zile făcând lungi băi de soare. Își interzicea să se gândească la Mitch și evita orice ar fi putut să-i adâncească chinul.

"Mai e o zi până la Crăciun", realiză ea, șocată. Ar fi trebuit să fie ceva mai energică, să înoate puțin în bazin ca să-și recapete buna dispoziție, apoi să se ducă să-și facă bagajele. Dar se simțea lipsită de voință și preferă să stea așa, semiconștientă, strivită de durere. Închise ochii și se cuibări mai bine în șezlong.

Auzind un zgomot de pași apropiindu-se, Ashleigh întoarse leneșă capul. Probabil că era vreun vecin, se gândi ea. Sau poate că Gemma se întorsese să prânzească.

Umbra o acoperi toată când se opri lângă ea, se așeză pe vine, smulse neglijent un fir de iarbă și începu să-l mestece. O emoție intensă o cuprinse. Îi întâlني privirea și plecă pleoapele în încercarea disperată de a-l face să dispară. Cât regreta că era atât de vulnerabilă! Ar fi trebuit să devină mai dură, să nu mai sufere...

Ciudat, imaginea lui Mitch nu dispăru. Se afla tot acolo: suplu, dezinvolt, îmbrăcat în nelipsiții blugi și o cămașă, cu pielea bronzată de soare, cu părul blond și ochii lui de safir...

– Când te-ai întors? întrebă ea cu o voce tremurândă.

– Acum un sfert de oră, răspunse el, grav. M-am dus direct la bancă, la Gemma, să aflu despre tine.

– Oh...

– Nu mă întrebi de ce am venit? zise el, după o scurtă tăcere.

– Ba da, articulă Ashleigh cu dificultate.

– Nu pari foarte fericită să mă vezi! remarcă el, cu o decepție ironică. Primirea ta mi-a mers drept la inimă.

– Mitch! Te rog! îl imploră ea. Nu mai...

Respiră adânc și continuă:

– De la plecarea ta, am reușit treptat-treptat să-mi regăsesc echilibrul, dar sunt încă prea fragilă și nu cred că aș mai suporta un alt șoc, termină ea grăbită, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

El ezită un moment, apoi zise:

– Îmi pare sincer rău, Ashleigh, că te-am făcut să suferi. Cred că e puțin cam târziu pentru regrete, dar, dacă asta te poate consola, află că eu am fost și mai nefericit decât tine.

Ashleigh remarcă expresia lui obosită.

– Nu am mai trăit niciodată o asemenea suferință, reluă el. Înainte, după cum bine știi, pentru mine nu conta decât prezentul. Numai când auzeam cuvântul "căsătorie" fugeam unde vedeam cu ochii. De altfel, nu mințeam pe nimeni. Toate prietenele mele știau de la început adevărul. Nu sunt foarte mândru de asta, dar vreau să-ți vorbesc deschis.

– Mitch, e inutil să...

– Nu, Ashleigh, nu e, o întrerupse el. Când am plecat acasă, am încercat să te uit.

Dar nu am reușit! râse el. Toată ziua nu mă gândeam decât la tine, iar inima mea știa că nu te va putea uita. Departe de tine, am suferit îngrozitor. Nu mai mâncam, nu mai dormeam! Eram complet distrus!

Îi luă mâna și i-o mângâie tandru, apoi continuă:

– Azi-dimineață, am plecat să mă plimb, călare. Atunci, am priceput. Nu te puteam pierde, Ash. Vreau să trăiesc alături de tine, vreau să mă căsătoresc cu tine, să avem o familie... chiar dacă în trecut am luat mereu în râs aceste idealuri. Cum puteam să-mi doresc toate astea fără tine? Nu am vrut să recunosc, dar te-am așteptat toată viața numai pe tine.

Îi sărută palma și acest sărut o readuse la viață. Cu lacrimi în ochi, ea îi mângâie chipul și părul.

El o luă în brațe și o strânse tare la piept.

– E adevărat? întreabă el.

– Ce anume? zise Ashleigh.

– Că mă iubești?

Ea încuviință din cap.

– Slavă Domnului! zise el. M-am agățat de această idee ca de un colac de salvare.

O sărută cu ardoare, apoi adăugă, foarte serios:

– Și eu te iubesc, Ashleigh. Mi-am dat seama de mult. Dar orgoliul meu nu mă lăsa să recunosc. Nu-mi convenea deloc: gândește-te, Mitch Patterson, apărătorul amorului liber, să se lase încătușat de o femeie!

– Mitch, niciodată...

Dar el îi puse degetul pe buze și urmă:

– M-am îndrăgostit de tine din prima clipă, de când te-am văzut la aeroport. M-am străduit să te tratez la fel ca pe oricine altcineva, pentru că îmi era teamă să nu devin ridicol. Voiam să te seduc, ca să mă răzbun pe tine. Rezistența ta m-a umilit, mărturisi el, trist.

– Chiar așa? întrebă Ashleigh, ironic.

– Da, răspunse el, pe un ton convingător. Pentru că te iubesc, Ashleigh. Și vreau să-mi împart viața cu tine.

Incapabilă să scoată un cuvânt, ea clătină din cap și își ascunse chipul la pieptul lui ca să nu-i vadă lacrimile. Dar Mitch o obligă să-l privească și o sărută pasional, mângâindu-i trupul. Apoi, aruncă o privire în jur, glumind:

– Îmi pare rău că nu mai suntem pe insula noastră pustie.

– Putem să ne petrecem acolo luna de miere? sugerează Ashleigh.

– Excelentă idee! aprobă el. Locul ăla va deveni unul istoric!

În orice caz, le voi povesti nepoților noștri în ce condiții a încercat bunica lor să mă seducă!

– Oh, Mitch! exclamă ea, roșind.

El o privi cu ochi arzători și spuse:

– Ashleigh, te-aș lua cu mine, dar mă tem că nu voi rezista dorinței, atât de mult vreau să te am numai pentru mine și pentru totdeauna!...

– Visul meu, Mitch, este să fiu a ta... Din noaptea naufragiului... mai ții minte?

– Nu voi uita niciodată! Nici dimineța de după, când m-ai enervat atât de tare!

Ah, draga mea! șopti el. Locul ăsta nu ne oferă deloc intimitate. Mi-aș dori să fim singuri!

Cu aceste cuvinte, se ridică și o luă în brațe. Apoi, hotărât, se îndreptă în grabă spre casa Gemmei.

Sfârșit